SARAH PINBOROUGH

Autoarea bestsellerului *PRIN OCHII EI*

PRIETENA MEA DE SUFLET

LITERA

buzz BOOKS

SARAH PINBOROUGH
Autoarea bestsellerului PRIN OCHII EI
PRIETENA MEA DE SUFLET
LITERA
buzz BOOKS

1. DUPĂ. EL

PARTEA ÎNTÂI

2. ACUM. LISA

3. AVA

4. LISA

5. AVA

6. LISA

7. AVA

8. LISA

9. Marilyn

10. AVA

11. LISA

12. AVA

13. LISA

14. AVA

15. LISA

16. AVA

17. MARILYN

18. LISA

19. AVA

20. LISA

21

22. LISA

23. AVA

24. LISA

PARTEA A DOUA

25. DUPĂ

26. LISA

27. ACUM. MARILYN

28. AVA

29. DUPĂ. 2000
30. ACUM. MARILYN
31. DUPĂ. 2001
32. ACUM. AVA
33. MARILYN
34. DUPĂ. 2003
35. ACUM. MARILYN
36. LISA
37. DUPĂ. 2006
38. ACUM. MARILYN
39. DUPĂ. 1990
40. ACUM. LISA
41. ATUNCI. 1989
42. ACUM. MARILYN
43. LISA
44. ATUNCI. 1989
45. ACUM. MARILYN
46. LISA

PARTEA A TREIA

47. EA
48. ATUNCI. 1989
49. MARILYN

50. LISA
51. ATUNCI. 1989
52. ACUM. MARILYN
53. LISA
54. EA
55. ATUNCI. 1989
56. ACUM. MARILYN

57. LISA

58. EA

59. MARILYN

60 . LISA

61. ÎNAINTE. 1989

62. ACUM. MARILYN

63. LISA

64. EA

65. LISA

66. MARILYN

67. LISA

68. MARILYN

69. LISA

70. MARILYN

71. LISA

72. ATUNCI . 1989

73. ACUM . MARILYN

74. AVA

75. MARILYN

76. LISA

77. MARILYN

78. LISA

Epilog

Mulțumiri

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile
internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

SARAH PINBOROUGH

PRIETENA MEA DE SUFLET

Traducere din limba engleză și note
CĂLIN-ANDREI POPA

LITERA
București
2020

Cross Her Heart
Sarah Pinborough
Copyright © 2018 Sarah Pinborough Ltd

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Prietena mea de suflet
Sarah Pinborough

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corectori: Cătălina Călinescu, Ionel Palade
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Pinborough, Sarah
Prietena mea de suflet / Sarah Pinborough; trad. din lb. engleză și note de Călin-Andrei Popa. – Bucureşti: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5789-3

ISBN EPUB 978-606-33-6240-8

I. Popa, Călin-Andrei (trad.)

821.111

Lui Irvine, îți mulțumesc pentru încredere!

1. DUPĂ. EL

Târfa.

Apucă marginea hârtiei atât de strâns încât rândurile ordonate de cuvinte scrise îngrijit se răsucesc într-o suită ciudată de zigzaguri care mănâncă unele fraze, în timp ce pe altele le scot în evidență, ca și cum ar vrea să-și bată joc de el.

Nu mai pot să fac față.

Ești prea furios.

Mă sperii atunci când mă rănești.

Nu te mai iubesc.

Pământul se clatină, iar respirația îi e din ce în ce mai sacadată pe măsură ce se apropie de sfârșit.

Nu veni după mine. Nu încerca să dai de mine. Nu încerca să ne găsești pe nici una din noi.

Citește scrisoarea de trei ori până să priceapă. Ea a plecat. Ele au plecat. Știe că acesta e adevărul – simte noua pustietate din casă –, dar tot se grăbește să caute prin camere, deschizând dulapuri și sertare. Nu e nici urmă de ea; nici pașaport sau carnet de conducere, nici unul dintre lucrurile acelea importante care-i definesc viața.

Nu încerca să ne găsești pe nici una din noi.

Revine la masa din bucătărie și mototolește scrisoarea, sufocându-i cuvintele în pumnul său încleștat. Are dreptate. E nervos. Mai mult decât nervos. E furios. Simte un fel de căldură glacială înăuntrul său. Se uită pe fereastră afară, cu ghemotocul de hârtie umedă mototolită în palma transpirată. Votcă. Are nevoie de niște votcă.

În timp ce bea, un plan germinează în solul întunecat al minții lui și începe să crească.

Nu are nici un drept să îi facă așa ceva. Nu după toate greutățile prin care au trecut împreună.

O s-o distrugă pentru asta.

PARTEA ÎNTÂI

2. ACUM. LISA

– La mulți ani, scumpa mea, îi zic din ușă.

E abia ora șase și jumătate și sunt încă amețită de somn, dar bucătăria mea zumzăie de exuberanță adolescentină. E ca un val învolburat care mă lovește în față. Nu-mi amintesc să fi avut *vreodată* foarte multă energie. E un sentiment plăcut. Plin de speranță și încredere.

– Nu trebuia să te trezești, mamă. Tocmai plecam.

Îmi zâmbește în timp ce se apropie ca să mă sărute pe obraz, învăluindu-mă într-un nor de miros de șampon de măr și deodorant cu aromă fructată, dar pare cam obosită. Poate că se străduiește prea mult. Se apropie examenele pentru GCSE[1], iar cu antrenamentele de înot de dimineața și seara de câteva ori pe săptămână, timpul petrecut cu fetele și mersul la școală, abia dacă mai reușesc să o văd. Ceea ce, îmi tot spun, e exact cum ar trebui să fie. Se maturizează. Rupe cordonul ombilical. Trebuie să învăț să-i dau drumul. Dar e greu. Foarte mult timp am fost noi două împotriva întregii lumi. Iar acum lumea se află aproape la îndemâna ei.

– Doar nu în fiecare zi fetița mea împlinește șaisprezece ani, îi zic în timp ce umplu ceainicul și îi fac cu ochiul.

Își dă ochii peste cap s-o vadă Angela și Lizzie, dar știu că e fericită că mă trezesc în continuare să o pregătesc pentru școală. A crescut, dar încă e copilașul meu.

– Și oricum, adaug eu, azi am prezentarea aceea importantă la serviciu, așa că trebuie să plec devreme.

Sună un telefon. Toate cele trei capete se apleacă spre ecrane, iar eu mă întorc din nou la ceainic. Știu că există un băiat pe nume Courtney în viața Avei. Încă nu mi-a spus nimic despre el, dar am văzut un mesaj atunci când și-a lăsat telefonul pe masa din bucătărie săptămâna trecută, un lucru extrem de rar. Obișnuiam să-i mai verific telefonul din când în când, atunci când puteam, dar acum folosește o parolă și oricât de mult mă doare să admit, are dreptul la o viață privată. Trebuie să învăț să am încredere că mintea strălucitoare a fiicei mele o s-o ferească de belele.

– Vrei să primești cadourile acum sau diseară la Pizza Express? o întreb.

Ava ține strâns niște punguțe de cadou din care ies bucăți de hârtie colorate, dar nu-mi spune ce i-au dat prietenele ei. Poate mai târziu o s-o facă. Acum câțiva ani ar fi *alergat* ca să-mi arate. Dar nu și acum. Timpul trece. Am aproape patruzeci de ani, iar Ava are șaisprezece. În

curând o să zboare din cuibul meu.

– Jodie e afară, zice Angela, ridicându-și privirea din iPhone. Ar trebui să mergem.

– Diseară e bine, răspunde Ava. N-am timp acum.

Îmi zâmbește, iar mie îmi trece prin minte că într-o zi o să fie foarte frumoasă. Pentru o clipă, mi se strânge brusc inima în piept la gândul că o s-o pierd, așa că mă concentrez asupra amestecatului în ceai, după care verific printurile pentru prezentare de pe masă în timp ce fetele își iau gecile, echipamentele pentru înot și ghiozdanele.

– Ne vedem diseară, mamă, îmi strigă Ava peste umăr în timp ce dispare în hol, iar eu simt o pală de aer umed venind de afară.

Dintr-un capriciu, mă duc după geantă și scot o bancnotă de douăzeci de lire și ies după ele, lăsând ușa din față închisă doar cu zăvorul.

– Ava, așteaptă! Sunt doar în cămașa de noapte subțire, dar mă duc după ea pe alee, fluturând bancnota. Pentru tine și pentru fete. Înainte de școală, duceți-vă să mâncați ceva bun la micul dejun.

– Mulțumesc!

Cuvântul rostit de Ava este numaidecât urmat de ecoul vocilor celorlalte care se înghesuie în mașina lui Jodie, blonda minionă de la volan, iar eu rămân în poarta deschisă a casei noastre. Abia dacă reușesc să urce toate înainte ca Jodie să pornească, iar eu tremur aproape imperceptibil în timp ce le fac cu mâna. Conduce cu viteză și nu cred că a avut timp să-și verifice oglinzile. Oare Ava și-a pus centura? *Griji, griji*. Asta sunt eu. Nu-și dau seama cât de importantă e viața. Cât de importante sunt ele. Cum ar putea? Atât de tinere și cu vieți atât de fericite.

E vară, dar cerul e cenușiu și amenință cu alte ploi, făcând să se simtă răcoarea. Mă uit după ele până când Jodie ia colțul și tocmai dau să mă întorc în căldura casei, când văd o mașină parcată pe strada noastră liniștită, chiar în spatele meu. Simt furnicături pe piele. Străină. Bleumarin. Nu e o mașină pe care s-o mai fi văzut până acum. Le știu pe toate de pe strada noastră. A devenit un fel de obicei să observ astfel de lucruri. Mașina aceasta e nouă.

Inima îmi bate cu putere în piept, ca o pasăre care se izbește într-un geam. Rămân nemișcată; nu e luptă sau fugi, ci groază. Motorul mașinii e oprit și cineva se află în spatele volanului. Destul de masiv. E mult prea departe ca să îi văd fața. Oare mă privește? În capul meu e un zumzet ca de muște și încerc să-mi recapăt suflul. În timp ce panica amenință să mă copleșească, un bărbat, încă îmbrăcându-se cu un sacou în timp ce încearcă să-i facă semn cu mâna șoferului, iese de pe aleea sa de acces. Motorul pornește. Numai atunci când se pune în mișcare observ o bandă subțire pe una dintre părți. *EezyCabs*.

Valul de ușurare aproape mă face să izbucnesc în râs. Aproape.

„Ești în siguranță“, spun când taxiul trece prin fața mea fără ca nimeni dinăuntru să se uite în direcția mea. „Ești în siguranță, la fel și Ava. Trebuie să te relaxezi.“

Evident, este mai ușor de zis decât de făcut. Am învățat asta odată cu trecerea anilor. Frica nu trece niciodată cu adevărat. Am mai avut momente de liniște în care aproape că puteam să uit trecutul, dar apoi o ocazie aleatorie declanșează un atac de panică și îmi dau seama că, de fapt, fusese întotdeauna acolo, ca o pojghiță de smoală încinsă lipită de mucoasa stomacului. Recent, am început să am acest sentiment, o neliniște care mă tulbură, ca și cum ar trebui să știu că ceva este în neregulă, deși nu reușesc să-mi dau seama exact ce. Poate că eu sunt de vină. Vârsta. Hormonii. Ava care se maturizează. Poate că nu e nimic cu adevărat. Și totuși…

– La ce te gândești?

Icnesc și tresar, apoi râd în felul acela în care o face oricine când e speriat pe la spate, chiar dacă sperietura nu e ceva amuzant. Cu mâna la piept, chiar deasupra inimii, mă întorc către doamna Goldman care stă în dreptul ușii de la intrarea casei sale.

– Ești bine? mă întreabă. Nu am vrut să te sperii.

– Da, scuze, îi răspund. Mă gândeam la ce am azi de făcut. Știți cum e.

Mă îndrept spre ușa mea. Nu sunt convinsă că doamna Goldman *știe* cum e. Pare foarte grijulie când se apleacă să ridice sticla de lapte de pe treapta de la intrare și o văd cum tresare. Oare ce urmează să-i ofere această zi? Programele de zi de la televizor? *Countdown? Pointless?* Nici fiii ei nu au mai vizitat-o de ceva timp.

– Cred că o să fie furtună mai târziu. Vreți să vă iau ceva de la magazin? Oricum trebuie să cumpăr pâine și încă niște lucruri. Dar nu o să mă întorc prea devreme, fiindcă după serviciu o să merg cu Ava să mâncăm pizza. E ziua ei de naștere.

Nu am nevoie de pâine, dar nici nu-mi place ideea că doamna Goldman trebuie să iasă afară pe ploaie. Are probleme cu șoldurile și trotuarele sunt destul de alunecoase.

– Ah, dacă nu te deranjează prea tare, îmi răspunde ea, și aud cum răsuflă ușurată. Ești o drăguță.

– Nu e nici o problemă.

Îi zâmbesc și simt o durere groaznică pe care nu reușesc să o înțeleg complet. Un fel de empatie față de fragilitatea cuiva. Față de tot ceea ce oamenii adună lăuntric. Oricum, ceva de genul acesta. O ascult în timp ce-mi înșiră micuța ei listă cu produse. Cam tot ce îi e necesar unui om. O să adaug și o prăjitură Battenberg. Un mic cadou. Ar fi frumos să încerc să mă duc pe la ea să bem o ceașcă de ceai în weekend. Zilele trebuie să treacă greu pentru ea și e atât de ușor ca oameni singuri din lumea asta să nu fie băgați în seamă. Ar trebui să

știu asta. Am fost singură mult timp. Într-un fel, încă sunt. Mă străduiesc să fiu amabilă cu oamenii singuri. Am învățat că bunătatea e importantă. Oricum, ce altceva mai este?

De când PKR a deschis o sucursală nouă, am fost mutați într-un birou mai mic, dar mai stilat, și, deși mai durează puțin până să vină Simon Manning, când ajung acolo la opt, aproape îmi vine să vomit de emoție și mâinile îmi tremură. Îmi spun că e din cauza prezentării, dar e o prostie. Are legătură și cu Simon Manning. Acesta se mișcă într-o zonă ciudată, chiar incertă, dintre un potențial client nou pentru companie și ceva *complet diferit*. Un flirt. O atracție. Felul în care mă privește s-a schimbat. Nu știu cum să reacționez. E un zumzet de frecvență joasă în capul meu.

– Asta e pentru tine.

Îmi ridic privirea din paginile cu prezentarea și o văd pe Marilyn cu o cutie de Ferrero Rocher din aceea cu trei bomboane.

– Ca să-ți poarte noroc. Iar asta – scoate cealaltă mână de la spate ca să-mi arate o sticlă mică de șampanie – este pentru după ce-i faci praf cu prezentarea.

Zâmbesc, copleșită de afecțiune. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru Marilyn.

– *Dacă* o să fie așa. Știu că a mai vorbit și cu alți agenți de recrutare.

– Eh, nu-ți face griji, am și niște votcă în sertar, în caz că o dai în bară.

– Super, mersi.

– Păi, pentru ce sunt prietenele cele mai bune?

Chestia cea mai fainâ în legătură cu acest nou birou necompartimentat e că masa mea de lucru și a lui Marilyn sunt față în față, ca un fel de insuliță pentru două persoane. Marilyn a gândit întreaga dispunere și funcționează perfect. Are ochiul format pentru utilizarea cât mai bună a spațiilor. Poate i se trage de la faptul că e măritată de atâta timp cu un constructor.

– Uită-te la Toby, îmi spune ea și îmi face semn din cap spre cealaltă parte a încăperii. E în elementul lui cu fetele astea noi.

Are dreptate. Ne sprijinim de masa ei și ne uităm cum se umflă în pene. Fetele noi par să aibă sub douăzeci și cinci de ani, iar Toby, la treizeci, pesemne că li se pare un bărbat mai în vârstă, sofisticat. Cu siguranță, el marșează. Chicote nervoase se aud atunci când le spune, evident, ceva teribil de amuzant în timp ce le arată cum se folosește fotocopiatorul.

– O să învețe ele cu timpul, zic eu.

Oricum, pentru o vreme, o să ne distreze. E bine să fiu din nou la serviciu, sub lumina strălucitoare a tuburilor de neon, cu dispunerea

uniformă a meselor de lucru, cu scaunele roșii și ținuta la patru ace. Toate astea fac ca neliniștea mea de moment să dispară precum reminiscențele unui vis urât.

La nouă, Penny, glorioasa noastră șefă, PK din numele firmei PK Recruitment, ne cheamă pe toți. Ne adunăm în semicerc în jurul ușii biroului ei, însă eu și Marilyn rămânem puțin mai în spate, ca niște păstori sau ca niște dădace. Îmi place de Penny. E energică, eficientă și nu simte nevoia să se comporte prea familiar cu angajații ei. Lucrez aici de peste zece ani și nu cred că am discutat vreodată personal cu ea. Lui Marilyn chestia asta i se pare ciudată, dar nu și mie. Chiar dacă Penny e cam de vârsta mea, e totuși șefa mea. Nu vreau să încerce să fie prietena mea. M-ar face să mă simt inconfortabil.

– Mă bucur că în sfârșit pot să le urez bun venit noilor membre ale echipei noastre, începe ea. E minunat că Emily, Julia și Stacey ni s-au alăturat și sper că o să le placă să lucreze cu noi aici.

Cele trei tinerele, bronzate și complet machiate, se uită radiind la ea, apoi fac schimb de priviri fericite. Sper să rămână la fel de prietenoase una cu alta așa cum sunt astăzi. Am cunoscut-o pe Marilyn în prima mea zi de lucru aici, și acum nu-mi pot imagina viața fără ea. Deopotrivă colegă și cea mai bună prietenă. Mă face să nu mai fiu singură.

– De asemenea, le mulțumesc mult lui Toby, Marilyn și Lisa pentru că au avut grijă de această cetate în perioada asta de tranziție. Marilyn și Lisa sunt angajate cu vechime. Dacă aveți vreo problemă, nu ezitați să le cereți ajutorul – probabil știu mai multe decât mine despre cum merg treburile în această agenție în fiecare zi.

Marilyn zâmbește când ochi curioși se fixează asupra noastră, în timp ce eu îmi cobor privirea în podea și sper să nu se mai uite nimeni la mine. Măcar dacă aș fi avut postura și siguranța ei. Ea face totul fără efort.

– Oricum, mai târziu o să fie prăjituri în bucătărie și băuturi la restaurantul Green Man de lângă colț după terminarea programului pentru cine dorește – iar eu sper că toată lumea o să facă asta.

Apoi, dispare în biroul ei și micuța adunare se risipește. Arunc o privire la ceas. Mai este până când Simon o să ajungă aici și importanța acestei întâlniri începe să se facă simțită, toate gândurile ridicole despre atracția dintre noi se evaporă. Încă simt un gol în stomac, așa că trag de câteva ori adânc aer în piept. Pot să fac asta, îmi spun, doar pe jumătate convinsă. Trebuie să fac asta. Și-apoi comisionul compensează pentru toată această anxietate și sunt sigură că o să primesc o primă anuală mai substanțială dacă reușesc. Poate și o mărire de salariu. Trebuie să pun deoparte pentru eventuala plecare a Avei la facultate. Nu vreau să-și înceapă viața de adult cu datorii și sunt hotărâtă să o ajut. O s-o protejez de lume cât de mult pot.

Trebuie. Știu cât de îngrozitor poate să fie în lumea largă.

3. AVA

Cantina seamănă cu cabina de schimb de la piscină, înăuntru e cald și umezeală, iar ferestrele sunt aburite de la ploaia de vară care lovește geamurile pe dinafară. Pe mine nu mă deranjează prea tare ploaia. Pe Ange, da, fiindcă părul ei îndreptat cu grijă începe să se onduleze de îndată ce cade prima picătură, dar oricum prefer să iau masa de prânz înăuntru dacă soarele nu arde prea tare. Așa era înainte, când obișnuiam să umblu cu Caz și Melanie, ceea ce mi se pare că s-a întâmplat acum o veșnicie. E singurul lucru de care îmi e dor când vine vorba despre ele. Angela e mai mult genul de tipă căreia îi place să stea afară, așa că de obicei luăm prânzul împreună pe câte o bancă. Nu când sunt potopuri ca acesta. Astăzi sunt în siguranță înăuntru, împreună cu toți ceilalți.

– Deci cum ți se pare? mă întreabă ea. Pentru sâmbătă? Să rămânem la Jodie peste noapte? Putem să mergem la pub înainte și apoi să facem un punci sau ceva de genul ăsta. Să vedem dacă mai e cineva pe acolo?

O sprânceană neagră și groasă, conturată cu dermatograf, se răsucește ca un limax pe fața ei măslinie în timp ce ea încercă să o ridice sugestiv. Dacă și eu mi-aș face sprâncenele la fel, aș sfârși cu toată fața mânjită de maro. Angela se pricepe mult mai bine decât mine la machiaj și la haine. Când se aranjează din cap până în picioare, arată de vreo douăzeci de ani. Pe când eu arăt de o sută douăzeci de kilograme. Din acest grup, eu sunt rățușca cea urâtă, știu asta. Te rog, Doamne, fă ca într-o zi să mă transform în lebădă.

– Da, sună bine, îi răspund. Dacă mai reușesc să ajungă și alții.

Degetele Angelei zboară pe deasupra butoanelor telefonului și îmi dau seama că al meu o să sune în curând, de îndată ce ea termină de trimis mesajul în grupul de WhatsApp numit *Gagicile mele*. Numele a fost ideea lui Lizzie. Toate *suntem* gagici care se supun celorlalte membre din grup, așa ne-a zis ea, și noi am început să râdem. Avea dreptate. Nici nu-mi vine să cred că sunt în echipa de înot Larkrise Swimmers doar de un an. Le cunosc pe fetele astea numai de zece luni. Însă e ca și cum am fi prietene dintotdeauna. Mă rog, se poate spune că o cunoșteam pe Angela de dinainte pentru că am fost la aceeași școală, cu toate că nu am făcut parte din vreun grup, așa că era doar o față dintr-o mulțime, la fel ca mine. Dar uită-te acum la noi. *Gagicile mele*. Încă mă amuză. Cu toate că prefer *Cele patru magnifice*, așa cum ne spune antrenorul nostru. Suntem campioanele lui. Deși intrăm în competiții de înot individual, ne motivăm una pe

cealaltă să fim cele mai bune. Ne-am înțeles din prima clipă, din prima dimineață, ca niște piese dintr-un puzzle care se leagă între ele, potrivindu-se pentru a crea un tablou extraordinar și a pune echipa Larkrise pe harta competitivă.

Suntem de vârste diferite și, într-un fel, asta e mai bine. Avem mai multe subiecte despre care să discutăm. Eu și Ange suntem singurele de la școala King Edward, Lizzie urmează cursurile liceale la Academia Harris, *Academia Curului* după cum este cunoscută, școala de rahat din centrul orașului, iar Jodi e în primul an la Universitatea Allerton. Are aproape douăzeci și doi de ani, concurează la seniori, dar este cu adevărat una dintre noi și pare că nu-i pasă deloc că suntem mai mici decât ea. Se antrenează cu noi deoarece cursurile ei se suprapun cu antrenamentele de la seniori și, din câte zice, oricum preferă să facă asta dimineața. Nu stă la cămin, ci în casa mamei sale din Elleston, așa că nu prea duce o viață de studentă. Ne ajută la tehnicile de înot și e destul de mișto. Nu mă face niciodată să mă simt mai mică decât ea. Nu că cinci ani ar fi *foarte* mult, dar cei din clasele terminale de liceu de la KEGS2 se comportă ca și cum ar avea peste treizeci de ani și se uită mereu de sus la tine.

– A intrat Lizzie, mormăie Ange, concentrată asupra telefonului ei, ca și cum nu aș putea să-mi citesc mesajele piuitoare. Jodie spune că mama ei nu o să se întoarcă în acest weekend. O să mai verifice, dar e destul de sigură.

Alt bonus pe care îl primești când ai o prietenă studentă la universitate – părinți mult mai relaxați. Mama lui Jodie e designer de interior sau cam așa ceva pentru case mari și luxoase și are un iubit în Paris, unde locuiește în prezent, cât timp lucrează la nu știu ce proiect. Pare minunat, dar, mai important, asta înseamnă că nu e mai niciodată acasă. Nu am cunoscut-o și, în majoritatea timpului, Jodie este singură.

– Mișto, îi răspund.

Vreau să-mi verific Facebook-ul, dar mi-am promis că nu o să fac asta până când nu se termină prânzul. În schimb, îmi decojesc cartoful copt. Umerii mă dor de la stilul fluture de înot de azi-dimineață – nu cel mai bun procedeu al meu – și de la exercițiile de aseară de la sală. Tragem tare, deși în ultimul timp eu m-am cam lăsat pe tânjală și mă resimt. Trebuie să mă pun pe treabă, sau o să înceapă să observe și ceilalți, sau, mai rău, o să încep să-i dezamăgesc pe cei de la club. Dintotdeauna a trebuit să lucrez mai mult decât alte fete ca să rămân în formă. Lizzie are un trup tonifiat de la natură și aleargă ca o gazelă. Jodie are doar un metru șaizeci, dar e numai mușchi, subțire, agilă, băiețoasă în costumul ei de baie, iar Ange are toate rotunjimile necesare. „Flotoarele ei personale“, cum le-ar spune Lizzie. Nu e ca și cum sânii ar împiedica-o să taie cu repeziciune apa. Toată feminitatea

ei se dizolvă de îndată ce plonjează în bazin. Nu sunt prea sigură cum mă potrivesc eu în grup. „Mai mult cur decât țâțe“, l-am auzit odată pe idiotul de Jack Marshall spunând despre mine semestrul trecut – încă mă doare tare – și e posibil să fi avut dreptate. Am moștenit corpul în formă de pară al mamei. Orice greutate în plus mi se pune direct pe coapse și oricum sunt destul de mari chiar și atunci când nu mănânc aproape nimic.

S-ar putea să-i spun lui mami că mama lui Jodie se întoarce în weekend, doar ca să nu-și mai facă griji. Simt o urmă de vinovăție. Dintre toți membrii familiilor noastre, mami e cea mai protectoare dintre toți. Nu am observat asta înainte. Întotdeauna am fost doar noi două – și mătușica Marilyn – și îmi dau seama că mă iubește mai mult decât orice pe lume, evident și eu o iubesc, dar acum am șaisprezece ani și trebuie să am și eu spațiul meu, la fel ca toate prietenele mele. „Dă-mi un mesaj când ajungi acolo. Dă-mi un mesaj când pleci. Vin eu să te iau, nu, sincer, chiar nu e nici o problemă.“ Știu că are intenții bune, dar nici una dintre celelalte mame nu procedează așa și nu are cum să nu-mi fie jenă. Mă face să mă simt ca un copil, și nu mai sunt. Ca să fiu sinceră, sunt aproape femeie. Am secretele mele acum.

Telefoanele noastre sună din nou și începem să râdem la unison când vedem mesajul trimis de Lizzie. Un gif scârbos cu un penis ejaculând.

– Deci ai de gând?

Întotdeauna Ange încearcă un accent ciudat, pe jumătate american, când vine vorba despre sex. Rupe o bucată de gogoașă pe care o îndeasă în gură, dar privirea ei ascuțită mă țintuiește în timp ce mestecă.

Ridic nonșalant din umeri, însă inima îmi bate mai tare. Oare am de gând? Am spus că o s-o fac când împlinesc șaisprezece ani și o parte din mine vrea asta – cel puțin voia –, chiar dacă acum nu înțeleg de ce e atât de *important* să o fac imediat. Dar Courtney arată bine, e complet diferit față de ceilalți și, mai presus de orice, e mișto. Tipii mișto nu m-au prea plăcut înainte și într-un fel simt că îi datorez asta acum. Probabil nu e obișnuit să aștepte, cu toate că se poate spune că abia dacă ne-am întâlnit de câteva ori în două luni.

– Probabil, îi zic, iar Ange rânjește entuziasmată.

– Ah, Dumnezeule, pun pariu că are multă experiență. Cu atât mai bine pentru tine prima oară.

– S-a purtat destul de bine până acum.

Scot limba la ea, mișcând-o vulgar, și îi fac cu ochiul.

De data asta chicotește suficient de tare ca niște fete de la mesele vecine să se întoarcă și să se holbeze la noi.

Mi-e ușor să iau lucrurile în râs și știu că probabil *o s-o fac* cu el în weekendul care vine, măcar ca să scap odată de treaba *asta*. Oricum,

nu e ca și cum nu am fi făcut majoritatea celorlalte chestii, în afară de *asta*, dar nu mai simt ce simțeam pentru el înainte. Nu mă mai simt atât de copleșită de el ca la început. Nu de când… ei bine… nu de când au început mesajele. Acum am un secret. Unul pe care nu l-am împărtășit nici măcar cu fetele. Nu am putut. E ceva ce îmi aparține numai mie și care-l face pe Courtney și tot șarmul lui să pară o porcărie adolescentină.

Noul meu prieten de pe Facebook. Cineva cu care pot comunica *de-adevăratelea*.

Clopoțelul sună să ne anunțe sfârșitul pauzei de masă. Inima începe să-mi bată mai repede. Am reușit să rezist o oră fără să mă uit pe Messenger. Nu-mi place să îmi verific mesajele de față cu Ange sau cu celelalte, așa că am oprit sunetul pentru notificări. Toate avem ochi ageri pe lângă mușchi puternici. Toate vrem să aflăm totul despre celelalte. Dacă ar fi bipuit, ar fi trebuit să le spun. Suntem una.

În timp ce Ange dispare către ora de geografie, curăț tăvile înainte să merg și eu la ora de recapitulare la engleză. După aceea, apăs pe iconița pentru mesaje de la Facebook. Inima îmi bubuie în piept, dar mă dezumflu repede. Nici un mesaj nou. Nu-mi vine să cred cât de dezamăgită mă simt. E ziua mea de naștere, când împlinesc șaisprezece ani. E ceva foarte important. Am crezut că îi *pasă*.

Poate mai târziu, îmi spun în timp ce îmi bag telefonul în buzunar, hotărâtă să nu fiu prea supărată. Ar trebui să am încredere în el așa cum mi-a cerut el. O să apară un mesaj mai târziu.

4. LISA

A mers mult mai bine decât mă așteptam, iar la două ore după ședință, contractul este semnat. Încă tremur, dar de data asta de mândrie, emoție și ușurare că nu am dat-o în bară. Merg cu capul sus în timp ce-l conduc pe Simon spre biroul lui Penny și toate capetele se întorc după noi, chiar și cel al lui Marilyn. Nu doar pentru că eu am negociat contractul, și încă unul mare, ci și fiindcă Simon Manning e un bărbat pe care nu ai cum să-l ignori. Nu e chipeș în stilul ferchezuit al unui agent imobiliar ca Toby, tot numai produse pentru păr și aftershave cu miros puternic, dar emană ceva atrăgător. Probabil „chipeș“ nu e chiar cuvântul potrivit. Are nasul puțin strâmb ca și cum l-ar fi avut rupt de câteva ori; pe lângă asta, mai are și corpul masiv al cuiva care a jucat cândva rugby, dar acum nu prea o mai face. Arată bine fizic, dar fără să se străduiască. Are câteva fire de păr alb în zona tâmplelor și afișează o încredere care îl face fermecător și prietenos. Păi, *are* de ce să fie încrezător, îmi spun în timp ce-i strâng mâna și îmi iau la revedere pentru moment, încercând să nu mă bucur de strânsoarea lui puternică, și îl las cu Penny. Tocmai urmează să-și deschidă al cincilea hotel și club de fitness. Nu pare să aibă cu mult peste patruzeci de ani și deja își construiește un imperiu.

Închid ușa de la biroul lui Penny, lăsându-i să discute singuri. Îmi simt pielea dogorind și sunt conștientă că m-am îmbujorat. Nu-mi vine să cred cât de bine a mers. Are nevoie de angajați pentru curățenie, catering, de personal hotelier și e fericit să lase agenția PKR – pe *mine* – să se ocupe de toate astea. Dacă aș fi știut de la început cât de mulți oameni avea de gând să angajeze, aș fi mers direct la Penny să se ocupe ea; e compania ei și e o afacere mare, poate unul dintre cele mai mari contracte pe care le-a avut firma vreodată. Mă bucur atât de mult că nu am știut nimic despre asta. Am fost destul de agitată și numai gândindu-mă că are nevoie de vreo treizeci de angajați, așa că, dacă aș fi știut numărul real, aș fi avut o cădere nervoasă. Dar s-a terminat. Chiar foarte bine. Nu mă pot abține să nu zâmbesc atunci când întrerup discuțiile din birou.

– Ah, întotdeauna încerc să merg și să mă întorc pe jos de la serviciu, oriunde aș fi, spune Julia, colega brunetă nouă, cu tunsoare bob. Mă menține în formă.

– A ieșit bine? mă întreabă Toby uitându-se la mine, fără să-l mai intereseze conversația purtată de fete.

Remarc o urmă de invidie în ochii lui. E atât de disperat să se descurce și să aibă succes. Îi plac clienții spilcuiți din IT, cei care vor

graficieni sau programatori web pentru contracte pe un an și care plătesc cincizeci sau șaizeci de mii de lire, și, da, cred că primește comisioane mai mari atunci când plasează pe cineva, oricum astfel de slujbe nu apar în fiecare lună. Întotdeauna mi-a plăcut cealaltă față a pieței muncii. Să-i ajut pe cei care își *doresc* cu adevărat o slujbă, oricare ar fi aceea. Genul acela de oameni care au nevoie de stima de sine care vine odată cu cecul săptămânal. Știu cum se simt. Am fost și eu asemenea lor cândva.

– De fapt, mai mult decât bine. O să fie un contract destul de mare. Cel puțin pentru o sută cincizeci de persoane.

A sunat ca și cum m-aș fi lăudat – și chiar așa e, nu m-am putut abține. Mândria și entuziasmul mă copleșesc, dar îmi îngădui să mă bucur de acest moment.

– Uau, bravo!

E una dintre fetele noi. Stacey. Păr blond lung, manichiură cu acril. Replica ei ar fi putut să pară condescendentă, dar nu e. Dând la o parte straturile de machiaj și bronz, îmi dau seama că e nervoasă și vrea cu disperare să se facă plăcută, să se integreze și să se descurce la noua ei slujbă.

– Mulțumesc.

– Cu siguranță o să ne faci cinste diseară.

Tot Julia.

– Din păcate, nu o să ajung diseară. Nu prea beau de obicei și, pe lângă asta, mai e și ziua de naștere a fiicei mele, împlinește șaisprezece ani. O scot în oraș.

– Ce drăguț, răspunde ea. În mod normal, la șaisprezece ani tot ce-și doresc e să fie cu prietenii lor, am dreptate? Eu sigur asta-mi doream.

E ceva tăios în felul în care vorbește și eu îi răspund cu un oftat. E puțin cam îngâmfată pentru cineva care e în prima zi de lucru.

O privesc mai cu luare-aminte. Nu e atât de tânără cum am crezut la început, oricât de mult s-ar strădui să pară altfel. Cu siguranță, are peste treizeci de ani. Mă gândesc că e de la Botox.

– Suntem foarte apropiate.

Zâmbește, cuburi de zahăr înmuiate în cianură, dezvelindu-și dinții perfect albi care îmi amintesc de cei ai unui rechin. Mă face să mă simt inconfortabil și asta mă deranjează.

– Eu nu o să am niciodată copii, zice ea. Sunt concentrată prea mult pe carieră. Oricum, nici n-aș putea să mă descurc ca mamă singură. Jos pălăria pentru tine.

Este o insultă camuflată într-un compliment, așa că Stacey face ochii mari văzând tupeul Juliei, iar Toby – cel care în mod clar vorbise despre mine – are bunul-simț să-și păstreze privirea fixată pe

ecranul computerului, ca și cum ar fi citit un e-mail extrem de important.

– Din fericire, Lisa este o superfemeie care se poate descurca în orice situație și chiar mai mult de atât. De-am fi și noi, celelalte, la fel de capabile.

Marilyn și-a făcut apariția lângă mine. Zâmbetul de rechin întâlnește zâmbetul de rechin, și, de data asta, Julia se face mică în scaunul ei.

– Pauză de prânz? încheie Marilyn discuția.

Întrebarea mi-e adresată mie, ca și cum restul nici nu ar fi acolo; muște pe care deja a reușit să le dea la o parte.

– Întotdeauna există cineva, mormăie ea în timp ce ne luăm gențile și jachetele. În orice adunătură de femei. Întotdeauna e una de care trebuie să te ferești. Măcar acum știm despre cine e vorba.

Îi aruncă o privire întunecată Juliei. *De ce trebuie să fie întotdeauna cineva așa?* mă întreb. *De ce oare nu poate să fie totul plăcut?*

– Tipul arată splendid.

Marilyn vine cu băuturile, două pahare de Prosecco, iar eu țin strâns tacâmurile în timp ce ocupăm o masă în colț.

– În genul acela neșlefuit. Și e atât de evident că te place. Toate ședințele alea inutile, felul cum se uita la tine când mergea în spatele tău prin birou.

– Ei, taci din gură, îi zic.

– Nu înțeleg de ce nu vrei să vezi ce iese.

– Ah, ți-ai putea imagina reacția lui Penny? Să amesteci munca și plăcerea. Și oricum… nu.

Se uită gânditoare la mine. Faptul că nu am un bărbat în viața mea revine cel puțin o dată pe an într-o discuție destul de *serioasă* și mai aduce vorba despre asta din când în când pe toată durata celorlalte luni. Mă întreb dacă o să urmeze o predică la fel de insistentă. Din fericire, nu. În schimb, ridică paharul.

– Noroc și felicitări!

Ciocnim paharele și sorbim băutura acidulată. Îmi place felul cum fâsâie pe limbă. Prefer să beau la ora prânzului pentru că oricum nu este niciodată mai mult de un pahar.

– Ah, înainte să uit – se apleacă și începe să caute prin geanta ei imensă –, am ceva pentru Ava. Scoate un mic cadou împachetat. Din partea mea și a lui Richard. Dumnezeule, nici nu-mi vine să cred că deja are șaisprezece ani. Oare cum au trecut toți anii aceștia? Dacă ea are șaisprezece, noi cât om mai avea?

– Suntem niște babe, îi zic, dar zâmbesc în timp ce mai beau o gură.

Iau cadoul și îl îndes în geantă. Nu numai eu sunt norocoasă că o

am pe Marilyn. Și Ava este.

Am sărit peste micul dejun pentru că eram prea agitată și, deși abia dacă am băut jumătate de pahar, vinul mi se urcă la cap. Încordarea din umeri începe să dispară. Atunci îi văd fața lui Marilyn și îmi dau seama ce urmează. M-am grăbit să cred că nu o să-și bage nasul și astăzi.

– Nimic de la tatăl Avei?

– Nimic, răspund iritată, cu toate că mă întreabă cu tact.

Încet. Știe cum reacționez la asta. Alt subiect care apare mai des decât mi-ar plăcea mie.

– Și oricum nu aștept nimic de la el.

Trebuie să schimb vorba.

– Deci ce mai faci *tu*? Păreai puțin cam tăcută ieri. Parcă nu erai în apele tale. E totul în regulă?

– M-a durut capul. Nimic serios. Știi că mi se mai întâmplă din când în când.

Se uită la ospătărița care se îndreaptă spre noi cu mâncarea. Oare încearcă să-mi evite privirea? Nu e prima oară când are dureri de cap în ultimele luni.

– Poate că ar trebui să mergi la un doctor.

– Și poate că tu ar trebui să mergi la o întâlnire cu domnul Manning.

Mă uit urât la ea.

– Bine, bine, îmi pare rău. Numai că Ava e aproape matură. Trebuie să mai ieși în lume.

– Nu putem să trecem peste asta și să ne concentrăm pe cât de sclipitoare sunt?

Încerc să destind atmosfera și sunt mai mult decât ușurată când chelnerița vine cu sendvișurile și cu chipsurile noastre, distrăgându-ne atenția cu mâncarea. Oare cum aș putea să-i spun lui Marilyn ceva? Știe că nu a fost o aventură de o noapte, așa cum i-am spus Avei, dar nu știe adevărul. *Întregul* adevăr. Nici nu cred că ar înțelege. Marilyn, cu viața ei fermecătoare, cu soțul minunat, casa frumoasă, slujba bună – fericita, minunata de Marilyn. Dacă i-aș spune, și-ar schimba părerea despre mine. Nu vreau să fiu înțeleasă greșit. Îmi doresc din tot sufletul să-i spun. Chiar am visat că făceam asta. Câteodată vorbele îmi stau pe limbă, vrând parcă să se reverse, numai că știu că trebuie să mi le înghit. Nu pot s-o fac. Nu pot.

Știu cum se duce vorba. Ia foc și trece de la o persoană la alta și tot așa.

Nu pot risca să fiu găsită.

5. AVA

Aproape nu mai plouă când ajungem acasă, dar haina mi-e udă de la răpăiala de mai devreme când am alergat la mașină și mă mișc de pe un picior pe altul pe trotuar, prefăcându-mă că mi-e mai frig decât îmi e în realitate ca să-mi ascund nerăbdarea.

– Putem să ne uităm la un film dacă vrei, zice mama după ce, în sfârșit, coboară din mașină. E încă devreme.

– Trebuie să repet.

E abia șapte și nu am de gând să mă culc cel puțin până la miezul nopții, dar vreau să ajung în intimitatea camerei mele. Pare dezamăgită, însă ea e cea care mă tot bate la cap cu examenele. Asta nu înseamnă că nu mă simt vinovată. Obișnuiam să stăm sub pătură pe canapea, uitându-ne la filme și mâncând floricele făcute la microunde. Adoram aceste momente. *Încă* le ador. Numai că viața e mult mai complicată acum. El mă așteaptă. *Trebuie* să vorbesc cu el. Câteodată simt că aș muri dacă nu aș face-o.

– Ah, la naiba, zice mama dintr-odată cu un geamăt. Am uitat de cumpărăturile pentru doamna Goldman. Trebuie să mă reped până la Sainsbury. Te descurci singură? O să lipsesc doar zece minute. Sau poți să vii cu mine.

Starea mea de iritare se amplifică și pot spune că o prefer sentimentului amar de vinovăție care aduce fisuri în relația noastră. De fiecare dată când iese și mă lasă singură, mă întreabă exact același lucru. *De fiecare dată*. Oare ce-și închipuie că s-ar putea întâmpla? O să-mi înfig degetele într-o priză pentru că nu e aici?

– Am șaisprezece ani, nu reușesc să mă mai abțin. Trebuie să încetezi să mă mai tratezi ca și cum aș fi încă un copil.

– Scuze, scuze.

Se grăbește prea tare ca să se mai simtă ofensată, chestie care îmi convine. Nu vreau cu adevărat să o supăr. Nu-mi place s-o supăr, dar acum, că nu mai poate să controleze tot ce fac ca atunci când eram mică, a devenit atât de jalnică. Pizza pe care am mâncat-o n-a fost așa de îngrozitoare, știu că a încercat să facă să ne simțim bine, cu toate că întrebările ei au fost așa de penibile, sâcâitoare și nepotrivite. Vrea să știe totul despre mine tot timpul și într-un fel știu că acum nu pot să-i spun. *Nu vreau* să-i spun. De fiecare dată când mă gândesc să vorbesc cu ea despre ceva – bunăoară, despre Courtney și despre sex –, cuvintele îmi rămân pe limbă și mă indispun. Totul se schimbă. Am nevoie de intimitate. Acum mai mult ca niciodată.

Totuși, mi-a făcut niște cadouri mișto de ziua mea. Un iPad mini și

un MP3 player rezistent la apă, mult mai scump decât cel pe care mi-l doream. Ador și colierul de la Marilyn – spirale groase din argint cu un medalion din sticlă mov-închis. E butucănos și marfă și perfect pentru mine. Câteodată îmi doresc ca mama să semene puțin mai mult cu Marilyn. E atât de relaxată și amuzantă. Dacă mama nu ar mai lua toate lucrurile în serios, poate că *aș vrea* să vorbesc mai mult cu ea despre toate cele. Nu chiar despre orice, îmi zic în timp ce străbat aleea care duce către casă. Dar despre unele lucruri. Nu aș putea să discut cu ea despre *asta*. Ar lua-o razna.

Ai chef să stăm de vorbă în seara asta, sărbătorito? O să fiu online cam o oră în caz că nu petreci pe undeva!

Am primit mesajul pe Facebook în timp ce-mi verificam telefonul la baie chiar înainte să vină budincile. I-am răspuns că o să ajung acasă cât pot de repede și că-l rog să aștepte. Nu mi-am dat seama cât de jalnică trebuie să-i fi *părut*, însă chiar am părut un pic disperată, și asta mă face să mă îngrijorez că mă transform în mama. Dumnezeule, oare de ce oamenii nu-și pot instala Messenger pe telefon? De parcă datele personale ale tuturor nu sunt deja acolo cum-necum. Oricine are sub douăzeci și cinci de ani s-a împăcat deja cu asta. Numai adulții cred că-i pasă cuiva. Care-i scopul de a avea un serviciu de mesagerie dacă îl folosești doar de pe calculator?

Un alt fel de intimitate.

Gândul acesta își face loc în mintea mea. E genul de intimitate de care ai nevoie atunci când ai secrete față de persoanele cele mai apropiate. Poate față de o soție? Oricare ar fi motivele *lui*, e genul acela de intimitate care m-a făcut să opresc alertele pentru notificări.

Cu toții avem secrete.

Încep să-mi dau seama că secretele sunt ceva extraordinar.

Încerc să nu par dezamăgită când cobor să beau ceva, douăzeci de minute mai târziu. Conversația noastră a fost scurtă, iar răspunsurile lui, concise. Era distras și nu răspundea propriu-zis întrebărilor mele. Nu vreau să fiu supărată – cel puțin am petrecut puțin timp împreună –, dar aș zice că sunt mai mult frustrată. Courtney e peste tot pe WhatsApp *acum*. Dar știu ce vrea de fapt. Ciudat cum mă calcă pe nervi cu treaba asta. În urmă cu câteva săptămâni aș fi fost așa de fericită să mă curteze și să mă facă să mă simt frumoasă și sexy. Acum e doar un alt motiv de nemulțumire.

Cobor încet scările în șosete, iar când iau colțul ca să mă îndrept spre bucătărie, mă opresc. Mama e acolo. Stă în picioare lângă masă, privind în gol, și are un aer încordat care nu e deloc în regulă. Întreaga scenă pare ciudată și nu-mi dau seama de ce, dar inima îmi bate cu putere și stomacul mi se întoarce pe dos. După o clipă, începe să caute prin geanta ei după sticluța de Prosecco pe care a primit-o de

la Marilyn, apoi îi desface dopul și bea direct din sticlă.

Rămân țintuită locului, nedumerită, alarmată. E oare vina mea? E din cauză că m-am purtat așa urât? Plutesc până în hol, fără să știu ce să fac. Oare să o întreb ce are? Mă simt din nou mică. Dau să fac un pas înainte, dar ezit. E ceva în postura ei – acea încremenire – care mă face să mă simt ca și cum aș privi ceva personal. Ceva ce nu ar trebui. Oare fisurile din relația noastră apar și cauza ei? Oare are secrete pe care nu vrea să le împărtășească? Mi-e greu să cred. Mama e o carte deschisă.

Totuși, e îngrijorător. Acele sticluțe conțin cam un pahar, dar cine nu-și toarnă vinul înainte să-l bea? Ce te-ar putea face să-l bei dintr-o singură înghițitură? În fine, cu stomacul numai noduri, mă furișez înapoi în sus pe scări. Pot să trăiesc și fără o cană de ceai.

6. LISA

Afară e întuneric beznă, nici o urmă din cenușiul prăfos reconfortant al zorilor, dar eu continui să stau, complet trează, cu bărbia rezemată pe genunchi, și să privesc noaptea mohorâtă cu noduri groaznice în stomac. Nu era Peter Rabbit. Știu asta. Peter Rabbit a dispărut de mult. Ar fi fost imposibil să fie el, *acel* Peter Rabbit, însă aș vrea să dau o fugă până la pubelele de reciclat din capătul străzii și să scormon acolo până mă asigur. Trag adânc aer în piept. Nu este Peter Rabbit. E doar o coincidență.

Când am văzut jucăria de pluș în ploaie, zăcând lângă poarta doamnei Goldman, aproape mi s-a oprit inima. Era murdară și îmbibată cu apă, aruncată poate cu câteva ore în urmă, iar pantalonii albaștri ieșeau în evidență pe lângă blana alb-cenușie. Nu era același iepuraș, asta mi-a fost clar când l-am ridicat cu mâinile tremurând și cu un țipăt înăbușit, dar semăna. Semăna atât de mult. Îmi venea să-l strâng la piept și să plâng, dar ușa de la intrare s-a deschis, și doamna Goldman a apărut în cadrul ei, iar eu m-am silit să afișez un aer de curiozitate neinteresată în timp ce o întrebam dacă avea idee al cui era. Evident, nu avea. De ce ar fi avut? Nu prea mai aude bine, iar majoritatea zilelor și le petrece în fața televizorului, nu uitându-se pe fereastră.

I-am dat sacoșa de cumpărături și am încercat să zâmbesc și să fac conversație, însă iepurașul era greu și umed în mâna mea, iar blana moale îi era rece. Singurul lucru la care mă gândeam era cum de salopeta albastră avea aceeași nuanță și același stil cu *acea* salopetă, *salopetă* care fusese cusută de mână. Capul a început să mi se învârtă și am simțit că mi se face greață. De îndată ce doamna Goldman a intrat în casă, m-am forțat să merg cu pas sigur până la capătul aleii și atunci, fără să pot fi văzută din casa ei sau din a mea, am strâns în sfârșit jucăria la piept, de parcă ar fi fost un animal mort pe care căldura trupului meu ar fi putut cumva să-l readucă la viață.

Am tras adânc de câteva ori aer în piept, anii de terapie insuflându-mi tehnica de parcă dozele constante de oxigen puteau face ca totul să fie mai bine, când în majoritatea timpului îmi doream să nu mai respir deloc, apoi am mers încet până la pubelele de la capătul drumului și l-am aruncat înăuntru. Încă simțeam pe pielea degetelor atingerea spectrală a blănii îmbibate de apă și nu eram deloc sigură că picioarele o să mă poată duce până acasă fără să mă prăbușesc.

În bucătărie, pentru prima oară recunoscătoare că fiica mea devenea în sfârșit genul acela ursuz de adolescentă care se ascunde în

camera ei, am scos din geantă sticluța de Prosecco de la Marilyn, i-am deschis capacul și am golit-o din două înghițituri. Bulele au făcut să mă ardă pieptul și să mă usture ochii, dar nu mi-a păsat. Orice era mai bine decât durerea și spaima groaznică din străfundul inimii, în locul în care mă străduiesc din greu să mă prefac că cel mai bine e să fie pustiu, până când ceva de genul acesta se întâmplă, și coaja subțire se rupe și toată suferința cumplită, atât de cumplită, înghesuită înăuntru, iese din nou la iveală, iar eu nu-mi mai doresc decât să mă ghemuiesc și să mor.

Am gemut și m-am înecat în timp ce sorbeam ultima gură din vin, rezemându-mă de barul pentru micul dejun și folosindu-mă de disconfortul fizic pentru a mă calma. Zumzetul din timpane a început să dispară treptat. A fost o coincidență, asta trebuie să fi fost. Mulți copii au iepurași din pluș. Poate că un biet țânc plânge după cel pe care l-am aruncat cu atâta cruzime în tomberonul din capătul străzii. Și ce dacă era îmbrăcat cu o salopetă albastră? Există probabil mii de jucării de pluș îmbrăcate la fel. *Nu era* Peter Rabbit.

Îmi tot repetam această propoziție, bucuroasă că aruncasem iepurașul în pubelele comunale, și nu în cele din curtea noastră, prea departe ca să dau fuga până acolo și să mă uit fără să atrag atenția asupra mea. *Nu era* Peter Rabbit. Da, chestia mă tulburase, dar nu fusese ceva făcut dinadins. Îmi era mult mai greu să mă împac cu cea de-a doua idee. Nu era o afirmație sau un fapt. Cu toate că era improbabil să fi fost lăsat acolo dinadins, nu puteam să știu cu certitudine așa cum partea rațională a creierului meu *știe* că acela nu era Peter Rabbit.

Este nervozitatea pe care am simțit-o în ultimul timp. Sentimentul că ceva nu e tocmai în regulă. Dar dacă e mai mult decât paranoia mea obișnuită? Dacă este greșit să nu-i dau importanță? Mă ridic de pe scaun și merg tiptil pe coridor până la camera Avei. Luminile sunt toate stinse și în casă domnește o liniște totală, așa că răsucesc mânerul cât mai grijuliu și mai încet pot, fiindcă nu vreau să fac nici un zgomot.

Mă uit la ea din pragul ușii, fetița mea perfectă. Stă pe o parte, cu spatele la mine, ghemuită, exact așa cum dormea când era mititică. O adevărată comoară. Atât de minunată, iar faptul că o privesc mă relaxează și îmi amintește că trebuie să rămân în viață, că trebuie să continui să respir. Pentru *ea*. Ea mi-a redat dorința de a trăi și am de gând să o protejez mereu. Nu o să afle niciodată ce ascund eu în mine. Nu dacă reușesc să fac asta. Vreau să fie complet liberă. Trebuie să fie extraordinar să fii complet liber.

Mai zăbovesc câteva minute, să o văd pe Ava îmi face mult mai bine decât orice tehnică de respirație yoga, și apoi, fără nici o tragere de inimă, o las să doarmă. S-a făcut aproape trei dimineața. Nu e o

idee bună să iau somnifere acum, dar la fel este și să dau piept zilei fără nici un strop de odihnă, așa că ajung la compromisul de a înghiți o singură pastilă, în loc de cele două de care am nevoie atunci când mă cuprind aceste stări de anxietate și tristețe. O să mă simt ca naiba toată dimineața, dar în acest moment cred că două sau trei ore de uitare sunt tot ce am nevoie. *Nu pot* să mă tot las cuprinsă de spirala de frică și suferință. O să înnebunesc până dimineață dacă fac asta, sunt sigură. Sentimentul neplăcut e doar anxietate. Iepurașul nu era Peter Rabbit. În timp ce mă strecor sub așternuturi, cuvintele îmi bubuie în cap, încercând să mă facă să fiu rațională.

Vreau să uit, visez în schimb. E *visul*, în culori splendide, intense, și, cât timp sunt în mrejele lui, e minunat.

În vis, îl țin pe Daniel de mână. E atât de fină, atât de micuță, atât de caldă, și degetele lui mă strâng tare, așa cum fac copiii mici, când își ridică privirea către mine și îmi zâmbește. Inima îmi izbucnește în curcubeie de fericire și mă aplec să-l sărut. Obrăjorii lui grăsuni sunt atât de moi, pielea lui e catifelată, rozalie de la aerul de afară, și el gângurește surprins când buzele mele se lipesc cu zgomot de fața lui, dar ochii i se luminează de dragoste. Au aceeași culoare ca ai mei, albastru cu mici pete gri și verzi, și în ei văd că eu sunt *totul* pentru el.

Cu Peter Rabbit în cealaltă mânuță, parcă îl strânge puțin mai tare decât mă strânge pe mine. Nici nu-și poate imagina ca eu să nu fiu acolo, cu toate că nu este același lucru când vine vorba despre iepuraș. O dată a fost uitat în autobuz, dar ne-am adus aminte de el la țanc. Altă dată, pe tejgheaua magazinului din colț. Daniel trăia cu teama că s-ar putea ca Peter Rabbit să *nu mai fie într-o zi* și numai acest gând era îndeajuns să-l facă să plângă. Are doi ani și jumătate, iar Peter Rabbit este cel mai bun prieten al lui.

Simțeam cum ceva lovea în subconștientul meu, un adevăr întunecat care nu accepta să fie ignorat, nici măcar într-un vis – *Nu, Peter Rabbit nu va mai fi cândva lângă el. Această mânuță pe care o țin va fi rece și nemișcată, și niciodată nu se va mai întinde către mine* –, dar dau la o parte gândul și merg cu Daniel în parculețul cu leagăne uzate și cu caruselul de pe care vopseaua e atât de jupuită, încât metalul ruginit de dedesubt pătează hainele într-o zi umedă, dar el chiuie de bucurie de cum îl vede. Are doi ani și jumătate și nu vede rugina, nici degradarea, nici ceva neplăcut. Vede doar lucrurile bune. *El* este acel ceva bun.

Mâna lui nu mai este în a mea, împreună cu Peter o ia la fugă către leagăne. Eu pornesc după el, dar rămân puțin mai în spate fiindcă îmi place să văd cum trupul lui micuț se mișcă, atât de drăgălaș și de neîndemânatic, încorsetat în strânsoarea hăinuței. Se uită peste umăr la mine, și eu îmi doresc să pot păstra pentru totdeauna această imagine a drăgălășeniei ca să-mi pot aminti atunci când se face băiat

mare și mai apoi bărbat în toată firea, numai că acest *totul* a dispărut de mult.

Este un vis perfect. O după-amiază în parc. Dragostea mă copleșește. E pură. E atât de intensă, încât aproape mă sufocă și-mi iese prin toți porii. Este de nestăvilit. Nu există nici o barieră. Nu există nimic rău în lume în acel moment și mă gândesc că, dacă aș lăsa dragostea să mă învăluie, o să mă transform într-o rază pură de lumină care strălucește deasupra lui Daniel.

Mă trezesc, încercând să-mi înec suspinele de durere în pernă și agățându-mă de frânturile de imagini care pălesc ale visului, sperând în zadar că aș putea să rămân măcar cu *una* cu care să mă întorc în trecut și să-l țin mereu de mâna lui micuță. Întotdeauna se întâmplă același lucru după ce se termină visul. Doare așa de tare, încât îmi doresc să mor, nevoia chinuitoare de a mă întoarce și de a-l *salva*. Încerc să mă gândesc la Ava, la fetița mea perfectă, la copilașul care a venit *după*, neștiutoare, liberă și minunată, nepătată de această lume. Ea este aici, este în viață și o iubesc cu tot ceea ce a mai rămas din inima mea.

Poate că dragostea mea pentru Ava face totul să fie și mai rău, asta, dacă e posibil. Mă gândesc la iepurașul din pubelă. *Nu* este Peter Rabbit. Știu asta. Știu unde e Peter Rabbit.

Peter Rabbit a fost îngropat împreună cu Daniel.

7. AVA

Nu-mi dau seama exact ce e în acest punci, dar mi se pare un amestec aiurea de tot felul de prostii. Suc de fructe, limonadă, votca adusă de Ange și o sticlă de Bacardi pe care Jodie a luat-o din barul mamei sale. Jodie zice că nu o să-i ducă lipsa, dar eu nu sunt așa de convinsă. Avea o privire înverșunată atunci când a turnat băutura și asta mă face să cred că mama ei *cu siguranță* o să-și dea seama că lipsește atunci când se va întoarce din Franța. Ca și cum Jodie ar fi vrut să aibă necazuri. Extrem de ciudat felul în care mamele noastre sunt așa de diferite. A ei nu e niciodată aici, și a mea devine din ce în ce mai sufocantă. Clubul mamelor ciudate ai putea să-l numești. Nu le-am spus celorlalte. Nici nu cred că ar putea înțelege.

Capul îmi vuiește. Mai devreme am băut niște cidru în pub și acesta e al doilea pahar de punci. Sunt deja pe cale să mă îmbăt criță, probabil cel mai bun lucru pentru ce am de gând să fac. Să-mi pierd virginitatea.

Mă las pe spate în pat, pe jumătate întinsă, cu capul sprijinit de perete. Mama ar înnebuni dacă m-ar vedea acum, pe patul prietenei mele, lângă așa-zisul meu prieten. Deja mi-a trimis un mesaj ca să verifice că suntem toate aici. Mi-am dat telefonul pe silențios. Nu-mi pot imagina cum ar fi dacă ar suna chiar în mijloc. Măcar a ieșit în oraș în seara asta. Nu prea iese, ceea ce mă face să mă simt și mai vinovată fiindcă doresc să am viața mea, dar de vreun an tot smucesc de cordonul ombilical și vreau să mă desprind, chiar dacă simt că încearcă în mod constant să mă tragă înapoi.

Încă sunt puțin speriată după seara trecută. Partea ciudată cu băutul în bucătărie a fost îndeajuns de neplăcută, dar apoi a venit în camera mea la miezul nopții și s-a uitat la mine în timp ce mă prefăceam că dorm. Oare de ce? M-a făcut să mă simt inconfortabil, ca și cum mi-ar fugi brusc pământul de sub picioare.

Iau o duș că zdravănă de punci în timp ce, undeva pe coridor, se trage apa la toaletă. Inima începe să-mi bată puțin mai tare. La dracu'! Chiar urmează să mă fut. Pentru o clipă, simt o nevoie irațională de a fi lângă mama. Asta mă face să mai beau puțin. E *ultima* persoană de care am nevoie acum. Nu mai sunt copil. Sunt femeie. Asta îmi tot spune *el*.

– Te simți bine? întreabă Courtney când se întoarce în camera de oaspeți a lui Jodie și începe să caute niște muzică pe telefon.

Îi zâmbesc, încuviințez din cap și mai beau puțin. E prea dulce, dar nu-mi pasă. Vreau să nu mai știu de mine, iar alcoolul și lipsa de

mâncare mă ajută. Mă întreb dacă are emoții. Probabil că nu. Dacă poveștile sunt adevărate, Courtney a făcut asta de multe ori.

Nu sunt atât de agitată pe cât aș fi crezut. A fost o zi aglomerată, sunt obosită și mi-am plăcea să mă ghemuiesc și să adorm. Am început devreme la sală azi-dimineață, apoi, când picioarele și umerii îmi tremurau și mă dureau, m-am forțat să înot o oră. După aceea m-am întâlnit cu Ange la zece ca să își cumpere ceva nou de îmbrăcat. Evident, ceva mulat. Angela a lucrat prin puburi de când avea vreo doișpe ani. Cu sânii ei și aranjată, de multe ori arată mai mare decât Jodie.

Gura lui Courtney e fierbinte și umedă pe gâtul meu, iar mâna lui îmi coboară până pe șold. Acum urmează. Mă simt detașată, ca și cum aș fi și nu aș fi aici. Trupul meu e prezent, dar nu și mintea, de parcă m-aș urmări de deasupra și mi-aș zice: „Hai, termină odată cu treaba asta“. Aud cum respirația îmi devine din ce în ce mai sacadată, cu toate că nu sunt propriu-zis excitată. E o reacție mecanică. Faptul că sunt acum cu Courtney mă face să mă gândesc la *el*. Nu am primit nici o veste astăzi. Mi-a spus că o să fie ocupat, dar, cu siguranță, oricine are timp să trimită un mic „salut“. Ceva care să-mi dea de înțeles că se gândește la mine.

Gura lui se întâlnește cu a mea și întredeschid buzele ca să las limbile noastre să se exploreze în voie. Sărută foarte bine în comparație cu ceilalți băieți cu care am mai ieșit, dar în seara asta mi se pare o încălcare a intimității.

De ce nu mi-a trimis nici un mesaj?

Se freacă de pulpa mea. Trebuie să o fac. Nu am de ales – toată lumea se așteaptă la asta. Râd, vorbesc sau dansează la parter, dar sunt sigură că se întreabă dacă am făcut-o deja. Oare o să doară? O să mă simt diferit *după*?

Mă gândisem să dau înapoi cumva, dar, în pub, o femeie mi-a dat jos geanta de pe masă și lucrurile mi-au zburat care-ncotro. Fetele au văzut prezervativele, și Ange a făcut o vreme pe americanca. După ce râsetele și tachinările s-au potolit, mi-a spus că băieții de culoare nu folosesc prezervative și toate i-am spus că e rasistă, dar ea a insistat că e adevărat până când Lizzie i-a zis că nu doar băieții de culoare fac asta, ci mai degrabă toți ar face asta dacă ar putea să scape basma curată, motiv pentru care ea ia anticoncepționale. Am râs și eu, dar cred că Jodie a observat cât de stânjenită mă simțeam, pentru că, atunci când ne-am dus la toaletă, mi-a șoptit că oricum sunt doar câteva zile pe lună când poți să rămâi gravidă și că nu am de ce să-mi fac griji.

– Te simți în regulă cu treaba asta?

Courtney mi-a ridicat sutienul peste sâni, ochii îi arată tare amuzant și cuvintele îi sunt gâfâite. *Disperat*.

Încuviințez, chiar dacă *nu* mai sunt în regulă cu asta. Deja îmi ridică fusta. Totul este stângaci. Nu cum mi-am imaginat eu.

Ce ar crede el *dacă ar ști ce urmează să fac? Oare ar fi gelos?*

Prezervativul este încă în geanta mea în cealaltă parte a camerei. La un continent depărtare. Cum ar fi trebuit să aduc vorba despre asta? Ar fi trebuit să-i zic înainte. Blugii lui sunt descheiați la șliț și lăsați în jos, iar el mă apucă de mână și mi-o trage spre vintre. Geme când îl ating, și mâinile lui tremurătoare îmi smucesc chiloții, dar ne încurcăm și dinții ni se izbesc. Preiau controlul și îmi dau jos chiloții, în timp ce fac asta, se uită în ochii mei.

– Știi că te plac foarte mult, nu-i așa? îmi zice. Nu am mai ieșit până acum cu o fată ca tine.

Mă face să mă simt puțin mai bine, așa că profit de moment ca să-mi dau bluza jos. Poate că el nu e complet dezbrăcat, dar eu sunt. Dacă am de gând să fac asta, nu vreau să mă simt sufocată de sutien.

– Ești frumoasă.

De data asta, când mă sărută, încerc să trăiesc clipa, chiar dacă „frumoasă“ este cuvântul pe care-l folosește *el*, nu Courtney. În mod obișnuit, acesta îmi spune că sunt „bună“, chiar dacă nu e adevărat. Nu în totalitate. Mă gândesc din nou la prezervativ, dar e mult prea târziu acum. Împinge, împunge, înghiontește, încearcă să o bage *înăuntru*, iar eu îmi dau seama că nu are nici el așa de multă experiență.

Și o facem. Sau mai bine zis, Courtney o face. Eu doar zac acolo și încerc să nu mă gândesc cât de diferit ar fi fost cu *el*.

8. LISA

– Atenție, oameni buni! Zâmbiți!

E Emily, cu fața strălucitoare, cu un telefon mobil ținut în aer, deasupra noastră. Mă întorc din reflex, acoperindu-mi fața cu mâna.

– Fără poze, îi zic.

– Era doar pentru Facebook, răspunde ea jignită. Ca prietenul și familia mea să vadă cu cine lucrez.

E foarte drăguță, dar foarte tânără.

– Nici eu nu vreau să am poze pe pagina ta de Facebook, zice Julia.

Vocea îi e ascuțită, ca o lamă necruțătoare care nu are de gând să ia prizonieri. A întârziat, abia cu câteva clipe în urmă și-a făcut apariția, și mă întreb dacă e nervoasă, fiindcă arată mai degrabă agitată, și nu calmă ca de obicei, dar tot sunt mirată – și ușurată – de intervenția ei. Marilyn știe că-mi displace să mi se facă poze, dar de data asta am fost scutită de obligația de a da explicații în fața colegilor noi. Poate că eu și Julia avem ceva în comun până la urmă.

– Și, oricum, continuă ea, nu prea e profesional să faci selfie-uri la o petrecere cu colegii. Aici nu e vreun club din acela de fițe.

– E mai mult o sărbătorire decât o petrecere cu colegii, intervine Marilyn, văzând cât de afectată e Emily.

Biata fată arată de parcă i-ar veni să plângă.

– Dar s-ar putea să ai dreptate. Nu tot ce faci trebuie să apară pe Facebook sau Instagram.

Spune toate astea atât pentru mine, cât și pentru oricine altcineva. Nu am cont pe nici unul dintre site-urile de socializare, chiar dacă Marilyn jură că poți să-ți faci profil privat. Tot n-aș avea încredere, pe cine aș putea să am acolo? Probabil numai pe Marilyn, și pe ea o văd oricum în majoritatea zilelor.

– Ah, căcat, chiar vorbesc ca o bătrână, mormăie teatral, ridicând starea de spirit cum numai ea reușește. Haide, Lisa, să mergem și să mai luăm câte un pahar de vin înainte să se termine.

Ne despărțim de ceilalți, lăsându-l pe Toby să continue s-o curteze pe Stacey, și ne îndreptăm spre bar. Nu am vrut să vin astă-seară. Oricât de mult am încercat să scap de acel sentiment, stomacul mi-a fost ca o albie de râu plină de țipari mișcători de când am găsit iepurașul, iar trecutul se ține de mine scai, frângându-mi inima din nou. A fost nevoie să-mi adun toată voința ca să nu-mi petrec timpul urmărind-o pe Ava ca să fiu sigură că nu pățește nimic, și mi-a fost cu atât mai greu acum, când are mai multă libertate. Încercarea de a ascunde ceea ce simt mă epuizează și dacă aș fi avut de ales să nu vin

la petrecere, aș fi făcut asta, dar nu a existat nici cale să mă eschivez. Acesta este evenimentul anual cu băuturi și aperitive al lui Penny pentru angajații și clienții companiei, iar acum, cu noul personal, deschiderea celei de-a doua sucursale, la care se adaugă și noul meu contract, șefa nu ar fi fost încântată să lipsesc.

În această privință, Julia a avut dreptate. Poate că suntem într-un club de salsa, dar nu e nicidecum o noapte a fetelor. Într-un fel, chiar e ceva legat de serviciu. Cu toate astea, în timp ce mă reazem de bar lângă Marilyn, descopăr cu uimire că mă simt mult mai bine decât aș fi crezut. Muzica e plină de viață, iar cuvintele sunt într-o altă limbă, așa că nu am cum să mă las afectată de versuri despre iubire sau suferință.

– Dumnezeule, aș bea un shot de tequila, zice Marilyn, iar eu nu mă pot abține să nu râd surprinsă.

Marilyn bea mai mult decât mine – toată lumea face asta. Știu ce le poate face oamenilor prea mult alcool și nimic nu e bun. Nu pot să fiu vigilentă când beau, iar eu trebuie să o protejez pe Ava. Cu toate astea, Marilyn nu e o mare *băutoare*. Nu-mi amintesc ultima dată când a băut shoturi. Ochii îi sclipesc puțin cam prea intens acum. Oare câte pahare de vin o fi băut?

– Ești bine?

Nu îmi răspunde.

– Ia te uită, zice ea în timp ce se uită peste umărul meu. Uite cine și-a făcut apariția, Domnul Milionar însuși.

Arunc o privire înapoi. Simon Manning stă în pragul ușii, îmbrăcat în blugi negri și cu un tricou în anchior. Dintr-odată, paharul e prea mare și alunecos în mâna mea, pe lângă asta, petrecerea parcă se oprește pentru o clipă. Se întâmplă foarte rar ca un client atât de important să participe la genul acesta de evenimente. Penny îi invită mereu, dar în general vin doar angajații firmei – acum îndeajuns de mulți pentru două filiale – și unii dintre angajații temporari care colaborează cu noi de mult timp. Penny organizează o cină separată pentru clienții cei mai importanți.

Încăperea este destul de întunecată și probabil nu-și dă seama că „își face intrarea“ în timp ce stă acolo, cu lumina venindu-i din spate și uitându-se în jur ca să vadă pe cineva cunoscut. În sfârșit, se urnește din loc. Îmi țin respirația.

– Ce surpriză, zice Marilyn. Vine încoace.

Îmi întorc privirea, așteptându-mă să o văd pe Penny pe-aproape, dar stă la mesele de pe margine unde Julia vorbește cu James.

– Lisa!

Nu am de ales decât să mă uit la el. E aproape de mine, la doar vreo treizeci de centimetri, sunt bulversată și mă simt ciudat când

aftershave-ul și căldura trupului său umplu spațiul dintre noi. Nu prea mă pricep eu la aftershave-uri, dar miroase bine. Proaspăt, cu aromă de citrice, dar nu strident. Mă urăsc că am observat.

– Bună, Simon.

Marilyn se întinde să dea mâna cu el, salvând situația ca de obicei, în timp ce eu mă fâstâcesc. Profit de ocazie ca să mă adun. Nu trebuie să mă mai port ca o adolescentă prostuță.

– Bine ai venit la bord, aud.

Mi-aș dori să pot discuta și eu așa de natural cu oamenii. Marilyn are atât de multă încredere în ea. Prietenoasă, fără să cocheteze. O carte deschisă. Eu *nu* pot să fiu așa. Nu cred că am fost vreodată așa.

– Ei bine, Lisa s-a descurcat atât de bine, încât nu am putut să refuz, răspunde el.

Amândoi se uită la mine și așteaptă să răspund. Nu pot să rămân la nesfârșit tăcută. Unde e Penny?

– O să mai trimit câteva cifre luni.

Asta e tot ce mi-a trecut prin minte și sună atât de anost, încât mă crispez și eu.

– E sâmbătă seara.

Ia paharul de vin pe care Marilyn l-a făcut cumva să apară.

– Hai să nu ne mai gândim la muncă. Știi salsa? Eu dansez îngrozitor, dar aș face o încercare dacă vrei și tu.

Dintr-odată, îmi simt picioarele lipite de podea. Sunt câțiva oameni care profită de profesionistul de pe ringul de dans, dar nu mulți. Nu îndeajuns cât să nu devenim centrul atenției dacă ne alăturăm. Panicată, deschid gura și apoi o închid, ca un pește care se înecă, încercând să găsesc o modalitate de a refuza fără să par nepoliticoasă, deși o parte din mine crede că ar fi plăcut să mă pierd în muzică, dacă aș fi o altă persoană. Dacă aș fi Marilyn sau Stacey sau Julia. Dar nu sunt. Sunt eu și nu vreau ca el să dorească să danseze cu mine. Și totuși, chiar în timp ce-mi spun acest lucru, știu că e o minciună. Urăsc acel șarpe din burta mea care dorește toate bucuriile vieții.

– Simon!

Iat-o, Penny, trecând ca o briză printre noi. Aș putea plânge de bucurie în timp ce mă dau puțin în spate, ca să-i fac ei loc.

– Ce mă bucur că ai venit!

Marilyn zâmbește și ridică spre el din umeri, ca o elevă când vine profesorul, dar eu deja mă îndepărtez cu pas tremurător.

– Ți-am zis că te place! îmi zice ea după ce mă prinde din urmă.

– Las-o baltă.

Rostesc cuvintele mai tăios decât am intenționat, iar ea nu mă însoțește la masa din capătul încăperii, unde ne-am lăsat lucrurile, ci se duce lângă Eleanor, care obișnuia să stea la biroul din fața noastră înainte să se mute la noua sucursală.

Ar trebui să-mi cer scuze. Totuși, nu o fac. Vreau să-i trimit un mesaj Avei. Să văd dacă e bine. Vreau să rămân aici, ascunsă în spate, în întuneric. Vreau ca pământul să se deschidă și să mă înghită cu totul. Să mă îngroape în frig și umezeală. Să fiu cu Daniel și cu Peter Rabbit sub pământ.

Mă așez până nu-mi cedează picioarele de tot și încep să respir adânc. Nu pot să-i tot trimit mesaje Avei. Deja i-am trimis trei. Trebuie să o las să se bucure de libertate și de tinerețe. *Trebuie*. Dar mi-e atât de greu. Sunt epuizată de spaima care refuză să mă părăsească.

În timp ce respir încet, mă concentrez asupra prezentului. Marilyn și Eleanor râd de vreo glumă. Toby a târât-o pe Stacey pe ringul de dans. Ambii sunt dansatori buni, dar ea menține o anumită distanță între trupurile lor și simt ceva ce ar putea să fie un fel de mândrie maternă. Poate că nu e ea cea mai răsărită din grădină, dar știe să nu fie doar o altă crestătură pe tăblia patului său.

Devin mai calmă, știind că sunt pierdută în umbre. Nimeni nu mă caută. De unde stau, nu-i văd pe Penny și pe Simon, dar știu că o să rămână lângă el tot restul serii. Alung amintirea căldurii trupului și a aftershave-ului său, cu toate că încearcă să se agațe de mine.

O licărire metalică din partea dreaptă îmi atrage atenția. Cineva se lăsase pe vine lângă mesele de pe margine. Julia? Da. Scotocind prin geanta ei. Mă încrunt, instinctul îmi spune că ceva nu este în regulă. Aceea nu e geanta ei. E a lui Penny. Clema aurie Dolce & Gabbana strălucește de la luminile de pe ringul de dans. Geanta Juliei e mai mică, abia încap un portofel, telefon, chei, poate și un ruj în ea. Nu e o poșetă scumpă și practică pentru o femeie de vârstă mijlocie. Nu-mi amintesc motivul pentru care știu toate aceste lucruri, dar le știu. Întotdeauna rețin astfel de detalii despre o persoană. Așa funcționează creierul meu.

Cu siguranță, e geanta lui Penny.

Nu văd ce face Julia, așa că mă îndrept spre partea aceea a sălii. Se ridică și se uită în jur, fără să știe că o privesc, înainte să pornească încrezătoare spre bar. O urmez, iuțind pasul ca să o ajung și, când sunt foarte aproape de ea, văd bancnota mototolită de douăzeci de lire în mâna ei. Inima îmi bubuie, urlându-mi adevărul în față. „Bani furați din geanta lui Penny.“ Nu pot să cred așa ceva. E imposibil. Vreau să pun la îndoială înclinația naturală pe care o am pentru detalii și necazuri. Nu vreau să știu acest adevăr putred pe dinăuntru care o să mă roadă în fiecare zi la serviciu. Dar dacă ar fi banii Juliei, de ce i-a scos deja? Are poșeta cu ea – cu portofelul înăuntru –, de ce-ar ține în mână o bancnotă de douăzeci de lire?

Penny și Simon încă discută la bar și, cu toate că el îi zâmbește și râde, ochii lui se mută de la ea de îndată ce îi apar în câmpul vizual.

Nici nu mă uit în direcția lui. Nu am timp de el acum. Sunt complet absorbită de încrederea cu care Julia flutură bancnota prin fața barmanului și comandă o sticlă de Pinot Grigio.

– E pentru doamna de acolo, arată ea spre Penny. Poți să-i spui că este în semn de mulțumire pentru marea șansă pe care mi-a dat-o cu slujba? De la Julia? Nu vreau să-i deranjez.

Stau lângă ea și mă observă, dar nu se oferă să-mi cumpere ceva. Oricum nu ar putea. Vinul pe care l-a ales costă exact douăzeci de lire.

– O cola dietetică, mormăi eu către barman în timp ce Julia se îndepărtează ca să se alăture lui Marilyn și Eleanor lângă ringul de dans, destul de departe ca Penny să fie nevoită să o caute ca să-i mulțumească și, de asemenea, chiar mai important poate, în cealaltă parte a încăperii față de locul unde se află geanta Dolce & Gabbana în care tocmai scormonise. O privesc cum se integrează ca și cum ele ar fi invitat-o să li se alăture și nu știu ce-ar trebui să fac. Ar fi bine să-i spun ceva lui Penny. Dar ce? „*Cred* că Julia ți-a furat niște bani ca să-ți cumpere ceva de băut?“ E întuneric. Nici nu am fost prea aproape. E o acuzație destul de gravă.

Penny pleacă de la bar și se repede să-i mulțumească Juliei, care se preface jenată. Totuși, pe mine nu mă fraierește. Dacă nu ar fi vrut să facă tam-tam, atunci nu ar fi trebuit să facă un astfel de gest într-un loc atât de public. Eu sunt expertă în treburi de genul acesta. Nici măcar nu aș fi oferit vreun cadou. Dacă o să spun ceva, oare oamenii o să creadă că sunt geloasă pe noua angajată? Julia *își face simțită prezența*. Eu nu. Poate că nu am văzut bine. Poate că fac o prezumție extrem de eronată. Mi se face greață.

În dreapta mea, Simon Manning îmi face semne cu mâna, dar sunt salvată din nou de Marilyn care a fugit de lângă Eleanor, acum, că Julia e acolo.

– Dumnezeule, ce prefăcută! zice ea.

Nici pe ea nu a păcălit-o.

– Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. Cu privire la Simon.

Poate că Ava este totul pentru mine, dar Marilyn este cea pe care mă pot baza întotdeauna. Ar trebui să-i spun ce mi se pare că am văzut. Nu, nu ce mi se pare. Ce *am văzut*. Nu s-ar îndoi de mine și ar ști mai bine decât mine ce e de făcut. Am băut două pahare de vin și mă simt mai curajoasă decât de obicei. Dar tot nu sunt în stare să vorbesc. Marilyn *ar face* ceva în privința asta și ar urma o confruntare, și cine știe unde ar duce așa ceva? Julia e o pacoste. Simt asta.

Din fericire, Marilyn se uită la ecranul telefonului ei.

– Nu mi-am dat seama cât e ceasul, zice ea. Richard e afară dacă vrei să te conducem acasă.

Nu-mi vine să cred cât de ușurată mă simt.

– Da, te rog. Am terminat. Hai să ne furișăm afară. Nu am putere să

trec pe la fiecare să-mi iau la revedere.

Încerc să nu par prea nerăbdătoare, deși abia aștept să ies de aici, departe de Simon Manning și de Julia și de tot acest zgomot.

– Mi se pare o idee foarte bună.

Nu mă relaxez complet decât după ce mă văd pe bancheta din spate a Saabului lui Richard și îmi pun centura de siguranță.

– A fost o noapte frumoasă, doamnelor? întreabă el.

– Da, mulțumesc, răspund.

– A fost OK. Marilyn e mai puțin entuziastă. Muzica a fost prea tare și, știi cum e, colegii de serviciu.

Își dă ochii peste cap și zâmbește.

– Sper că nu e vorba și despre cei de față, zic, și toți începem să râdem în felul politicos în care o facem când auzim o glumă răsuflată.

După ce pornim, mă uit pe geam în noapte, fără să fiu atentă la întrebările pe care le pune Richard în timp ce discută cu ea. E plăcut să fii în compania lor. Banii. Julia. Nu vreau să mă mai gândesc la astea.

Când ajung acasă, nu mă pot abține și îi trimit Avei un ultim mesaj.

M-am întors de la petrecere, dar sunt sigură că voi încă vă distrați! Salută-le pe fete din partea mea și ne vedem mâine

xx

Chiar în timp ce trimit mesajul îmi dau seama cât de disperat e sub toată voioșia lui și îmi doresc să nu o fi făcut. Mă îndoiesc că mamele celelalte trimit la fel de multe mesaje ca mine. Dar ele nu sunt eu. Ele nu au trăit viața mea. Când aud bip în căști, sunt atât de sigură că e Ava care se răzgândește la mine – *dar măcar știu că e teafără* –, încât am nevoie de un moment până să-mi dau seama că mă holbez la un număr necunoscut. Mi se face rău. Iepurașul. Un număr necunoscut. Trecutul vine peste mine, și eu tremur în timp ce deschid mesajul.

Bună, Lisa, sunt Simon. Știu că e întru totul nepotrivit și pot să mă prefac oricând că e ceva legat de muncă, dar mă întrebam dacă nu ai vrea să iei cina cu mine săptămâna viitoare. Oricum, nu e nevoie să-mi răspunzi chiar acum. Gândește-te la asta. (înainte să spui da ;-)).

Un sfârșit de săptămână minunat. S

Am trecut de la anxietate la calm și din nou la anxietate și nu prea știu cum ar trebui să procesez treaba asta. Amintirea mirosului citric atât de plăcut îmi umple din nou capul.

Nu. Nu pot. Nu pot să las alt bărbat să intre în viața mea. Nu pot.

Șterg mesajul, apoi urc scările pe întuneric.

9. Marilyn

Așteptăm, ca întotdeauna, până când Lisa intră în casă, apoi îi facem cu mâna în semn de la revedere înainte ca Richard să o ia din loc.

– Scuze dacă ai cam pierdut vremea din cauza noastră, îi zic. Nu mi-am dat seama cât era ceasul.

– A fost o seară plăcută?

– A, nu.

Mă uit la el cu o expresie comică de plictiseală pe față.

– O seară în oraș à la Penny. Îți poți imagina. Numai discuții despre muncă și prefăcându-te că te distrezi. Aș fi preferat să fiu acasă. A fost cât pe ce să te sun să vii mai devreme, dar nu am vrut s-o fac și pe Lisa să plece.

Mă pierd în prea multe explicații, în ciuda încercării mele de a fi amuzantă. Richard a lucrat întotdeauna doar pentru el. Nu înțelege cum funcționează toată politica de birou, chiar dacă am slujba asta de mulți ani. Crede că e un fel de huzur social care ține toată ziua.

– Nu o să fie ziua Lisei în curând? întrebă el cu privirea la drum. Marele patru-zero?

– Peste vreo două luni, mi se pare.

– Ar trebui să facem ceva pentru ea. Să organizăm o petrecere. Ai putea să-i inviți pe toți colegii de serviciu. Și alți prieteni de-ai ei.

Mă încordez. Să invit colegii de serviciu în viața mea de acasă? Nici nu mă pot gândi la ceva mai neplăcut.

– Nu e genul de persoană petrecăreață.

Afară, noaptea trece pe lângă noi. Unde am ține petrecerea? Într-un loc scump? Într-un loc somptuos? Dând la o parte tot ce-mi spune că e o idee rea, oricum nu ne permitem să organizăm o petrecere.

– Poate ai dreptate, deși cred că s-a mai schimbat de-a lungul anilor. Nu mai e acel șoricel fricos care era atunci când ați început să lucrați împreună.

Are dreptate, nu mai este. Încă se mai simte câteodată neliniștea aceea care emana din ea, dar nu în fiecare zi. Acum umblă cu spatele drept și râde cu ușurință. La început m-am împrietenit cu ea fiindcă îmi era puțin milă, nu că i-aș spune vreodată asta, dar apoi am văzut persoana inteligentă și cumsecade din spatele acelei timidități, chiar rigidități, și din acel moment lucrurile s-au schimbat. Am devenit cele mai bune prietene. Suntem acolo una pentru cealaltă. O iubesc. E foarte simplu și îmi place încrederea în sine nou-dobândită. E unul dintre motivele pentru care nu-i spun secretul meu. Nu are nevoie de

alte porcării în viața ei. A avut parte de destule în trecutul ei. În plus, dacă îi spun, atunci trebuie să-l recunosc și eu. Nu pot face față încă.

– Ne-am schimbat cu toții, îi zic, cuvintele sună greu, iar el aruncă o privire în direcția mea, așa că adaug: Au trecut zece ani. Coapsele mele, *cu siguranță,* s-au schimbat.

– Coapsele tale sunt absolut superbe. Își întoarce privirea la drum. Numai că împlinește patruzeci de ani o singură dată și nu are pe altcineva care să organizeze ceva pentru ea. Ava nu o s-o facă. Nu poate să-și organizeze singură petrecerea, iar noi suntem prietenii ei cei mai buni.

E un gând frumos, câteodată e așa de drăguț, și cuvintele îmi scapă prea repede, sunt mai vorbăreață decât ar trebui după câteva pahare de vin.

– Până atunci s-ar putea să aibă un iubit cu care să petreacă.

– Ah?

Acum mă privește direct pentru că șoseaua e goală.

– Haide. Zi-mi până la capăt.

Îmi zâmbește, iar dinții lui albi strălucesc în întuneric.

Mă simt prost. Nu ar fi trebuit să spun nimic. Nu e treaba lui. Nu e nici treaba mea. Lisei nu i-ar plăcea să discut despre asta.

– Ei, nimic. Doar cineva de la serviciu.

– E un tip nou și atrăgător la birou? Nu mi-ai zis nimic.

Scaunul e fierbinte sub mine.

– Nu e din echipă. E un client de-al ei. Deține un lanț hotelier sau ceva de genul.

Par să nu fiu prea interesată. Poate *prea* dezinteresată. E cam greu să găsești echilibrul.

– Deschide unul nou în oraș.

– Un nou iubit atrăgător pentru Lisa? Pare minunat. A fost singură prea mult timp. Era și timpul să se întâmple asta.

– Nu arată așa de bine.

Casele trec una după alta, unele cu luminile aprinse încă, și mă gândesc la viețile celor de dinăuntru, la toate adevărurile pe care oamenii le ascund după acei pereți.

– Dar se plac.

Chiar *se plac*, oricât de retrasă a fost Lisa în seara aceasta. Era emoționată și jenată fiindcă nu știa cum să se descurce în situația respectivă. Aș dori să-i spun că ar trebui să se relaxeze. Merită să fie fericită. Sau să se distreze puțin. A fost drăguț să o văd în acel dans delicat de tatonare care apare la începutul unei relații. Strălucirea pe care o emană după ședințele lor, acele ședințe nesfârșite de care nici un client nu are nevoie în număr așa de mare, zâmbetul pe care-l afișează fără să-și dea seama. Mă bucur enorm pentru ea. Simon are potențialul pentru un „fericiți până la adânci bătrâneți“.

– Poate că ar trebui să ieșim la cină cu ei, zice Richard în timp ce intră pe aleea noastră. Ar putea avea și ceva de lucru pentru mine.

– Ar fi plăcut, îi răspund.

Nu am de gând să organizez o cină pentru patru persoane cu Lisa și Simon. Nici măcar nu au avut o întâlnire până acum, iar Richard ar insista pentru un loc de muncă, sunt convinsă că ar face asta, și atunci Simon fie i-ar oferi ceva de milă, fie ar ignora toate aluziile. În ambele cazuri ar fi la fel de îngrozitor.

– Dar hai să vedem mai întâi dacă ies împreună, da?

– Bine. E drăguț felul în care ai tu grijă de ea.

Mă sărută pe frunte înainte să descuie ușa de la intrare.

Mă uit cum intră înaintea mea și mai trag o ultimă gură din aerul curat al nopții. De multe ori am fost tentată să-i spun Lisei ce se întâmplă, dar mă bucur că nu am făcut-o. Are nevoie de speranță acum. A avut parte de ceva groaznic în trecut, acest lucru e evident, chiar dacă se închide în ea atunci când o iscodesc. Nu am de ce să o mai încarc și cu problemele mele. Poate că o să fie mai bine. Poate că totul o să fie din nou ca la început. Toți avem nevoie de speranță, chiar și eu.

Richard nu mai zice nimic despre asta până nu ne pregătim de culcare. Mă demachiez, epuizată dintr-odată, când îl observ uitându-se la mine în reflexia din oglindă.

– Ce-i? întreb cu o dungă de cremă pe fiecare obraz.

– Ce-ai vrut să spui atunci când ai zis că nu arată așa de bine?

Și astfel începe.

10. AVA

Îmi pare bine că nu a rămas peste noapte. Tot ce voiam era să-l curăț de pe mine. Nu la el mă gândesc tot timpul. Primul lucru pe care l-am făcut *după* a fost să-mi verific telefonul ca să văd dacă am vreun mesaj pe Facebook, dar nu era nimic. Îmi venea să plâng.

Când am coborât la parter, toată lumea era beată și Ange se mozolea cu Darryl în bucătărie, dar după vreo zece minute, Jodie le-a spus băieților că era timpul să plece. Mi s-a părut cinic. „Ați terminat ce ați avut de făcut aici, acum valea.“ Nu m-am opus. Mi-a convenit că au plecat, numai că imediat după aceea a început interogatoriul fetelor, care voiau să afle fiecare detaliu. *A durut? Pe mine m-a durut prima oară. A reușit să o bage cum trebuie? Ah, Dumnezeule, cât de mare era? Cum s-a purtat după?* Am încercat să par încântată, dar mă simțeam tristă și pustie. Prima mea dată nu trebuia să fie așa. Atât de nesemnificativă. Nici măcar nu a curs puțin sânge pe cearșaf.

În dimineața asta mă simt ca și cum ar fi fost ceva ce s-a întâmplat într-un vis, dar disconfortul ușor dintre coapse îmi amintește că a fost real. Pot să-l părăsesc acum? Nu. Aș părea o ușuratică, iar el s-ar supăra și cine știe ce-ar face, ce-ar spune, ce tweet-uri ar trimite sau altceva. Să spună că sunt grasă, urâtă și alte porcării. Îmi amintesc toată mizeria aceea de pe Snapchat cu Meg atunci când în clasa a zecea i-a trimis lui Christian poze cu sânii ei. Măcar nu am fost niciodată atât de proastă cu Courtney. Oricum, îmi place de el. Nu vreau să-l fac să sufere. Totul e un dezastru.

Mă sprijin de cadrul ușii în timp ce pufăi din țigară. Nu fumăm prea mult sau prea des – e nasol pentru capacitatea noastră pulmonară –, dar mai apar ocazii. Iar aceasta este una dintre ele. Se pare că mama lui Jodie, Amelia, fumează ocazional, iar Jodie i-a găsit pachetul aseară, după care Lizzie a insistat să fumăm ca să sărbătorim pierderea virginității mele și că încă o fată e la adăpost noaptea de vampiri. Un punci ciudat și o țigară. Ce mai sărbătoare! Cred că mi-am petrecut mare parte din timp la toaletă – *cred că mi-a spart vezica cu penisul lui imens* – ca să-mi verific mesajele, ieșind apoi cu un rânjet fals pe buze în încercarea de a-mi ascunde dezamăgirea că nu primisem nimic.

Tutunul are un gust îngrozitor acum, că sunt trează, și nu trag fumul în piept. Numai Jodie și cu Lizzie o fac. Oare el fumează? Nu l-am întrebat. Adaug în gând și asta pe lista lucrurilor pe care vreau să le știu despre el. Dacă îmi va mai trimite vreodată un mesaj. Oare făcea sex aseară? Oare se gândea la mine?

– Trebuie să fac un duș înainte să plec, zic în timp ce briza aduce fumul înapoi în fața mea. Dacă mama o să simtă mirosul, o să-și piardă complet mințile.

– Spune-i că mama a fost aici și a fumat.

– Nu merită să mă complic. Știi și tu cum e ea. Câteodată uită că nu mai sunt copil.

Celelalte au plecat. Ange a trebuit să meargă acasă pentru nu știu ce prânz în familie, iar mama lui Lizzie a luat-o acum jumătate de oră. S-a oferit să mă ducă acasă, dar încă nu sunt pregătită să mă întâlnesc cu mama. O să vrea să vorbim, să-i povestesc totul despre cum mi-am petrecut noaptea, iar eu o să trebuiască să zic ceva ca să o liniștesc sau doar să alerg în camera mea și să mă ascund sub pilotă, adică singurul lucru pe care aș vrea să-l fac cu adevărat. Mă face să fiu plină de toane, și apoi faptul că am toane o rănește. Oricum, încă nu s-a făcut zece și jumătate. Dacă Angela nu ar fi trebuit să se trezească, toate am fi lenevit încă în pat.

– N-a fumat niciodată? întreabă Jodie.

– Nup. Nici măcar nu prea bea cine știe ce. Probabil că era o ratată când avea vârsta mea.

Nu este deloc corect din partea mea, dar mă face să par mai interesantă când, în realitate, eu sunt șoricelul acestui grup – cea mai *normală* dintre toate. Poate că asta mă deranjează. Poate că eu și mama semănăm prea mult. Amândouă îngrozitor de *obișnuite*.

– Măcar e acolo pentru tine.

Jodie nu se uită la mine, ci se holbează la grădină înainte să-și arunce mucul de țigară pe cărare. Îmi indică din cap să fac la fel.

– Curăț eu mai târziu.

Face niște căni imense de cafea cu lapte, apoi mergem în salon și ne trântim pe canapele. Locuința ei pare să fie o casă de expoziție – frumoasă, dar impersonală. Chestia asta mă surprinde de fiecare dată.

– Nu știu de ce ne-am mutat aici, zice Jodie, făcându-și comod trupul minion în fotoliu. Nu era chiar așa de rău în vechea casă, dar acum e mereu la Paris. Vine o dată pe lună pentru o noapte, asta, dacă am noroc, și sunt sigură că vine doar ca să verifice dacă nu am stricat ceva. Nici nu ar fi trebuit să cumpere o casă.

Mie mi se pare minunat, dar apoi îi văd fața lui Jodie și îmi dau seama că poate nu e chiar așa.

Jodie ridică din umeri.

– Știi că nu l-am cunoscut pe noul ei iubit? Se oprește o clipă. Obișnuia ca măcar în weekend să fie acasă, dar acum nu se mai deranjează. Se pare că trebuie să stea în Franța ca să se vadă cu el. Doamne ferește să vrea să mă vadă pe mine. Nu e ca și cum o vreau cu adevărat aici, dar îmi doresc ca ea să *vrea*, dacă înțelegi ce spun.

Numai cu mine vorbește despre asta. Ne-am îndepărtat puțin de

celelalte. Ea este mai mare și, de curând, am început și eu să mă simt așa. Datorită lui.

– Dar întotdeauna a fost mai ciudată, continuă ea. De parcă nu aș fi cu adevărat aici. De parcă nu aș fi o ființă umană. Mai degrabă un animal de companie. Se asigură că nu-mi lipsește nimic, dar la asta se rezumă totul. Nu pot să zic că știu prea multe despre ea. M-a născut când era foarte tânără, oare ți-am spus asta? Nu am locuit cu ea mult timp. Până pe la vreo opt ani. I-a plătit pe niște oameni să aibă grijă de mine, nu ți se pare ceva greșit? Călătorea, sau muncea, sau le făcea pe amândouă.

– Te vezi des cu tatăl tău?

Tot ce știu este că tatăl ei nu e prin preajmă. Înot, haine, muzică, sex, văicăreală, băutură, astea sunt lucrurile despre care noi patru, Cele Patru Magnifice, vorbim în general.

– Nu mă văd deloc, răspunde ea. A plecat când m-am născut eu. Mama mi-a arătat odată o fotografie cu el ca să văd cum arată, dar, știi ce, nici măcar nu sunt convinsă că era el.

Ne-am apropiat mult odată cu trecerea timpului, dar, dintr-odată, simt o legătură adevărată cu ea. Ca și cum avem aceeași fundație sub noi. Asta e ceva din care celelalte nu pot fi parte.

– Nu-mi pasă cine e tatăl meu. Îți spun asta foarte sincer. Fac o pauză. Cu ceva timp în urmă, cineva la școală a zis că poate tatăl meu a fost un violator. Știi, ca și cum a violat-o pe mama și ea nu a făcut avort. Și de aceea nu a avut niciodată un iubit sau ceva de genul.

– Uau! Face ochii mari. Asta e ceva nasol de tot.

– Da. Adică nu cred așa ceva, cu toate că a fost singura dată când mi-a păsat vreodată cine e. În rest, nu prea. E greu să-ți fie dor de o fantomă. Nici măcar nu am o fotografie.

– I-ai spus mamei tale despre treaba cu violatorul?

– Da. A fost îngrozită. Se tot agita pe lângă mine ca să mă liniștească, râd eu. Cât de aiurea e să fii asigurată că tatăl tău e doar un tip cu care maică-ta și-a făcut de cap în spatele unui pub după ce a băut prea mult? Îi cercetez expresia. Exagerez. Nu a fost în spatele unui pub, dar mi-a spus că a fost o aventură de o noapte la beție.

– Măcar nu are ce să-ți reproșeze atunci când vine vorba despre sex.

Râd din nou, dar mă gândesc la seara trecută. Prima dată. Singura dată când am făcut sex. Sex de căcat. Nu-mi pot imagina că aș putea să am aventuri de o noapte.

– Nu i-am spus încă despre Courtney.

– Sunteți un cuplu acum?

Mă holbez la ceașca de cafea care se răcește.

– El vrea să fim. Eu nu sunt așa de sigură.

– Credeam că ești înnebunită după el. E din cauza sexului? Prima oară e întotdeauna neplăcut, așa că nu-l judeca. Asta, dacă nu ai fost

tu cea care a dat rateu.

Arunc o pernă în ea.

– Taci din gură. Nu e asta. E complicat.

– E vorba de altcineva?

Se așază mai drept, curioasă acum, iar eu îmi dau seama că ar fi trebuit să mint și să-i spun că totul e în regulă. Trebuie să opresc cumva chestia asta.

– Poate.

Tot ce spun are potențialul să înrăutățească lucrurile. Îmi doresc să nu fi deschis gura. Dacă Jodie îi zice lui Ange că îmi place de altcineva, aceasta din urmă o să presupună că e cineva de la școală și o să mă bată la cap să afle cine e. O să fiu nevoită să mint. Să aleg un băiat la întâmplare. Nici nu-mi trece vreunul prin minte.

– Doar îmi place de el. Mă înroșesc de îngrijorare. Nu *o să se ajungă* la nimic.

– Nu-ți face griji. Nu o să-i spun nimic lui Ange, zice Jodie ca și cum mi-ar fi citit gândurile. O iubesc, dar are gura mare și nici eu n-aș vrea să-mi știe secretele, dacă aș avea vreunul.

– Nici celorlalte? întreb. Nu vreau să facă mare tam-tam. Sunt convinsă că eu și Courtney o să fim bine.

– Promit, zice. Secretul tău e în siguranță. Dar dacă se întâmplă ceva, trebuie să-mi spui mie prima. De acord?

– De acord.

Preț de o clipă am fost tentată să-i povestesc totul. Să-i spun ce nu mi-a plăcut la Courtney. Să-i spun despre cererea de prietenie. Despre mesaje. Despre tot ce are legătură cu *el*. Dar, dintr-odată, s-a ridicat în picioare și mi-a spus că ar fi bine să folosesc dușul de lângă camera de oaspeți, iar ea o să-l folosească pe cel de lângă dormitorul ei, după care ar cam trebui să plecăm.

– La naiba, îi zic în timp ce mă conduce acasă, iar eu răscolesc prin geantă. Mi-am pierdut cheile.

– Caută pe jos. Jodie se apleacă spre mine. Întotdeauna găsesc chestii pe acolo.

Bâjbâi pe sub scaun, dar nu le găsesc. Cheia de la casă, cheia de la vestiarul de la bazinul de înot și cheia de la dulapul de la școală, toate pe același inel de la un breloc cu buzele roșii ale lui Mick Jagger. Toate dispărute.

– Nimic. La naiba! Unde ar putea să fie?

Jodie caută și ea, dar nu găsește, și atunci mă luminez.

– Proasta aia din pub care mi-a răsturnat geanta.

– Ce-i cu ea?

– Nu-mi amintesc ca eu să fi luat și cheile de jos.

– Nu cred că nu le-ai luat. Se uită în geanta mea ca și cum eu n-aș vedea bine. Te-a ajutat să ridici lucrurile de jos. Poate că le-a pus într-un buzunar lateral.

O las să caute, deși am verificat peste tot.

– Mama ta e acasă, nu? întreabă ea.

– Da, dar o să fiu nevoită să le iau pe cele de rezervă de jos. Apoi o să vrea să schimbăm yalele dacă o să-și dea seama că le-am pierdut pe ale mele, chiar dacă nu apare vreo adresă sau ceva pe ele. Știi cum e ea.

– Oricum, nu trebuie să-mi explici mie asta. Clubul mamelor ciudate, asta suntem noi.

Îi zâmbesc și aș vrea să-i spun o mie de chestii, numai că îmi dau seama că s-ar putea să par fraieră.

– Te aud, surioară, îi zic și cobor din mașină. Ne vedem luni la antrenament. Dar trimite-mi mesaje, pipițo.

– Spor la învățat! strigă ea, iar eu oftez.

Trei examene săptămâna asta și mi se rupe de toate trei.

Claxonează în timp ce se îndepărtează de alee, iar eu mă grăbesc să intru pe poarta din spate și ridic cărămida desprinsă din perete ca să iau cheia lipită sub ea. Știu că mama trebuie să fi auzit mașina. O să mă aștepte.

11. LISA

Este o ploaie torențială de vară, dar mă bucur că o pot duce din nou pe Ava la școală. Asta făcea parte din rutina noastră zilnică până în clasa a opta, când i s-a părut mai mișto să ia autobuzul. E minunat că fiica mea este atât de independentă și ocupată, dar încă mai simt o plăcere ascunsă atunci când are nevoie să o duc, chiar dacă asta mă face să merg în cealaltă parte a orașului față de serviciul meu prin traficul de la ora de vârf.

Nu are antrenament în dimineața asta – și mă bucur, fiindcă azi Ava are două examene –, și pe o vreme ca asta e de preferat să te conducă mama decât să aștepți autobuzul. Cu toată condiția ei fizică, Avei nu i-a plăcut niciodată vremea urâtă. E foarte friguroasă și la asta se adaugă și grija pentru cum o să-i afecteze înfățișarea. Toate mă fac să zâmbesc puțin, toate grijile astea ale tinereții. Îmi place că e preocupată de astfel de lucruri, pentru că asta înseamnă că viața ei este în mare parte lipsită de probleme. Am făcut o treabă bună în privința asta. Nu mă mândresc cu multe, dar cred, în felul meu, că sunt o mamă bună.

Radioul este pe același post ca de obicei. Cel local care difuzează în general muzică din anii optzeci și nouăzeci, dar Ava nu se plânge. Are capul aplecat asupra telefonului, scriind mesaje sau făcând ceea ce or face ele ca să comunice.

– Totul în regulă? întreb în timp ce degetele ei zboară pe tastatura telefonului.

Mențin un ton neutru. E periculos să arăt interes pentru viața ei în perioada aceasta. Dacă este într-o dispoziție proastă – lucru care se întâmplă destul de des în ultimul timp –, mă repede de nu mă văd. Am văzut destule emisiuni TV în care apar copii ursuzi ca să-mi dau seama că am avut noroc până acum, dar încă mă doare atunci când se întâmplă.

– Dap. Emoții de ultim moment și chestii de genul. Își ridică privirea către mine. E în regulă dacă vin fetele pe la noi după examenul de după-amiază?

Aproape că refuz, mai e o săptămână până la GCSE, dar mă gândesc că după cele două lucrări de astăzi probabil că are nevoie să se relaxeze. M-am uitat cu atenție pe orarul ei și nu are decât lecții de recapitulare mâine, așa că nu au cum să strice câteva ore petrecute cu prietenele ei. În plus – și mă urăsc pentru că gândesc asta –, dacă sunt în casă, atunci știu și unde este ea.

– Sigur. Au și ele examene?

– Lizzie are la geografie. Ange are, ca și mine, la istorie după-amiază, dar nu are și la științe în dimineața asta. Jodie a terminat cu toate. Semestrul ei e aproape gata.

Telefonul ei nu mai scoate nici un sunet, și își întoarce privirea spre geamul umed prin care se văd farurile dansând în dimineața înăbușitoare.

– Mama ei a plecat din nou la Paris, zice ea. Are și un iubit nou acolo. La început mi s-a părut mișto că mama ei e tot timpul plecată, dar cred că o deranjează puțin pe Jodie. Trebuie să fie ciudat să stea tot timpul singură într-o casă așa de mare și să aibă grijă de ea, în locul mamei sale, când ar putea să se distreze de minune la cămin.

Nu o cunosc pe mama lui Jodie. Am întâlnit-o pe mama Angelei de câteva ori la ședințele cu părinții și cred că am văzut-o și pe a lui Lizzie o dată, de la distanță, la o competiție de înot, dar Jodie e mai mare și mama ei clar are o viață plină. Fetele noastre sunt prea mari ca noi să se împrietenim prin intermediul lor, dar toate știm câte ceva una despre cealaltă. Mă întreb ce-or ști ele despre mine. *Genul îngrijorat. Nu iese prea des. Nu are iubit.*

– Nici măcar nu a locuit cu ea până nu a împlinit opt ani. Nu e normal. Cât de ciudată e chestia asta? Tot timpul e plecată. Are o menajeră care se ocupă de curățenie și e tot timpul o grămadă de mâncare ușor de pregătit în frigider și congelator, dar cred că e plictisitor să trăiești numai cu pizza scumpă și mâncăruri la microunde.

Ava e nonșalantă, dar nu mă păcălește. Simt o senzație plăcută în corp. E aproape un compliment. Poate că nu o spune direct, dar mi se pare că fiica mea își dă seama că nu este așa de rău să ai o mamă care e mereu acolo pentru tine. Nu zic nimic, dar bat cu degetele ritmic pe volan, pe ultimele acorduri din melodia de la Salt-N-Pepa „Push It“, în timp ce ea se întoarce la mesajele ei.

Ștergătoarele se mișcă pe parbriz în ritmul cântecului, o chestie destul de relaxantă. Se pare că vremea asta îngrozitoare va dura numai câteva zile, apoi o să ne scăldăm în razele minunate ale soarelui de vară. Finalul perfect după perioada de examene. Poate că ar trebui să-i propun să mergem undeva pentru un weekend după ce se termină toate. Doar noi două, așa cum obișnuiam să facem. Poate chiar la Paris.

– Iar acum, o dedicație!

Nu știu cine este acest DJ, dar nu are vocea suficient de bună ca a celor de la posturile naționale. Nici ușurința cu care vorbesc ei.

– Nu am mai făcut asta de ceva timp, dar propunerea asta chiar mi s-a părut fainâ. Cel care a sunat a vrut să rămână anonim – evident o persoană timidă…

– Sau căsătorit, Steve.

Coprezentatorul glumeț. Fiecare emisiune are câte unul.

– Eh, ești un cinic, Bob. Eu rămân la ideea de timiditate. Oricum, nu numai că a vrut să rămână anonim, dar nici nu a vrut să ne spună numele persoanei căreia îi e dedicată această melodie! Tot ce a zis a fost că persoana în cauză o să știe singură. A fost cântecul lor. Iar doi oameni nu uită niciodată melodia lor.

Ne apropiem de sensul giratoriu și semnalizez spre dreapta așteptându-mi rândul.

– Din moment ce nu avem nici un nume, dedic melodia asta tuturor. Deci, tuturor celor care ne ascultă, mai ales dacă sunteți prinși în trafic pe ploaie, aceasta este pentru voi.

Pornesc odată cu traficul și, pe jumătate zâmbind datorită replicilor siropoase ale DJ-ului, întind mâna să dau volumul mai tare.

– O piesă clasică din 1988. Frankie Vein și „Hai cu mine, iubito".

Mâna îmi îngheață și mă holbez la radioul din care se aude acea melodie atât de familiară, una pe care nu am mai ascultat-o de ani de zile, până îmi dau seama despre ce este vorba. Mi se face greață.

Hai cu mine, iubito, chiar în această noapte,
Doar tu și cu mine, furișându-ne în noapte.
E-un pact, e-un pact? Poate c-o să ne fie bine.
Mai departe cu mine, iubito, zburând, tot mai departe.

Cuvintele mă asaltează.

Eu. Pentru mine e. Era cântecul nostru.

Un ascultător anonim. Iepurașul de pluș. Sentimentul ciudat că ceva nu e chiar în regulă, că cineva mă urmărește, și acum cântecul, *cântecul nostru*, cerut în secret, iar eu am senzația că îmi plesnește inima în piept de frică. Vocea răgușită a lui Frankie Vein umple mașina, îmi umple capul, iar anii dispar și fiecare vers este un cuțit înfipt direct în creierul meu.

– La dracu', mamă!

Tresar brusc în timp ce Ava se ține strâns cu mâinile de bord, iar de afară, un loc îndepărtat și întunecat care aparține oamenilor indiferenți la spaimele mele, se aude scârțâit de roți și vuiet de claxoane. Mașina încremenește când opresc prea repede, picioarele se desprind de pedale și respir sacadat în încercarea de a mă reîntoarce în prezent cât de bine pot.

Lângă mine, Ava are ochii larg deschiși.

– Ce faci?

Am ajuns să opresc la jumătatea ieșirii din sensul giratoriu și, în zăpăceala mea, tot ce văd este furia de pe chipurile contorsionate de

ură ale șoferilor care trec pe lângă noi.

– Nu erai atentă? strigă la mine Ava.

– Nu… nu am… am crezut că era liber.

Frankie Vein cântă încă și îmi face capul să zvâcnească. Vreau să opresc radioul, dar nu pot permite ca Ava să observe că îmi tremură mâinile.

– Ar fi trebuit să iau nenorocitul ăla de autobuz, mormăie ea.

Iat-o, adolescenta mea ursuză. Disprețul ei mă face să-mi revin, așa că mă forțez să învârt din nou cheia și să merg mai departe, extrem de atentă acum la fiecare semn de ieșire, bucuroasă într-un fel că suntem atât de aproape de școală. Melodia se termină în sfârșit.

– Minunată melodie, se aude vocea imaterială a lui Steve. Oare ce s-o fi întâmplat cu Frankie Vein? întreabă el. Ce-o mai face ea zilele astea?

Nu sunt în stare să-l opresc la timp. „Ce-o mai face ea zilele astea?“ Întrebarea mă face să-mi simt fața fierbinte și mă las în scaun de parcă aș putea să mă ascund în materialul acestuia.

– Multă baftă, îi zic, rostind răgușit cuvintele când Ava se dă jos din mașină.

Se uită la mine și mă așteptă la un reproș, în schimb, pare îngrijorată.

– Condu cu grijă, da?

Încuviințez și îi zâmbesc slab. Fetița mea e îngrijorată pentru mine. Îngrijorată sau temătoare? Oare am speriat-o? Evident că da. Aproape că am făcut un accident de mașină. Cu toate spaimele mele secrete, eu aș fi putut să fiu cea care să o rănească. De îndată ce închide portiera, demarez, încercând să nu trec prea rapid peste limitatorul de viteză. Virez la intersecție și continui să merg până când mă îndepărtez de privirile curioase ale celorlalți părinți, apoi opresc. Mă aplec lângă portieră și vomit violent în timp ce ploaia mă udă. Ce iese din mine e fierbinte și îmi arde pieptul când dau afară micul dejun, cafeaua și acidul gastric, apoi aștept până când mă simt complet goală înainte să mă urc la loc în mașină.

Întreg corpul mă doare și îmi tremură. Am eliminat tot, dar e o senzație falsă de goliciune. Nu pot să scot frica din mine prin vomă. Groaza nu o să mă părăsească niciodată. Nici durerea pe care o țin ascunsă ca pe o piatră prețioasă, un diamant dur din carbonul negru al inimii mele arse.

Iepurașul de pluș.

Cântecul.

Sentimentul pe care l-am tot avut că ceva nu este chiar în regulă.

Cât de mult poate fi coincidență? Oare sunt evenimente aleatorii? Nimic din astea? Toate? Oare înnebunesc?

Mă uit pe fereastră la lumea normală și mă întreb cât de mult machiaj mi s-a scurs pe față. Trebuie să arăt prezentabil la serviciu. Am o jachetă pe mine, așa că bluza îmi e destul de uscată, iar părul meu nu are destul volum încât să se strice de la ploaie. Pot întotdeauna să-l țin sub uscătorul de mâini de la birou și apoi să-l strâng în coc.

Într-un final reușesc să dau la o parte toate gândurile despre trecut – nu *definitiv*, niciodată nu pot – și mă privesc în oglinda retrovizoare. Nu e așa de rău pe cât credeam. Nu o să fiu nevoită să mă întorc acasă ca să mă aranjez.

Măcar nu sunt o plângăcioasă, îmi spun în timp ce pornesc mașina. Niciodată nu am fost. În liniște, versurile cântecului îmi răsună în cap și știu că o să rămână acolo toată ziua. Abia aștept să ajung la serviciu. Nu-mi pasă de Julia și de bani. Nu-mi pasă de Simon Manning. Vreau doar să ajung într-un loc în care să mă simt în siguranță.

12. AVA

Camera mea e mai mult o garsonieră. Am un pat dublu, biroul sub care se află un frigider mic pentru răcoritoare și chiar și o canapea lipită de perete – una dintre cele rabatabile pe care poți lenevi în fața televizorului. Totul a venit odată cu renovarea de anul trecut. Doar camera mea a fost refăcută, nu și a mamei. Mi-a spus că ei îi place camera ei și nu vrea să schimbe nimic, dar că eu am crescut și am nevoie de ceva diferit. Eram mică și am crezut-o. Acum îmi dau seama că și-a permis să renoveze doar o cameră și, făcându-mi-o pe a mea așa de fainâ, își dorea să petrec mai mult timp acasă. Era cam în perioada în care începeam să ies mai des singură. Să fiu o adolescentă în adevăratul sens al cuvântului. Dar acest lucru s-a întors împotriva ei, fiindcă în ultimul timp eu și fetele ne petrecem majoritatea timpului la Jodie, și nu aici.

– Slavă Domnului că nu am examene mâine.

Lizzie este întinsă pe canapea, Ange e tolănită pe pat lângă mine, toată numai șolduri și forme, iar Jodie stă pe vechitura aia de fotoliu din puf pe care îl am de când eram mică. Cutii de cola și pungi de chipsuri sunt peste tot pe măsuța de cafea.

– Dar aproape am terminat, zic eu. Apoi, libertatea.

Nu mă așteaptă doar zilele lungi de vară fierbinte de data asta, ci și un viitor nou. Chiar dacă eu și Ange rămânem la KEGS încă un an, tot o să fie ca și cum ne-am duce într-un alt loc. Cu reguli diferite și alt tip de libertate. O să fim *deasupra* tuturor celorlalți. Intrăm pe un teren necunoscut. Încă un pas spre lumea adulților. Mă face să mă gândesc la seara de sâmbătă. Am intrat pe un teren necunoscut atunci. Într-un fel, faptul că rămânem la KEGS e destul de nașpa, dar facultatea e prea departe și rata de promovare la școala noastră este destul de mare.

– Înot mâine? întreabă Ange. Ar trebui să ne antrenăm chiar dacă nu sunt concursuri în viitorul apropiat.

– E așa nașpa că nu ne lasă să ne antrenăm în perioada examenelor.

Telefonul îmi bipuiește. Courtney. Din nou. Vrea să ne întâlnim în seara asta?

– Iar el? întreabă Lizzie, iar eu încuviințez și îmi mușc buza de jos în timp ce mă gândesc ce să-i răspund.

Letargia grupului se evaporă și sunt aproape sigură că Angela a început să toarcă. Toate suntem în călduri. Sexul plutește pretutindeni vara și suntem ca niște cățele care se trezesc și-l amușină în aer.

Suntem aproape mature. Sexul face parte din asta. E ceea *ce înseamnă* să fii adult. Nu am vrut s-o fac cu Courtney sâmbătă, dar am vrut *să o fac* și simt un fior ciudat atunci când îmi amintesc senzația de a-l avea în mine și zgomotele pe care le-a scos când și-a dat drumul, toată chestia a fost extrem de diferită față de tot ceea ce am experimentat până atunci, chiar dacă mi-au plăcut mai mult celelalte lucruri. Petrec foarte mult timp gândindu-mă la sex. Numai că nu cu Courtney. Ci cu *el*.

– Te iubește, vrea să te sărute…, își bate joc Ange.

– Ei, taci din gură.

– Când o s-o faci din nou? întreabă fără menajamente Lizzie. Întotdeauna e atât de directă. E mult mai bine a doua oară.

– De parcă ai ști, zice Ange.

– Mai bine decât tine oricum.

Probabil e adevărat. Lizzie e cu un an mai mare și ia anticoncepționale. Ange crede că e doar pentru a-i regla menstruația, dar cam pe la Crăciun, când Lizzie ieșea de câteva luni cu Chris sau cum l-o fi chemat, a jurat pe roșu că au făcut-o. Mi-a dat niște detalii destul de explicite, iar Lizzie nu este o mincinoasă. Poate că ar trebui să discut cu ea despre pastilele pe care le ia. Pentru orice eventualitate. Nu că mi-aș face griji. O să-mi vină curând ciclul și sânii încep să mă doară ca de obicei, așa că sunt sigură că totul e în regulă.

– Nu pot să mă văd cu el diseară. Mama nu mă lasă să ies în perioada examenelor.

– Mama ta nu te lasă să ieși după ora opt, zice Ange. Ca în clasele primare.

– Nu mai e chiar așa, îi răspund.

E adevărat, chiar s-a schimbat. Și oricât de mult m-ar înnebuni mama, încă am momente de loialitate față de ea. Întotdeauna am fost noi două și acum, că nu mai sunt un copil, încep să mă îndepărtez de ea. Nu mă deranjează să o critic când mă bate la cap, dar nu suport să facă asta Ange.

– *Ava!*

Vocea se aude înfundat prin ușă, dar este ușor de recunoscut.

– Dumnezeule, ce naiba, are puteri telepatice? zice Jodie și îmi zâmbește.

Nu e malițioasă cum a fost Ange. Știe cum stă treaba. Clubul mamelor ciudate.

– Ava! Poți să vii puțin până jos?

Mormăi și îmi dau ochii peste cap ca și cum ar fi cea mai mare bătaie de cap, dar, de fapt, sunt fericită să scap de discuția despre Courtney. Știu că nu mă port cum se așteaptă ele, așa că încerc să-mi acopăr urmele. I-am spus ceva lui Ange la prânz despre cât de disperat e el, așa că în timp ce lipsesc din cameră poate să le spună și

celorlalte. Suntem cele mai bune prietene. Putem să vorbim *una despre cealaltă* cât de mult vrem. *Gagicile mele*. Câteodată numele de WhatsApp ni se potrivește perfect. Grupul este ca un *hub*, dar uneori ne mai împărțim în bisericuțe ca să discutăm despre lucrurile pe care una dintre noi spune că o calcă pe nervi.

În timp ce mă târăsc pe scări în jos, mă întreb dacă prieteniile dintre băieți sunt la fel precum cele dintre fete. Oare lor le pasă de fleacuri – o privire, o replică sau un kilogram în plus –, de chestiile care ne obsedează pe noi și după care ne judecăm una pe cealaltă? Nu prea cred. Nu cred că au aceleași așteptări înalte pe care noi, fetele, le avem una de la cealaltă. Noi *cerem* totul de la cealaltă și chestia asta este imposibil de obținut.

Oricum, când vine vorba să ne impunem punctul de vedere e posibil să fim uneori rele, dar știm și să avem grijă una de cealaltă.

– Tu ai dat asta jos?

Stă lângă masa din hol cu o ramă în mână – o poză cu noi două din urmă cu câțiva ani. La turnurile Alton? Cred că Marilyn a făcut-o. Sticla este crăpată.

– Nup.

Uitasem că era acolo.

– Atunci cum rămâne cu cealaltă?

Pare supărată, cu fața ei palidă, delicată – crispată și încordată, și intru brusc în defensivă. Niciodată nu se enervează. Dezamăgită și rănită, da, dar rareori nervoasă. Loialitatea pe care o simțeam în urmă cu câteva clipe dispare complet.

– Mai aveam încă o poză aici. Cu tine. Prima ta zi din clasa a opta. A dispărut.

– Probabil că ai mutat-o.

Nu înțeleg care e marea problemă. Sunt doar niște fotografii vechi.

– Nu.

– Păi, nu are nimic de-a face cu mine! mă rățoiesc și eu; nu e nevoie de foarte mult ca să aprindă focul între noi două.

– Cum rămâne cu prietenele tale atunci? E posibil ca ele să fi făcut asta? Accidental? Poate chiar să o arunce undeva?

– Nu. Ar fi zis ceva. Nu sunt niște proaste.

Se uită la fețele noastre mai tinere din spatele sticlei sparte ca și cum ar fi cine știe ce mare scofală.

– Pot să plec acum?

Sunt arțăgoasă. Vinovăția, sexul, *el* – toate clocotesc în mine. El îmi tot spune că ea e prea protectoare. Că ar trebui să-mi lase mai multă libertate. Are dreptate. El mă înțelege perfect. Mama vrea să rămân întotdeauna o fetiță neajutorată.

– Dacă tu ai făcut-o, spune-mi doar. Nu o să mă supăr.

Și uite. Tonul plângăreț împreună cu expresia jalnică a feței care

fac ca toate ridurile fine de pe frunte și din jurul gurii să se încrețească și să se adâncească.

– Pentru numele lui Dumnezeu! explodez, de parcă m-ar fi acuzat că aș fi furat sau ceva de genul ăsta. Maxilarul mi se încordează pe măsură ce furia mă copleșește. Degetele mi se răsucesc în gheare. Încep să mă simt mai mult ca o fiară sălbatică decât ca o ființă umană. Ți-am spus deja! NU! Oricum, sunt doar niște poze vechi și stupide, cui îi pasă! Poate e vreo stafie sau ceva de genul! Nu mai aștept să-mi răspundă, mă întorc cu spatele și mă năpustesc pe scări în sus. Ah, și examenele au mers foarte bine – mersi de întrebare!

Îi arunc aceste cuvinte cu îndeajuns de mult venin încât să le transforme în săgeți otrăvite care să-i străpungă inima și să rămână acolo, agățate de acea ramă veche. Poate de aceea sunt așa de furioasă. Ea încă duce dorul acelor zile, știu că așa e. Chiar și mie îmi lipsesc. Viața era mai simplă atunci, dar nu am cum să nu mă maturizez – *vreau* să fac asta –, iar ea trebuie să mă lase să-mi văd de viață.

– Totul în regulă? mă întreabă Ange după ce închid cu zgomot ușa de la dormitor.

– Da. Chestii despre examene. Știi cum e.

Mă forțez să zâmbesc. E o minciună și am senzația că Jodie știe asta, fiindcă, atunci când trec pe lângă ea, îmi aruncă o privire plină de compasiune pe care celelalte nu o pot vedea. Clubul mamelor ciudate. Asta sau poate toate m-au auzit țipând.

– Jodie tocmai ne spunea că ei îi plac bărbații în vârstă, mă anunță Ange de îndată ce mă arunc pe pat. Cât de dezgustător!

– Am spus *mai în vârstă*, nu în vârstă.

– Nu cred că e dezgustător, încerc eu să par indiferentă. O mulțime de tipi mai în vârstă arată bine.

– Nu cred că se referea la cei de treizeci de ani.

– Nici eu. Brad Pitt are cincizeci și ceva și încă arată bine.

– Nu-mi pasă ce crezi, zice Jodie fără să ia în seamă dezgustul lor prefăcut. E adevărat. Bărbații mai în vârstă au ceva.

– Experiență, zice Lizzie și chicotește. Și bani.

– Tatăl tău arată destul de bine, Lizzie. Jodie se apleacă puțin, bucurându-se de conversație. Câți ani are? Patruzeci și patru? Patruzeci și cinci?

– Dumnezeule, ești dezgustătoare! țipă Lizzie.

– Totuși, e destul de în formă. Jodie ridică din sprâncene. Pun pariu că arată bine dezbrăcat!

Lizzie arată așa de îngrozită încât ne dezlănțuim și încercăm să ne întrecem în detalii despre cum Jodie ar putea să facă sex cu tatăl ei, până când ne dor burțile de râs și ne curg lacrimile și abia mai putem să respirăm. Râdem așa de tare, încât am uitat să-i răspund lui

Courtney și nici că-mi mai pasă. Nu am nevoie de altcineva în afară de fetele astea. *Gagicile mele*. Cele patru fantastice.

13. LISA

Aceasta nu a fost ziua mea.

Gândul e așa de amuzant, încât pufnesc într-un râs isteric. E genul de chestie pe care eu cea de demult ar spune-o. Înainte de tot ce s-a întâmplat. Înainte de Daniel. Pe vremea când eram nostimă. Râsul se transformă într-un fel de plâns gâtuit și cu toate că afară e încă destul de cald, îmi trag pilota până la bărbie ca un copil speriat în noapte.

Doar tu și cu mine, furișându-ne în noapte.
E-un pact, e-un pact? Poate c-o să ne fie bine.

La nesfârșit în mintea mea, pe tot parcursul zilei.

Nu am avut nici un moment de răgaz la serviciu. Marilyn nu a venit pentru că avea migrenă și nici nu mi-a răspuns la mesajul în care o întrebam cum se simte, ceea ce m-a făcut să mă simt și mai neliniștită – ceva se întâmplă cu ea și nu vrea să-mi spună –, pe lângă asta, Julia a fost plecată în după-amiaza asta la prima ei întâlnire de afaceri cu un client și s-a întors mulțumită, îmbujorată și cu prăjituri pentru toată lumea. M-a făcut să mă gândesc din nou la banii aceia și să-i simt lipsa lui Marilyn.

Apoi am avut o întâlnire cu Simon ca să finalizăm anumite aspecte legate de contract și m-am trezit acceptând să iau cina cu el după ce Ava termină cu examenele, pentru că am fost prea slabă – îmi tremurau genunchii – ca să-l refuz. A fost mai simplu să fiu de acord. Am scăpat de un conflict. Asta e ceea ce mi-am spus. Că a fost *mai simplu*. Dar nu este adevărat. I-am spus da pentru că așa am vrut. Pentru că sunt singură. Pentru că îmi face inima să bată într-un fel pe care am crezut că l-am uitat. Pentru că atunci când sunt lângă el e ca și cum ai da la o parte straturi delicate de hârtie creponată înfășurate în jurul unei comori pe care ai pus-o undeva s-o păstrezi în siguranță și apoi ai uitat de ea.

Vie. Mă face să mă simt din nou vie.

Dar am ajuns acasă și am dat peste rama cu geamul spart și poza lipsă și primul meu gând a fost „Asta o să mă învețe minte să mai încerc vreodată să fiu fericită“, iar stomacul mi s-a strâns așa cum se întâmpla *atunci.* O durere ascuțită, acidă, ca și cum pereții stomacului mi-ar fi fost lipiți unul de celălalt și cineva încerca să îi separe din nou. A trebuit să aștept cinci minute, îndoită de durere, înainte de a fi în stare s-o chem pe Ava, pentru că abia puteam să respir, darămite

să vorbesc.

Deasupra mea, în cenușiul nopții, tavanul se învârte asemenea bulboanelor periculoase dintr-un râu. Vreau să mă înghită, să mă înece în tumultul lor și să mă frângă până nu mai rămâne nimic din mine.

Nu Ava sau prietenele ei au spart sticla de la ramă și nu ele au luat cealaltă poză. După ce am confruntat-o, și ea s-a năpustit ca o furtună în sus pe scări, am căutat cu înfrigurare prin toate gențile pe care fetele le aruncaseră în bucătărie, fără îndoială în timp ce cotrobăiseră prin dulapuri după ceva de rontăit. Nu era nici un ciob, nici o ramă, nimic. Nici în coșul de gunoi de la bucătărie nu am găsit nimic, nici în cele mai mari din curtea din spate. Chiar m-am forțat să verific și în pubela de reciclare unde-l aruncasem pe falsul Peter Rabbit. Deși știam că fusese golită de câteva zile, tot m-am așteptat să văd jucăria îmbibată de apă, murdară, uitându-se răutăcios la mine. Nu era acolo. Nici altă dovadă, ascunsă în grabă, de sticlă spartă sau poze furate.

Mai departe cu mine, iubito, zburând, tot mai departe.

Poate că încep să înnebunesc.

Când fetele se pregăteau să plece – toate în haine mulate, nimic care să poată fi ascuns acolo –, am întrebat-o pe Jodie dacă nu vrea să rămână la ceai. Pe ea o cunosc cel mai puțin și chiar dacă e mai mare, îmi displăcea ideea că avea să se întoarcă într-o casă pustie și să mănânce ceva pregătit la microunde. În plus, nu mai voiam să mă mai cert cu Ava. M-am gândit că poate starea mea de nervozitate o făcea să fie așa de prost dispusă și dacă eram amabilă cu prietenele ei, atunci poate s-ar calma. Dar Jodie s-a grăbit să iasă, cu fruntea în jos, și m-am simțit și mai rău închipuindu-mi ce le spusese probabil Ava despre mine.

Am pregătit cina pentru noi două, cu mâinile pe pilot automat și cu mintea amorțită, dar privirea îmi tot aluneca în direcția coridorului la locurile rămase goale de pe măsuța din hol, unde fuseseră pozele, așa că am stat într-o tăcere aproape mormântală, ea încă supărată pe acuzațiile mele, iar eu în ghearele unei frici paranoice. A fost o ușurare când Ava și-a luat farfuria și s-a dus în sufragerie să se uite la ceva pe MTV, iar eu am rămas holbându-mă la reflexia mea în geamurile de la bucătărie.

O poză lipsea, iar cealaltă fusese spartă. Oare cea spartă a fost lăsată ca să atragă atenția asupra celei lipsă? Era oare un mesaj de vreun fel? O poză cu fetița mea luată, iar cealaltă, cu amândouă fericite, distrusă. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama ce înseamnă acest lucru, nu-i așa?

Ava. Micuța mea. Trebuie să am grijă să fie în siguranță.

Respirația mi-e fierbinte și acră, în timp ce încerc să nu cad în isterie. Am verificat toate ușile și geamurile. Nu e nici un semn că cineva a intrat prin efracție. Ușa de la bucătărie era încuiată. Cum ar fi putut cineva să intre și să iasă fără să lase o urmă?

Poate că *a fost* Ava. Gândul e ca un mic colac de salvare de care să mă agăț într-un ocean întunecat de frică. Poate că dovada este ascunsă în camera ei pe undeva. E singurul loc în care nu am apucat să caut. Poate că a fost Ava, îmi tot repet, deși nu reușesc să mă conving. Încă îi văd fața atunci când urca scările. Era confuză. Nu știa despre ce vorbeam eu.

Ochii mă ustură de oboseală, în ciuda gândurilor care-mi aleargă prin minte. Vor să se închidă, să se odihnească, să adoarmă, dar nu pot să le permit. Mi-e groază de vise. Nu pot să-i fac față lui Daniel, nu în noaptea asta.

Iar eu știu că el o să apară, pentru că nu sunt în stare să renunț la el. Cum aș putea?

„Trebuie să înveți să trăiești în prezent. Să te concentrezi asupra fiecărei zile. Asupra Avei.“

Am crezut că e o aiureală când terapeutul mi-a spus prima oară chestia asta, dar am încercat, Dumnezeu mi-e martor că am încercat, cu toate că mi-e imposibil. Trecutul este umbra mea, întotdeauna acolo, agățându-se de mine.

Poate că ar trebui să o sun pe Alison. Ea m-ar asculta. „Să asculte ce?“, mă ia peste picior vocea mea interioară. „Am un sentiment ciudat. O fotografie a dispărut. Am auzit o melodie la radio.“ Știu ce o să-mi spună. Am sunat-o prea des în ultima vreme. Probabil crede că sunt nebună. Că e doar imaginația mea. „Respiră adânc. Lasă toată treaba asta să treacă.“ Ar trebui să anulez cina cu Simon. Poate că atunci totul o să revină la normal. A fost o prostie să cred că aș putea ieși la o întâlnire. Ar trebui să știu mai bine.

Dau înapoi, ca un melc care se ascunde în cochilia sa.

O să trăim liberi și neîngrădiți, mereu pe drum, tu și cu mine,
E-un pact, un pact încheiat, iubito, pleacă cu mine…

Poate că nu este nimic. Poate că doar îmi pierd mințile. Poate că eu am distrus rama. Poate că eu sunt cea distrusă.

14. AVA

Camera mea este întunecată, în afară de strălucirea care vine din ecranele iPad-ului și iPhone-ului meu, ca două luni pe cerul nopții. Pe iPad am aplicația de la Facebook deschisă și mă holbez la ea, așteptând. Mereu îl aștept și e ca o mâncărime pe interiorul pielii la care nu pot să ajung. Mă gândesc tot timpul la el. Chiar mai intens atunci când e așa – grăbit sau prins de ceva în plictisitoarea lui viață reală. A spus că se întoarce în zece minute, dar au trecut aproape douăzeci.

Oare l-am îndepărtat pentru că am bătut câmpii despre mama? A fost ceva prea adolescentin și copilăresc? Pielea de pe buza de jos îmi este iritată de la cât mi-am mușcat-o. Nu mi s-a *părut* că l-a deranjat. De fapt, a fost așa de înțelegător când i-am spus cât de rușinată m-am simțit când a invitat-o pe Jodie să rămână la ceai. Nu le-a invitat pe celelalte, așa că a fost absolut evident că vorbisem despre cum mama lui Jodie nu e niciodată acasă. Chiar îmi place de Jodie și m-am simțit ca și cum aș fi trădat-o într-un fel – vorbind despre purtarea mamei ei ciudate cu a mea. Din fericire, pe Jodie nu a deranjat-o. Sau, dacă a deranjat-o, atunci nu mi-a spus nimic și pare ca de obicei.

Mă uit peste ultima noastră conversație de pe WhatsApp.

Deci e vorba despre un profesor? Cel care ți-a căzut cu tronc?

Eu îi răspunsesem: *Într-un fel.*

Nu mi-a cerut detalii. Asta îmi place la ea. Știe când să nu insiste. Dacă rolurile ar fi fost invers, eu aș fi bătut-o la cap să-mi spună. Îmi fac o notă mentală despre *cum să fiu o persoană mai bună* pe lista nesfârșită a lucrurilor pe care trebuie să nu le fac atunci când cineva are un secret. Dacă e să mă gândesc mai bine, chestia asta m-a făcut să vreau să-i spun mai multe. Vreau să spun cuiva. Simt că explodez.

Pe WhatsApp am trei mesaje necitite de la Courtney – chiar dacă e posibil să fi observat că sunt online. I-am trimis unul mai devreme, în care i-am spus că mama face figuri și nu mă lasă să ies până nu termin cu examenele, și părea să mă fi crezut.

Treaba asta m-a făcut să mă simt puțin prost pentru că el e așa de drăguț, dar nu vreau să vorbesc cu nimeni seara. Nu după nouă sau zece, când *el* ar putea să fie online și să vrea să vorbim.

S-a făcut miezul nopții. Jodie s-a dus la culcare în urmă cu o oră, iar Courtney a renunțat să mai aștepte să-i răspund, așa că îmi închid iPad-ul și mă așez mai confortabil pe pernă, deschizând Messenger-ul pe telefon. O dată, cu ceva timp în urmă, i-am trimis lui Lizzie un

mesaj care îi era destinat Angelei. Din fericire, nu era răutăcios, dar întâmplarea m-a făcut să fiu aproape paranoică atunci când conversez cu mai multe persoane de pe același dispozitiv. Nu mi-ar plăcea să trimit altcuiva ceva ce i-am scris lui.

În liniștea casei, ciulesc urechile după orice sunet din hol. Dacă mama vine în camera mea așa cum a făcut noaptea trecută? Poate că ar trebui să mă ascund sub pilotă.

Ești acolo, frumoaso?

Toate gândurile despre altcineva dispar și mă ridic în capul oaselor pe pat, cu inima bubuindu-mi în piept. S-a întors.

Dap. Chiar aici, în pat. Te așteptam. ;-)

Cuvintele mă fac să mă simt ciudat, dar oricum apăs pe butonul de trimis. Încerc să flirtez și să par sexy, dar în același timp nu vreau să se ajungă prea departe pe drumul ăsta – la poze, clipuri și alte chestii. Mi-a cerut și înainte, o dată, săptămâna trecută, și am refuzat. Am fost prea timidă. Nu mi-a mai cerut de atunci și mi-a cerut iertare. Mi-a spus că băuse câteva pahare și se gândea la mine, așa că l-a luat valul. Totuși, mi-a cam plăcut chestia asta. Să se gândească la mine în felul acesta. Mă întreb dacă și eu sunt tot timpul în mintea lui, așa cum este el în a mea.

Oricum, poate că ar fi trebuit să-i trimit ceva. În lenjerie intimă. Evident nu ceva în care să-mi apară fața – nu sunt la fel de proastă ca Meg –, dar ceva care să-i arate că sunt o femeie, și nu o puștoaică. Dar îmi detest corpul și nu-mi pot imagina că aș arăta bine din vreun unghi într-un selfie, cum își fac toate fetele acelea de pe Instagram în bikini. Coapsele mele ar arăta groaznic. Poate că asta m-a împiedicat. Jena.

Nu pot să vorbesc mult. Am vrut doar să-ți urez noapte bună.

Dezamăgirea mă devorează, o flacără care mistuie o bucată de hârtie.

Am doar câteva minute. Îmi cer scuze că sunt de rahat. O să-mi fac mai mult timp, promit. O să vină o zi când o să avem tot timpul din lume.

Nu-i răspund nimic. Nu vreau să par supărată și cred că am nevoie

de o clipă ca să-mi revin. Mereu zice că o să-și facă mai mult timp și că în viitor o să fie altfel, dar de ce nu *acum*?

M-am gândit că s-ar putea să fi fost cu Courtney în seara asta. Îmi pare bine că nu a fost așa.

Simt furnicături pe toată pielea, simt cum se schimbă centrul de putere. I-am spus despre Courtney că a fost acolo de ziua mea. Știe că într-un fel suntem împreună, chiar dacă probabil o s-o termin cu el.

M-am gândit la asta, îi scriu. *Îmi tot trimite mesaje. Chiar vrea să mă vadă. Nu știu ce să fac.*

Evident că nu este așa. Nici nu i-am răspuns la mesaje, dar nu trebuie să știe *el* asta. Nu atâta timp cât își face griji din cauza asta. Nu așa îmi imaginam dragostea când eram mică. Credeam că oamenii se îndrăgostesc și totul e perfect. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e așa din exemplul familiei mele, dar nimeni nu mi-a spus vreodată cât de egoistă este dragostea. Câte jocuri trebuie să joci ca să primești ce dorești.

Nu vreau să te vezi cu el, dar asta nu e corect față de tine.

Inima-mi tresaltă.

De ce? Ești gelos?

E prea direct.
Sunt nemulțumită de mine, dar trebuie să aflu. Nu vreau să creadă că am încercat să-l fac gelos, deși e evident că am făcut-o.

Puțin. Pare prea tânăr pentru tine. Ești prea matură pentru un băiat ca el. N-o să te facă fericită.

Nu, îi răspund. *Tu mă faci fericită. Dar tu nu ești aici. Nu ne-am întâlnit niciodată. Courtney e aici.*

Sunt mândră de mine. Fac în așa fel ca el să fie de vină.

Ar trebui să ne întâlnim.

Cuvintele mă șochează în asemenea măsură, încât timp de aproape un minut ecranul pare ușor încețoșat. Îmi transpiră palmele de la un exces de adrenalină.

Când?

Oare sună prea insistent? Dar vreau să știu. Vreau să ne vedem *acum.* M-aș ridica din pat și aș merge oriunde mi-ar cere el să ne întâlnim în carne și oase și să vorbim și așa mai departe.

După ce termini cu examenele. Cam zece zile, nu? O să aleg eu locul și ora și apoi te anunț. Oricum, o să fie noaptea. E bine așa?

Dacă e bine? Zâmbesc atât de larg, încât am impresia că o să mi se crape fața.

Da, da, da! xxxxxxxx

Sunt prea încântată ca să mai am chef de jocuri. Oricum e bine ca el să știe cât de fericită mă face acest lucru.

Dar să rămână un secret, da? Numai între noi. O să fie distractiv. Fără stres.

Inima îmi explodează.

Promit să nu spun nimănui.

Și chiar așa e. Nu o s-o fac. Poate după aceea o să le spun fetelor – dacă va fi ceva de spus –, dar nu înainte. Probabil că o să vrea să meargă cu mine și nu am de gând să las asta să se întâmple.

Preț de câteva momente nu mai spune nimic, apoi continuă:

Îmi pare rău, trebuie să plec. O să-mi lipsești, frumoaso. Ne vedem în curând. Xx

Mă deloghez după o mie de săruturi și mă arunc pe perne. O să ne vedem. Chiar o să ne vedem.

E cel mai minunat lucru.

15. LISA

A trecut mai mult de o săptămână și, deși mi-am început fiecare zi făcându-mi griji în legătură cu ce mi-ar putea aduce, nu a mai fost nici o Frankie Vein, nici iepurași uzi în stradă, nici fotografii lipsă. De câteva ori am luat o doză mai mare de somnifere, cufundându-mă noaptea în întuneric și trezindu-mă amețită dimineața, dar acum, în sfârșit, stomacul mi se relaxează încet. Chiar și vremea s-a îmbunătățit, ploaia a lăsat locul soarelui cald și strălucitor. În această lumină și voioșie a verii mi-e mai ușor să mă conving că totul a fost doar un șir de coincidențe.

Viața s-a așezat și la serviciu cu noul personal al firmei. E ciudat cât de repede un grup de oameni poate să devină parte a statu-quoului. Cei care au plecat la noua sucursală sunt pentru mine ca niște fantome ale trecutului. Mă mir cât de ușor pot fi uitați oamenii.

Un chicotit – iute înăbușit – se aude din partea cealaltă a încăperii. În ciuda părerii mele inițiale că Stacey e prea inteligentă să se lase păcălită de vorbăria lui Toby, se vede că m-am înșelat, și flirtul lor e chiar evident. Căldura umple spațiul dintre ei, un subcurent oceanic cald atunci când se întâmplă să treci prin el. Oricum, nu prea pot comenta, având în vedere că o să ies în seara asta la cină cu Simon.

Cina cu Simon Manning. Tremur de nervozitate. Nu numai de asta. E și nerăbdare. Ceva care să mă distragă de la această stare de nesiguranță – de la această frică – care mă strânge în ghearele ei. Dar acum e și frica, și toată *asta*. Toată emoția asta. Nu sunt obișnuită cu ea. Am dus o viață searbădă până acum. A fost mai simplu așa.

Nu i-am spus lui Marilyn încă și ar trebui. O s-o fac. Dar știu cât de încântată o să fie, ceea ce o să amplifice stresul că întâlnirea o să se transforme în *ceva*, când eu îmi tot repet că e doar o ieșire la masă. În plus, ultimul lucru de care am nevoie este ca restul colegilor să afle. Nu e tocmai un secret, dar nici nu am de gând să spun cuiva. Oricum, nici el nu cred că are.

Mă uit la ceas. E aproape două. Ava are ultimul examen la ora asta. Încă nu-mi vine să cred că în curând fetița mea o să fie la colegiu. Îmi imaginez că după ultimele zile abia așteaptă să treacă următorii doi ani. Nu a fost o săptămână plăcută pentru noi. Am fost prea cicălitoare – melodia aceea care îmi răsună la nesfârșit în minte – și am fost îngrozită de fiecare dată când nu era în preajma mea. Am încercat să-i verific telefonul și iPad-ul în timp ce dormea, dar ambele erau parolate. La rândul ei, s-a rățoit la mine de câte ori a avut ocazia. Nici nu am cum să dau vina pe ea.

Îmi iau telefonul și îi trimit repede un mesaj.

Sper că ultimul examen a decurs bine! Am ceva bani în caz că vrei să ieși în oraș și să petreci cu fetele. Să-mi aduci aminte când ajung acasă. Xx

O să-i dau cincizeci de lire. E o sumă mare, știu, motiv pentru care încerc să ignor vocea din cap care mă avertizează că, la vârsta ei, cel mai probabil o să cheltuie banii pe votcă. Măcar în felul acesta ea și prietenele ei pot să-și umple mai întâi burțile cu niște pizza ieftină. Oricum, sunt sportive. Nu cred că o să riște cariera de înotătoare pentru ceva atât de stupid și nesănătos. Asta e ceea ce îmi spun. Creanga plutitoare de care mă agăț în torentul incontrolabil de energie care e viața fiicei mele.

Mâine are loc festivalul. Mă gândesc că o să pună deoparte o mare parte din bani pentru el. Eu merg cu Marilyn și Richard – zilele în care Ava mă ținea de mână au apus de mult – și abia aștept. Muzică live, parc de distracții, soare, hotdogi și vată de zahăr. Tot ce am nevoie ca să uit de neliniștea mea.

– Negresă?

Ridic privirea, puțin surprinsă. Julia îmi întinde o caserolă de plastic cu pătrate de prăjituri cu ciocolată tăiate grosolan.

– Tu le-ai făcut?

Vocea mi-e neîncrezătoare, cuvintele ies prea repede ca să ascundă cât de aiurea mi se pare ideea, având în vedere ce cred despre ea.

– Mă relaxează, răspunde ea.

Nu am de ales decât să mă servesc cu una.

– Mersi. O să-mi iau și niște cafea și o s-o mănânc.

Mi se pare însiropată și moale, exact așa cum ar trebui să fie. Se pricepe. Evident. Îi întinde și lui Marilyn cutia, iar eu mă uit la unghiile ei delicate și încerc să mi-o imaginez în bucătărie plină de făină.

A adus flori de dimineață ca să „înveselească puțin zona de recepție“. Erau crini; frumoși, scumpi și mirosind a doliu. Penny o place, ceea ce mă face să mă simt și mai prost având în vedere ce am văzut. Nu pot să dovedesc nimic, așa că am încercat să uit totul. Dar Julia e genul straniu. În ciuda acestor gesturi prietenești cu care vrea să ne câștige simpatia, există ceva rece în ea, ca și cum ar fi din gheață în interior.

– Aș fi supraponderală dacă aș mânca tot ce gătesc.

Fața i se încordează și văd niște riduri în jurul gurii ei, pe care nu le-am observat până acum. „Detalii, detalii, asta sunt eu.“ Botoxul sau ce și-o fi injectat ca să arate mai tânără începe să dispară acum.

– O să pun ibricul, zice Marilyn. Mersi, Julia.

– Te ajut și eu, îi zic. Hai să facem pentru toată lumea.

Trebuie să-i spun lui Marilyn despre cină – despre *întâlnire*. Nu vreau să am secrete față de ea dacă nu sunt nevoită. Dacă pot să am încredere în *cineva*, atunci ea este aceea.

16. AVA

– Mulțumesc lui Dumnezeu că s-a terminat! zice Ange în timp ce trântim ușile de la cabinele de toaletă.

După examen am ieșit din sală lăsându-i pe ceilalți să urle despre ce au făcut bine și ce nu.

Suspinul de ușurare al lui Ange este acompaniat de zgomotul jetului de urină la contactul cu vasul de toaletă. Nu are nici un fel de inhibiții. Umblă goală prin vestiar după înot, în timp ce noi restul ne punem hainele pe noi pe sub prosoape umede.

– Dap, îi răspund. Slavă Domnului!

Nu prea sunt atentă cu adevărat. Mă uit în jos la chiloții mei curați. Eram sigură, *sigură*, că am simțit prima crampă care anunță începutul menstruației acum o oră. Oare ce se întâmplă? Mi-a întârziat cam o săptămână. Îmi doresc să fi ținut mai bine socoteala, dar cine face asta? Menstruația pur și simplu *vine*. Apare. E fix ceea ce ar trebui să facă. Pentru prima oară săptămâna aceasta nu sunt chiar atât de îngrijorată, dar m-aș simți mai bine dacă ar veni. Mă forțez să fac pipi, deși nu mă prea trece, apoi verific din nou în timp ce mă șterg, dorindu-mi ca hârtia să aibă o dâră de sânge. Nu se întâmplă așa.

Afară, ușile se trântesc și alte fete își fac apariția, așa că trag apa și mă duc în zona chiuvetelor. Ange este deja acolo, aplicându-și luciu pe buzele pline, iar mie îmi bipuiește telefonul de două ori. Courtney și mama. Îi răspund lui că s-ar putea să ieșim în seara asta, apoi deschid mesajul de la mama.

– Bancomatul începe să livreze bani, zic în timp ce-mi plimb ochii peste mesaj.

Mă simt prost să-i zic mamei în felul ăsta, dar Ange i-a dat porecla la începutul anului și a cam rămas lipită de ea.

– Ți-am zis că așa o să facă. Acum avem destul pentru diseară și pentru festivalul de mâine.

– Vine și Courtney?

Ange nu folosește accentul ei american stupid, cu toate că întrebarea sună ca și cum ar fi plictisită, ceea ce înseamnă că e curioasă. Îmi trece prin minte că lui Ange îi place puțin de el. Ea e cea care se interesează cel mai des.

– Da, m-am gândit că am putea să ne întâlnim cu toții.

Nu mă deranjează să-l văd pe Courtney. Putem sărbători împreună și, dacă încearcă ceva, pot să bag chestia cu menstruația care nu mi-a venit încă. Într-un fel ciudat, chiar îmi lipsește puțin. Oricum, *nu în felul ăla*, dar era distractiv atunci când pierdeam timpul împreună.

Când îi aveam și pe băieți alături ni se risipea încordarea. Cele patru magnifice. *Gagicile mele*.

În plus, Courtney nu mai este o problemă acum. E doar un divertisment cu care să-mi umplu zilele până când o să mă întâlnesc cu *el*. Încă o săptămână și ceva. O săptămână. Nici nu-mi vine să cred.

Ar face bine să-mi vină dracului ciclul până atunci!

17. MARILYN

– Deci ce-ai făcut azi? întreabă Richard în timp ce butonează telecomanda, cu siguranță în căutarea unui canal de sport sau a vreunei emisiuni despre renovarea caselor, ca să umple timpul înainte de culcare.

Ca să fiu sinceră, nu mă deranjează orice ar alege. Tot ce vreau este să mănânc de cină, poate să fac o baie lungă și fierbinte, să verific repede cum a petrecut Lisa în seara asta și după aceea să mă pun în pat.

– Știi tu, nimic deosebit. Încă le ajut pe fetele noi să se acomodeze.

Ne-am întins pe canapea cu câte o farfurie de lasagna preparată la microunde și chipsuri de cartofi rumeniți la cuptor, la care am adăugat niște mazăre ca să pară o dietă mai echilibrată. Am lucrat la prânz, astfel încât eu și Lisa să putem pleca mai devreme ca să-și cumpere o rochie nouă, iar acum sunt lihnită. Dintr-odată, simt un junghi de invidie față de seara Lisei. Un restaurant bun. Companie fermecătoare. Rochie nouă. Un început nou. E o invidie inofensivă. Nu pot să fiu invidioasă pe treaba asta. Mă bucur de bucuria ei. Era și timpul să se întâlnească și ea cu cineva, deși o parte din mine e îngrijorată că el o să o fure și ce-o să mă fac atunci? Nu prea îți mai faci o prietenă așa de bună după patruzeci de ani. Nu cred că aș mai fi în stare. Mai ales acum.

Iau o furculiță de lasagna, care e surprinzător de bună, și nici nu a trebuit să mă îmbrac nu știu cum pentru asta. Sunt o mulțime de plăceri mici care vin odată cu viața pe canapea.

– Ai spus că o să faci curry.

Richard se uită la farfuria lui ca și cum i-aș fi trântit acolo un rahat aburind de câine și pentru o clipă îmi vine să-i strig: „Ah, doar mănâncă dracului ce e acolo!“, dar nu o fac.

Sunt frântă și nu merită deranjul. Orice pentru o viață mai ușoară.

– Îți place mai mult lasagna. Și m-am gândit că am putea merge undeva să mâncăm curry sau ceva după Festivalul Râului de mâine, dacă vrei. S-o luăm și pe Lisa cu noi? Au o ofertă la restaurantul Bekash, pe strada principală. Ridicol de ieftin. Îi zâmbesc. S-ar putea să avem nevoie de asta după ce bem bere în aer liber.

Nu-mi zâmbește înapoi, dar ia un cartof de pe farfurie.

– Am trecut prin oraș în după-amiaza asta. Am mers după niște materiale pentru biroul acela exterior pe care-l fac pentru familia Grange, zice el. V-am văzut pe tine și pe Lisa. Sunt destul de sigur că erai tu. Tocmai intrați în magazinul acela de lenjerie.

Mi se strânge inima. Pentru început, știu că afacerea cu familia Grange a căzut. Și-au dat seama că nu au destui bani. A uitat că mi-a spus.

– Ah, da.

E loc doar pentru un singur mincinos pe canapeaua asta. Mă holbez la televizor. Începe să nu-mi mai fie foame. Sunt prea obosită pentru asta. Toanele lui.

– Ia cina în oraș cu clientul despre care ți-am povestit. Știi tu, cel care o place.

– Nu mi-ai zis că se întâlnesc.

– Nici eu nu am știut până astăzi.

Nu mă crede, sunt sigură.

– Și te-ai gândit că o să aibă nevoie de lenjerie nouă pentru asta?

– Doar ca să ne amuzăm. Ca ea să se simtă sexy.

Începe să râdă.

– Cum adică, dacă se gătește ca o parașută, atunci o să se și comporte ca una?

Mă înroșesc. Nu pot să mă abțin.

– Lisa nu e o parașută, și tu știi asta. E mai mult o călugăriță.

– Nu am spus că *ea este*. Pun pariu că nu a fost ideea ei să se împopoțoneze.

Foamea mi-a trecut de tot.

– Și vrei să spui că eu sunt?

Mă privește din cap până în picioare.

– Cred că e nevoie de ceva mai mult decât de lenjerie nouă ca să rezolve treaba asta. Te-ai îngrășat. Probabil prea mult vin și prea multă mâncare proastă cu lăbarii ăia de la muncă. Te transformi într-o vacă grasă. Totuși, măcar nu trebuie să-mi fac griji că încearcă să *te* reguleze clienții bogați.

Deci o să fie una dintre serile de genul acesta. *Încă* una. Alte probleme legate de afacere care sunt toate din vina mea. Obișnuiam să râdem pe canapeaua asta. Acum mi se pare că au trecut secole de atunci.

Lasagna mi se răcește. Neatinsă și nedorită. Știu cum e.

18. LISA

Nu există nici o șansă să pot să mănânc ceva. Stomacul mi s-a strâns de tot și, deși nu mai am crampele îngrozitoare de săptămâna trecută, acum sunt copleșită de o stare de anxietate cu totul diferită. Pesemne, arăt și ridicol. Când i-am spus lui Marilyn despre cină, a părut așa de uimită încât am crezut că face apoplexie, dar apoi s-a înveselit și a insistat să plecăm mai devreme să cumpărăm ceva nou de îmbrăcat.

Măcar nu a exagerat, mă gândesc în timp ce cobor din taxi și merg cu picioarele tremurându-mi în direcția ușii de la restaurant. O rochie neagră o idee prea strâmtă pentru gustul meu, dar mult mai potrivită decât cea scurtă pe care o alesese inițial și o pereche de pantofi negri de lac cu tocuri care nu sunt prea sigură că mă pot purta. M-a făcut să-mi cumpăr și un set nou de lenjerie intimă.

– Nu pentru el, mi-a zis. Pentru tine. E ca și cum te-ai deghiza.

Replica asta m-a cam neliniștit. Să mă ascund. Tot timpul mă ascund. Bareta de la sutien îmi intră în carne, dar îl port oricum. Poate că are dreptate. Mă simt puțin mai încrezătoare cu dantela lipită de piele. Mă simt ca și cum *nu* aș mai fi eu.

– Acum e momentul cel mai potrivit, mi-a zis ea, luându-mă de brat de parcă am fi fost adolescente. Flirtul. Promisiunea unui viitor. Perfecțiunea de dinainte să vă cunoașteți cu adevărat.

Nu prea îmi dădeam seama de ce acesta era momentul cel mai bun. Eram prea ocupată să fac față atacului de panică, entuziasmului și fricii de a lăsa pe cineva să mă cunoască și să mă întreb dacă nu era prea târziu ca să mă răzgândesc.

Dar acum sunt aici și îl văd cum se ridică de unde mă aștepta lângă barul elegant, iar totul pare să fie exact cum ar trebui să fie la o întâlnire obișnuită. Mâinile îmi tremură. Mă simt ridicolă. Neîndemânatică. Urâtă. Prea bătătoare la ochi. El nu pare să observe.

– Îmi făceam griji că o să contramandezi.

Se întinde să mă sărute pe obraz și simt amestecul de miros citric și căldură care are efectul acela stupid asupra mea. Nu prea mă ajută să-mi treacă starea de nervozitate în timp ce mormăi un salut.

– Arăți minunat, îmi zice în timp ce se dă puțin mai în spate.

Îmi doresc să mă fac nevăzută. Nu arăt minunat. Încă am coapse îndesate, iar tenul are textura aceea specifică unei femei care îmbătrânește. Părul ar avea nevoie de niște șuvițe. Toate chestiile astea. Vorbele lui mă fac să mă gândesc la felul cum s-a holbat Ava la mine atunci când mă îndreptam spre ușă. Mi-a spus că sunt „drăguță“

și era suficient de șocată ca să fi fost sinceră. M-a făcut să mă simt veselă și fericită și tristă, toate în același timp. Frumusețea e doar noroc sau efort și totuși poate să aibă un astfel de efect. Nimeni nu ar trebui să se încreadă în frumusețe, nu prea mult. Nu doar de dragul frumuseții ca atare.

Nu poartă cravată, cămașa îi e deschisă la nasturele de sus, iar costumul este scump și îndeajuns de elegant ca să fie probabil marca Paul Smith. De fapt, sunt destul de sigură că e Paul Smith. Un costum care nu este pentru birou. Ava ar fi surprinsă dacă ar ști ce gândesc. Crede că nu mă interesează hainele. Greșește. Când eram de vârsta ei și chiar mai mică, eram obsedată de modă, holbându-mă în revistele pe care puneam mâna până când culorile și luciul se duceau complet de pe paginile care îmi plăceau. Iar pentru o perioadă, înainte să se fi născut, obișnuiam să intru în magazinele de firmă doar ca să ating diferite materiale și să mă bucur de frumusețea modei. Chiar dacă mi-aș fi permis, nu aș fi cumpărat nimic de acolo. Hainele acelea nu erau pentru cineva ca mine.

Un ospătar ne conduce la masă și Simon comandă pâine, măsline și apă minerală. Mă așez, fericită să nu mai stau pe picioarele care-mi tremură și bucuroasă că lumina nu e prea puternică.

– Ce-a făcut Ava la examene?

Mă întreabă în timp ce ospătarul îmi întinde un meniu mare. Cuvintele tremură pe suprafața de carton, ca și cum ar putea să alunece în orice clipă.

– Ah, bine… așa cred. Iau o gură de apă. Îmi simt gâtul ca o bucată de șmirghel. Are șaisprezece ani. Să obțin un răspuns complet din partea ei este ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Dar nu a trântit nici o ușă și pare destul de fericită.

– Are de gând să petreacă în vreun fel?

Încuviințez din cap.

– Mâine, la Festivalul Râului, așa că nu prea o s-o văd cine știe ce. Are un grup bun de prietene. Nu prea-mi fac griji.

Îmi vine așa de ușor să mint. Mă îngrijorez tot timpul. Asta este tot ce fac.

– E destul de greu să știi cât de multă libertate ar trebui să-i ofer, continui. Sunt așa de mature la șaisprezece ani și în același timp nu sunt deloc.

Își coboară privirea peste meniu și îmi dau seama cât de plictisitoare trebuie să i se pară toate astea.

– Îmi pare rău, am uitat că nu ai copii.

– Da, așa este. Dar îmi place să aud despre al tău.

– De ce?

Încerc să nu par prea defensivă.

Îmi zâmbește.

– Pentru că îmi place de tine, Lisa. Vreau să aflu mai multe despre tine, dar nu e prea ușor.

– Ah, nu prea e nimic deosebit de știut. Sunt destul de neinteresantă.

Încerc să par haioasă și să flirtez, dar nu-mi iese. *Daniel*. Mă doare sufletul când mă gândesc la el.

– Nu cred asta nici o secundă. Apele adânci și toate cele.

– Păi, e adevărat.

Din fericire, chelnerul revine și aleg la întâmplare doradă cu scoici, la care mai cer și un pahar de Chablis.

– Nu prea beau, îi zic. Așa că poți comanda o sticlă doar dacă ești pregătit să bei restul.

Râde.

– Am mâine-dimineață o ședință la hotelul Grainger House, așa că trebuie să conduc până în Kent în noaptea asta. Nici un moment de odihnă pentru cei răi. Așa că un singur pahar și pentru mine. Sunt prea bătrân și prea ocupat ca să suport apoi mahmureala.

Acest lucru mă face să mă simt ușurată. Nici el nu este un mare băutor și asta înseamnă că nu o să încerce să se culce cu mine în noaptea asta. E un gând ridicol, oricum, că el ar vrea să facă sex cu mine, dar tot mi-e teamă. Nu am mai fost goală lângă un bărbat de ani de zile. Nu am mai fost nimic pentru un bărbat de ani de zile.

– Deci, zice el și îmi dau seama din tonul lui că urmează o întrebare.

Ceva precum „Spune-mi ceva despre tine“.

– Mi-ai spus că ești la PKR de aproape zece ani. Ce-a fost înainte de asta?

– Ava, îi răspund simplu.

Ah, Dumnezeule, de unde aș putea începe? S-au întâmplat așa de multe înainte de asta. Prea multe chiar. Un întreg univers de existență. Cât de ușor ar fi dacă aș putea să-mi condensez viața într-un singur paragraf sau să-mi definesc anii sub egida unei anecdote amuzante. Nici una dintre aceste posibilități nu-mi este la îndemână.

– Ah.

Ochii îi sunt plini de întrebări nerostite. Mariaj, divorț, tatăl Avei, alți iubiți – genul de informații care îi interesează pe bărbați. Lucruri care să prezinte relevanța unei femei în raport cu alți bărbați, mai degrabă decât ceva care să aibă legătură directă cu ele sau despre ele. *Informația de adâncime* vine mai târziu. Genul acesta de conversații apar mai spre miezul nopții, cu capetele pe perne, cu fețele abia conturate în întuneric. Atunci e momentul în care oamenii își lasă garda jos în fața celuilalt și speră că nu o să ajungă să fie înjunghiați în noapte de ei în viitor.

Tocmai ni se aduce vinul și beau o gură. El încă așteaptă.

– Cineva mi-a spus cândva, îi zic, că trupul își schimbă celulele o dată la șapte ani. Așa că în esență suntem persoane complet diferite față de cele care eram în urmă cu șapte ani, iar la rândul ei, acea persoană e diferită de cea care era cu șapte ani înainte. Asta mă face să mă întreb de ce toată lumea e atât de fascinată de trecutul altor oameni, pentru că nici unul dintre noi nu mai este același.

Bea și el o gură de vin.

– Nu am mai auzit de chestia asta. Crezi că e adevărat?

Ridic din umeri.

– Nu știu. Poate că ar trebui să căutăm pe Google, dar, dacă e o născocire, atunci o să-și piardă din magie. Îmi place să cred că este.

– Și mie. Îți oferă un anumit tip de libertate.

Se uită atent la mine. Doi adulți, mai degrabă decât un bărbat și o femeie dansând unul în jurul celuilalt, la discreția chimiei.

– Am făcut niște lucruri în tinerețe de care nu prea sunt mândru, zice el. E plăcut să mă gândesc că e posibil să fi scăpat de ele odată cu vechile celule.

– Nu o să te întreb despre ceilalți „tu“, dacă nici tu nu mă întrebi de celelalte „eu“. De acord?

– De acord.

Viața este o serie de contracte, asta am învățat. Majoritatea sunt încălcate. Pur și simplu, am nevoie ca acesta să fie respectat în următoarele ore. După aceea, o să-mi vină mintea la cap și nu o să mai fac asta niciodată. Ne ciocnim paharele. Dumnezeule, e așa de sexy. Genul care frânge inimi. Ce naiba caută aici, la cină, cu mine?

Când se face unsprezece și jumătate și terminăm cina, sunt aproape complet relaxată și zâmbetul îmi vine natural. De fapt, mă simt atât de bine, încât nu sunt sigură că m-aș putea *opri* din zâmbit. Am discutat despre atât de multe lucruri fără să trecem granița către trecut, încât încep să cred că este posibil să te concentrezi asupra prezentului și să-l găsești absolut satisfăcător. Am vorbit despre filme și emisiuni TV care ne plac sau pe care le detestăm amândoi, despre lucrurile care ne scot din sărite, despre faptul că Ava face înot, despre cât de inteligentă e, despre tot ce-mi doresc pentru ea. El mi-a povestit despre hoteluri, despre visul lui de a se retrage peste vreo cinci ani din afacerile din Marea Britanie ca să deschidă un complex în Caraibe – unul mic, care să se concentreze pe scufundări, sporturi acvatice și mâncare locală bună. Genul de afacere relaxantă pe care ar putea să o lase să meargă de la sine, iar el să-și petreacă timpul înotând sau pictând. Poate chiar să scrie o carte. Părea rușinat să vorbească despre lucrurile astea, dar mie mi se păreau minunate.

Se oferă să mă conducă acasă, dar îi spun că o să iau un taxi. Are și așa un drum destul de lung de făcut. Cei de la restaurant îmi comandă unul și ieșim să așteptăm în noaptea plăcută de vară.

Rămâne cu mine până când taxiul trage în față.

– Crezi că putem să facem asta din nou?

– Să stăm afară în frig? îi spun zâmbind. Sigur.

– Foarte amuzant. Asta. Cina. Băuturile.

Deși cuvântul „întâlnire“ plutește în aer, mă trezesc încuviințând din cap.

– Mi-ar plăcea.

El radiază și se apleacă în față. Întorc în ultima clipă capul într-o parte și buzele lui îmi nimeresc obrazul. Sunt moi și calde.

– Noapte bună, îi zic. Inima îmi tresaltă panicată, dar mă simt bine. Să conduci cu atenție.

– Distracție plăcută mâine cu Ava la festival.

– Ha, zic în timp ce mă urc în mașină. Nu prea cred că o să petrecem prea mult timp împreună.

– Oricum, distracție plăcută cu Marilyn. Îmi pare rău că nu pot să ajung acolo.

Ușa se închide și mă las pe spate în canapeaua de piele.

– O seară plăcută? mă întreabă șoferul în timp ce intrăm pe strada principală.

– Da, îi răspund, moment în care îmi dau seama că nu pot să mă opresc din zâmbit. Da, chiar a fost.

19. AVA

Festivalul este unul dintre cele mai importante evenimente din oraș. Toată lumea de la școală se plânge cât de naspa e, dar, de fapt, ne place, în secret, desigur. Ca și noi, festivalul s-a tot schimbat pe parcursul anilor. Unde obișnuiau să fie doar câteva tribune, jocuri și poate o întrecere de canoe, acum se desfășoară pe ambele maluri ale râului, cu cele două poduri pietonale care le unesc, unul să mergi într-o direcție, iar celălalt să te întorci de acolo. Există un parc de distracții, câteva scene pentru muzică, clovni, ghicitoare, obiecte de artă, tarabe de unde să cumperi tot felul de chestii, un cort uriaș pentru cafea, organizat de Institutul Femeilor și unde merg doar bătrâni, câteva standuri cu bere și tone de furgonete de unde se poate cumpăra orice fel de mâncare fast-food îți poftește inima.

Îmi place festivalul. Tuturor fetelor ne place, deși am prefera să murim decât să recunoaștem. Ne pierdem prin mulțime, înghiontindu-se ca să ne facem loc, cu buzele lucioase ușor întredeschise, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare cu lentile oglindă. Peste tot se aud strigătele copiilor și ale mamelor. În ultimii doi ani nu am venit înainte de ora patru, când cei mici sunt târâți acasă, dar după prea mult vin ieftin băut aseară, eu – *noi* – aveam nevoie să ieșim la soare să scăpăm de pânza lipicioasă de păianjen a mahmurelii. Băieții au adus vinul și după câteva pahare nici nu m-a mai deranjat să mă giugiulesc cu Courtney. I-am zis că mi-a venit ciclul – evident că nu încă –, dar i-am frecat-o ca să mă lase în pace. Lizzie și Jack au plecat împreună, însă cred că doar din cauza alcoolului. Jack nu e deloc genul ei. Oricum sunt cu toții atât de imaturi. Simt fluturi în stomac. O săptămână până când o să-l văd pe *el*.

– Hai să găsim un loc lângă malul râului, șoptește Jodie, unde să putem lenevi puțin la soare. Ce ziceți?

Toate suntem de acord. Stomacul nici uneia nu e tocmai pregătit pentru carusel. Avem nevoie de niște mâncare și cola mai înainte.

Băieții o să vină și ei mai târziu, dar mă bucur de timpul acesta în care suntem numai fetele. Nici nu știm sigur dacă o să ne vedem cu ei. După noaptea trecută, Lizzie nu are chef și eu găsesc că farmecul lor bolovănos se estompează dacă-l compari cu cel al băieților de la KEGS. Ne tragem din triburi diferite. Sub piele s-ar putea să nu fim chiar așa diferiți, dar la vârsta noastră doar ceea ce e la suprafață contează. Ne trezim devreme și mergem la înot. Ei se culcă târziu și fumează iarbă. Se uită la fotbal. Noi ne uităm la *Glee* în reluare. Poate că doar sexul este cel care ne apropie, îmi spun în timp ce ne apropiem de râu.

Poate că o să fie exact la fel și cu *el*. Când o să-mi dispară dorința, o să mă plictisesc. E un gând ciudat. Fetele îi fac pe băieți să pară imaturi, el le face pe *Gagicile mele* să pară imature. *O săptămână. Încă o săptămână.*

Mi-e greu să nu zâmbesc. Lucrurile au revenit aproape la normal cu mama. Starea ei ciudată de săptămâna trecută pare să se fi evaporat și în dimineața asta aproape că radia de fericire, ceea ce înseamnă că întâlnirea de afaceri a decurs bine. Mi-a mai dat o bancnotă de douăzeci de lire și pentru prima dată i-am spus că nu am nevoie, dar ea a insistat să o iau oricum în cazul în care anul acesta e mai scump. Mi-a înmuiat inima. M-am simțit din nou apropiată de ea. Noi două împotriva lumii, chiar dacă lumea mă trage departe de ea. Totuși, e mama mea. O iubesc așa cum e, precaută și grijulie.

Păturile de picnic sunt pretutindeni, ca niște bucăți de pânză matlasată pregătite pentru cusut. E destul de aglomerat, cu toate că festivalul nu se deschide oficial până la ora unu. Oamenii vin înainte de unsprezece și, deși caruselele nu sunt deschise, există standuri cu mâncare, cu băuturi și unele printre care poți să te plimbi. Anul acesta invitatul oficial este tipul ăla mișto de la *Hollyyoaks* care a câștigat emisiunea *Dansez cu tine* de anul trecut și care pare să apară în mod constant în fiecare revistă. Pe toate pliantele scrie că o să dea autografe și o să facă și fotografii. Lizzie vrea una. I-am spus că poate să se așeze la coadă singură.

Găsim un loc puțin mai departe de familii, în partea unde malul e puțin mai abrupt și copiii nu pot să se bălăcească, și mă trântesc pe jos, pe iarba răcoroasă care mă gâdilă pe picioare.

– Mi-e foame, zice Jodie.

– Și eu sunt lihnită, încuviințează Lizzie. Poate că ar fi trebuit să ne oprim la Maccy D. Pe lângă asta, fac pipi pe mine.

– Nu-mi mișc curul de aici, le zic. E adevărat. Pentru o vreme, nu vreau decât să zac și să-mi las gândurile să plutească în lumina soarelui. Dar dacă aveți de gând să luați ceva de mâncare, atunci vreau și eu. Scot bancnota de douăzeci de lire din buzunarul cald al fustei de blugi. Ce aveți voi chef. Și o cola. Eu rămân să păstrez locul.

– Am eu bani, zice Jodie în timp ce se ridică, apoi se îndreaptă către furgonetele cu mâncare, silueta ei minionă pierzându-se în lumina soarelui.

Lizzie dispare în căutarea unei toalete, iar Ange rămâne lângă mine cu picioare încrucișate, în timp ce eu stau întinsă pe spate și închid ochii.

– Aș putea să adorm, îi zic.

– Știu ce vrei să spui.

– Trezește-mă când se întoarce Jodie cu mâncarea.

Nu-mi mai închid ochii, ci zac uitându-mă la crengi prin ochelari și

gândindu-mă la el. Oare e posibil să iubești pe cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată? E asta o nebunie? Știu că toți zic că nu ar trebui să vorbești cu străini de pe internet, dar e vorba de ceva diferit aici. Pentru început, nu sunt un copil – nu e ca și cum n-am nici cea mai vagă idee care e treaba cu internetul. Și, în afară de asta, el nu e vreun ciudat. E minunat. Mă face și pe mine să mă simt minunat.

Mă uit într-o parte. Ange stă cocoșată deasupra telefonului, complet absorbită de ceva, cu degetele zburându-i pe deasupra tastaturii. Nu am auzit vreun bip de la telefon, așa că probabil l-a dat pe silențios. Oare are și ea secrete? Mă întreb dacă e vorba despre Courtney. Nu mă deranjează să îi trimită mesaje, până la urmă suntem prieteni cu toții, dar e ciudat dacă nu pomenește nimic despre asta. Nu a vorbit despre nimeni altcineva, iar Ange e vorbăreață. Poate chiar îi place de el. Poate că ar trebui să-i încurajez. Dacă o să fie împreună, poate nu o să par așa o javră când eu și cu *el* o să ieșim împreună în lume.

Trag adânc aer în piept și îmi relaxez mușchii gâtului și ai umerilor în timp ce-mi închid ochii. Încă simt rămășițele unei dureri de cap, așa că îmi las gândurile să zburde ca niște fuioare de nori pe un cer senin. Soarele dogorește și, în ciuda brizei, nu mi se face pielea de găină. E o zi frumoasă, perfectă.

La început mi se pare că este soneria. Am ațipit, visând despre examene, școală, teama de-a nu întârzia, și dintr-odată sunetul acesta îngrozitor întrerupe goana mea după autobuz, iar când deschid ochii și mă ridic în capul oaselor, îmi dau repede seama unde mă aflu. La Festival. Sâmbătă. Examenele s-au terminat. De fapt, nu a fost o sonerie, ci țipete, și deși am ochii împăienjeniți în spatele ochelarilor, iar gura mi-e uscată, reușesc să mă ridic în picioare. Inima îmi bate atât de tare, încât mă dezmeticesc complet.

– Ah, Dumnezeule! Cineva! Băiatul meu! Ben! Ben! Cineva, vă implor! Faceți ceva!

Mă uit după Ange, dar a plecat și observ mulțimea care se adună pe mal. Un bărbat supraponderal își scoate pantofii din picioare. Apoi privesc către apă. „O mânuță. Apă împroșcată. Un smoc de păr. Piele. Aproape de celălalt mal. Bărbatul supraponderal nu o să ajungă acolo. Curenții sunt puternici, mai sunt și bălăriile, iar picioarele îi trec prea greu prin ele și până când reușește să traverseze râul până la copil, o să-l tragă în jos mai degrabă decât să-l salveze.“

Toate aceste gânduri îmi trec prin minte, împreună cu: „Unde dracului o fi Ange?“, în timp ce alerg cei câțiva metri până la mal și sar, cu picioarele trase sub mine, exact ca o bombă, în caz că apa nu e adâncă. Țipetele și icnetele se estompează. Apa e a dracului de rece, pute și simt gustul de murdărie care mi-a intrat în gură, dar picioarele mele puternice se îndreaptă și lovesc, tăind apa împotriva curentului

care o să tragă băiatul spre stăvilar. Ies la suprafață și înot.

20. LISA

Încă zâmbesc. E soare și vreme frumoasă, iar Ava a fost într-o dispoziție atât de bună azi-dimineață, încât mi s-a părut că întrezăresc un crâmpei dintr-un viitor în care eu și fiica mea adultă suntem prietene care vorbesc și râd împreună. A fost minunat.

Simon mi-a trimis un mesaj la micul dejun ca să-mi spună cât de bine s-a simțit la cină și că *nu* era nicidecum nerăbdător să petreacă această zi minunată în ședințe, în loc să iasă în oraș și să se simtă bine cu mine. Când l-am citit, am simțit acel nod obișnuit de spaimă în stomac, dar a urmat un val copleșitor de entuziasm. Ar putea fi datorită vremii sau faptului că Ava a terminat cu examenele, însă chiar *mă simt* mai bine. Încă am *acea* frică, întotdeauna o s-o am, și n-am scăpat complet de anxietatea de săptămâna trecută – *nu a fost Peter Rabbit, iar cântecul a fost doar o coincidență* –, dar mă simt mai puternică, mai hotărâtă. Pot învăța să trăiesc în prezent. Poate chiar să-mi permit să fiu fericită din nou.

– Uite, zice Richard în timp ce-mi întinde o înghețată cu două bucățele de napolitane. Nu am cerut să fie ornată cu bombonele, pentru că suntem oameni în toată firea.

Îmi face cu ochiul, iar eu îi zâmbesc. De la căldură, înghețata a început deja să se scurgă pe o parte, iar eu o ling de pe con.

– Ah, Dumnezeule, nu cred că ar trebui, zice Marilyn. Deja am pus un kilogram luna asta.

– Nu vorbi prostii, zice Richard luând-o cu un braț de talie. Arăți superb.

După o clipă de ezitare, ea ia conul.

– Eh, bine atunci.

Zâmbetul ei e luminos și mă trezesc închipuindu-mi cum ar fi dacă eu și Simon am ieși cu ei undeva. Oare și el și-ar pune brațul în jurul meu? Protector și grijuliu? Marilyn nu m-a întrebat cum a decurs cina – pesemne nu vrea să-i spună și lui Richard. Pentru mine sau pentru ea. Își dorește mai mult decât orice să fiu fericită și mă cunoaște îndeajuns de bine ca să știe cât de repede mă închid în mine. Orice presiune m-ar putea face să fug după atât de mulți ani în care am fost celibatară convinsă.

În acest moment, abia mă abțin să nu pomenesc nimic despre asta. Poate că o să putem să ne furișăm mai târziu și atunci o să-i povestesc. Nu că ar fi multe de zis, dar vreau să mă eliberez. Să-mi spună și ea părerea despre el, despre mine, despre tot. Dumnezeule, sunt ca o adolescentă, numai emoție și agitație din cauza unui băiat.

– Ce naiba se întâmplă acolo?

Zâmbetul lui Richard se transformă într-o încruntare în timp ce se uită undeva în spatele meu.

– Acolo, lângă râu.

Mă întorc, la fel și micul grup din jurul tonetei de înghețată. Sunt ca niște vălurele pe suprafața apei, senzația că ceva se întâmplă răspândindu-se de la un om la altul. Soarele e prea strălucitor, așa că îmi mijesc ochii. La distanță, e agitație pe malul râului. Dacă mai înainte oamenii stăteau pe pături, acum sunt în picioare uitându-se într-acolo. Mamele își țin pruncii aproape. Simt de aici ușurarea și vina din strânsoarea încordată prin care-i mulțumesc lui Dumnezeu că nu e copilul lor.

Copil… râu… fată a sărit… cineva s-a dus după paramedici… Dumnezeule, unde o fi fost mama… ce e în neregulă cu oamenii ăștia…

Cuvintele ajung și la noi, șoapte disparate plutind peste câmp și, dintr-odată, știu, pur și simplu știu, că Ava e undeva dincolo de toți oamenii aceia, că se află în mijlocul a ceea ce se întâmplă acolo.

Las înghețata să-mi scape din mână și încep să alerg.

– Lisa? strigă Marilyn după mine, confuză.

Abia dacă o aud prin zidul de spaimă care s-a ridicat în jurul meu. E vina mea, numai vina mea, și căderea, și fericirea, și pierderea, și alerg și alerg, împingând oamenii la o parte în timp ce îmi croiesc drum ca să ajung în epicentru. Te rog, Doamne, fă ca fetița mea să fie bine, te rog, Doamne, fă ca fetița mea să fie bine… creierul meu strigă rugăciunea către un Dumnezeu care știu că nu mă ascultă, și ochii îmi sunt umezi de lacrimi de groază.

Când trec de ultimul rând de oameni, primul lucru pe care-l văd sunt paramedicii de la St. John, siluete imense în uniforme verzi care îmi blochează vederea. Razele soarelui se reflectă de pe folia de aluminiu a unei pături și pentru o clipă totul sclipește, distrăgându-mi atenția, și chiar atunci ea se ridică și o văd. Fetița mea. Udă leoarcă, dar în viață.

Mă năpustesc spre ea, îmi înfășor brațele în jurul ei, îngropându-mi fața în părul care-i miroase urât. „Ah, Doamne, e în viață. E în siguranță. Fetița mea nu a pățit nimic.“

– E OK, mamă. Sunt OK.

Schițează un zâmbet, la rândul meu încerc să râd, dar e mai mult un suspin. Apoi, dintr-odată, prietenele ei vin și ele și suntem un ghem de dragoste în jurul ei, toate vocile lor tinere și pițigăiate ajungând la urechile mele: „Ce s-a întâmplat, eram doar, ah, Dumnezeule, nu-mi vine să cred, Dumnezeule, Ava, l-ai salvat, e ceva…“ Mă agăț de ea, de toate, tremurând de ușurare și fără să pot scoate un cuvânt.

O femeie întinde brațul spre Ava, iar noi ne dăm la o parte. Văd propria frică și ușurare reflectată pe chipul ei tânăr. Nu poate avea

mai mult de douăzeci și cinci de ani. Ceva și-a făcut azi loc pe fața ei, cred. Ceva care nu era înainte acolo.

– Îți mulțumesc, zice printre lacrimi. Mulțumesc. Nu știu cum a ajuns acolo. Trebuia să fie cu ceilalți…

Îl ține strâns. Un băiețel, înfășurat, la fel ca și fetița mea, într-o pătură argintie. Ochii lui mari scrutează în jur. Nu plânge. Este prea ocupat să încerce să înțeleagă ce se petrece în jurul lui. Pericolul. Inima mi se oprește preț de o clipă. Ce vârstă are? Doi sau trei ani? Aceeași vârstă ca a lui Daniel. Cât *avea* Daniel. Din nou lumea se frânge în jurul meu, semințele fericirii mele scapă prin crăpături. „Asta se întâmplă atunci când te relaxezi“, îmi zice vocea mea interioară. „Asta se întâmplă atunci când îți permiți să fii fericită.“

– Uitați-vă la mine, vă rog!

Vocea este atât de autoritară, iar eu, ușurată că Ava e bine, cu gândul la Daniel, fac exact ce mi se zice. Toți facem asta.

Sunt orbită de bliț.

21

O adolescentă din oraş salvează un copilaş într-o recuperare dramatică din râu

O tragedie a fost evitată la festivalul anual din orașul Elleston, când o adolescentă neînfricată de șaisprezece ani, Ava Buckridge, a salvat de la înec un băiețel de doi ani, Ben Starling, din râul Stour. Ava, poză mai jos, se bucura de soare, când țipetele de groază ale lui Ben au pus-o în alertă. Fără să stea prea mult pe gânduri, adolescenta a plonjat în apă fără ezitare și l-a tras pe băiat la mal.

Puștiul se juca împreună cu vărul său și cu alți copii mai mari, dar s-a îndepărtat și, fără ca tânăra lui mamă să observe la timp, a trecut podul peste râu și a alunecat de pe malul abrupt. Din fericire, Ava, care este o înotătoare la nivel de comitat în echipa Larkrise Swimmers la bazinul din Elleston, a fost pe față și a reușit să-l ducă nevătămat și în siguranță în brațele mamei sale.

Frumoasa adolescentă de șaisprezece ani, pe cât de curajoasă, pe atât de modestă, a comentat: „Am văzut băiețelul în apă și pe un bărbat care își scotea pantofii ca să sară după el. Înot în fiecare zi și mi-am dat seama că aveam o șansă mai bună împotriva curenților, așa că pur și simplu am luat-o la fugă. Sincer să fiu, nu mi se pare că am făcut mare lucru. Totuși, apa a fost puțin cam rece!“

22. LISA

Îmi zic că nu o să mă uit, dar ochii îmi fug în acea direcție de fiecare dată când trec prin fața biroului de la intrare. Marilyn a laminat articolul din ziar ca să-l păstreze, iar Penny l-a înrămat. Spune că dă bine pentru companie. Marilyn a decupat toate articolele din presă și le-a pus într-un plic. Același lucru l-a făcut și Ava. Eu nici nu vreau să mă ating de vreun ziar. Mi se pare că fața mea iese în evidență în fiecare poză, deși adevărul este că în majoritatea sunt din profil.

Cana îmi arde mâna în timp ce mă întorc la biroul meu. E aproape reconfortantă această durere care mă obligă să rămân în prezent.

– Cred că ești așa de mândră, zice Marilyn, pentru a mia oară săptămâna asta, când pun cana jos.

Are o pagină nouă de internet deschisă. Cea a echipei Larkrise Swimmers. Antrenorul Avei a scris un articol despre ea și despre cum toți copiii ar trebui să învețe să înoate. Maxilarul mă doare de încordare. De ce nu pot să tacă din gură și să meargă mai departe?

– Normal că sunt, de câte ori trebuie să mai zic asta? Strâng și mai tare cana. Ca să fiu sinceră, sunt fericită că băiețelul nu a pățit nimic.

Ben. Așa îl cheamă, dar când îi văd chipul în ziar, abia mai pot să respir, e ca și cum ar fi Daniel. Dar nu e el. Ben este în viață. Daniel a murit. Sunt mai multe fotografii cu Ava decât cu Ben și mama lui. Nu mă miră. Arată ca o actriță americană în toate. Pantaloni scurți de blugi și tricoul îmbibat de apă mulat de corp. I-a plăcut toată agitația asta, în vreme ce eu mă ascundeam și încercam să o trag și pe ea după mine. N-am avut nici o șansă. Ea și prietenele ei erau bucuroase să fie fotografiate. Prea multe poze. Prea multe cu mine furișându-mă în fundal.

E vorba doar de știrile locale, îmi repet la nesfârșit. Nimeni nu le acordă prea multă atenție. O să se termine. Astea sunt cuvintele lui Alison. Am sunat-o duminică, gâfâind, panicată și cerându-mi iertare că o deranjez în weekend. Vocea ei a fost liniștitoare și mângâietoare. Mi-a vorbit calm și cu profesionalism. O să fiu bine, mi-a zis. Treaba asta o să fie dată uitării. Mi-a zis să o sun din nou dacă starea de anxietate mi se agravează. Mi-a reamintit să-mi fac exercițiile de respirație. Auzeam voci de copii pe fundal. E greu să mi-o imaginez cu o viață proprie. Curios cât de multe lucruri aleg oamenii să nu bage în seamă. Poate pentru că s-a comportat mereu doar ca o profesionistă cu mine.

Starea de calm a durat cam cinci minute după ce am lăsat jos

telefonul, apoi frica și îngrijorarea s-au strecurat din nou în mine și nu am fost în stare să scap de ele în timp ce mă târam prin fiecare zi. Dimpotrivă, am devenit și mai încordată. Nu a ajutat nici faptul că un reporter de la una dintre cele mai importante gazete locale a dat de numărul meu de telefon și m-a sunat ieri ca să-mi ceară un interviu mamă–fiică. Mi-am închis telefonul imediat după aceea și nici nu l-am mai deschis de atunci.

Cu mâna înroșită de la cana fierbinte, încerc să mă concentrez asupra contractului pe care îl redactez, dar mirosul de mosc al crinilor imperiali din vaza de pe masa de lângă biroul meu îmi distrage atenția. În oricare altă zi mi s-ar fi părut minunat, dar Simon mi i-a cumpărat și, când mă gândesc la el, îmi amintesc cât de proastă am fost să-mi închipui că pot să fiu fericită. A cumpărat acest buchet pentru mine și unul mai mic, mai colorat, din flori destul de neobișnuite, al căror nume nu-l știu, pentru Ava. Sunt într-o glastră în bucătăria de la serviciu. Nu le-am dus acasă. Se întâmplă deja destule lucruri, ca să fie cazul să-i povestesc și despre el. În definitiv, nici Penny nu i-a trimis flori, așa că de ce ar face-o un străin? Ava și-ar da seama că relația nu e doar profesională.

Am vrut să-i iau și eu ceva care să-i arate cât sunt de mândră de ea. Vreau să încerc să-i spun că înseamnă totul pentru mine, că mândrie nu este un cuvânt suficient de bun pentru a exprima ce simt atunci când o văd că e bună, drăguță, altruistă. Dar toate astea sunt atât de legate de adevărul a ceea ce țin în mine, încât, și *dacă aș vrea* să-i spun, nu aș putea niciodată să dezleg nodurile.

– A luat cineva dintre voi bani din cutia cu mărunțiș?

M-am concentrat atât de tare asupra ecranului în timp ce-mi treceau toate astea prin cap, încât nu am observat că Penny a ieșit din biroul ei. Vorbește în șoaptă, cu spatele la restul camerei.

– Nu, răspunde Marilyn.

– Nici eu, adaug eu.

Am gura uscată. Dintr-odată, ce am văzut de dimineață începe să aibă noimă.

– Lipsesc douăzeci de lire, cred, zice Penny. S-a întâmplat de câteva ori până acum.

– De câte ori este nevoie să îți spunem să încui cutia cu bani?

Marilyn ar fi trebuit să fie mamă. Are tonul perfect pentru asta.

– Probabil că cei care fac curat au făcut asta.

– Îmi încui biroul. Chiar în timp ce zice asta, fața lui Penny pare să admită pe jumătate că minte. Adică, atunci când îmi aduc aminte.

– Ai grijă să faci asta de acum încolo, îi zic eu.

– Probabil că i-am luat eu, mormăie Penny. Sunt cu mintea vraișe zilele astea. Ai naibii hormoni!

În timp ce se îndepărtează, o văd pe Julia cum se îndreaptă către

fotocopiator. Penny îi zâmbește; un zâmbet cald, plin de afecțiune. Julia, noua fată de aur. Ar trebui să zic ceva. Chiar ar trebui.

– Ești bine? mă întreabă Marilyn.

– Eh, nu e nimic, răspund. Încerc doar să-mi dau seama ce ar trebui să gătesc la cină.

– Rock'n'roll, Lisa. Îmi zâmbește. Viețile noastre sunt așa de rock'n'roll.

Mă holbez la ecran și încerc să inspir cât mai adânc. E prea mult. Lumea începe parcă să mă sufoce. Ca și cum niște degete se strâng în jurul gâtului meu.

23. AVA

Lucrurile au decurs ciudat de la faza cu râul, deși, trebuie să recunosc, partea cu atenția a fost plăcută. Chiar mai mult de atât, arăt bine în majoritatea pozelor din ziare, ceea ce e o realizare importantă. Pagina mea de Facebook a luat-o razna. Foarte multe cereri noi de prietenie – se pare că toți cei de la KEGS vor să mă cunoască acum – și au apărut foarte multe postări despre cât de minunată sunt. O mică parte din mine e ofticată că s-au terminat examenele și că nu pot să merg la școală să mă bucur de glorie, chiar dacă știu că asta e ceva superficial.

Singura persoană care nu se gudură pe lângă mine e Courtney. Nu prea m-a mai băgat în seamă și cred că se gândește că vreau să-i dau papucii. Sau poate e doar gelos pe toată atenția de care am parte.

Poate de asta și mama e un pic cam sucită. Oare e posibil să fie geloasă? *El* îmi tot spune că mama mă stoarce de puteri. Că e egoist din partea ei să dorească să rămân fetița ei pentru totdeauna. Spune că mă trage în jos și că nu ar trebui s-o mai las. S-ar putea să aibă dreptate. Oricum, el a fost extraordinar. Mi-a spus că nu a fost deloc surprins de ce am făcut, pentru că știe că sunt genul acesta de femeie. Curajoasă, puternică și frumoasă, și că el e un bărbat așa de norocos ca să mă aibă. Mi-a spus că sunt *femeie*.

Mă face să tremur numai când mă gândesc la asta. Nu mai sunt doar o fată. Ci o femeie. Femeia lui. Eu sunt cea norocoasă. Când îmi spune că sunt frumoasă, chiar așa mă simt. În mod normal, dacă cineva îmi face un compliment, are exact efectul opus. Mă simt neîndemânatică, stângace și devin conștientă de toate chestiile care sunt în neregulă cu mine. Totuși, nu și când îmi spune el. Poate că asta este, de fapt, dragostea. Mai sunt doar câteva zile până când o să-l văd! Abia aștept. Sunt așa de entuziasmată. Mai rămâne doar un lucru de rezolvat până atunci.

Mă holbez la punga de la farmacia Boots de pe pat. Ar trebui să o fac. Poate după ceai. Nu o să fie pozitiv, ar fi o nebunie, dar simt un gol în stomac de frică. O să mă simt mai bine după ce termin cu asta și *știu* care e treaba, indiferent de ce iese. Cum zice și Jodie, chiar dacă iese *pozitiv* – te rog, Doamne, fă să nu iasă așa –, se poate rezolva. Se poate avea grijă de asta. Măcar sunt în vacanța de vară. Dacă o să fie nevoie de un avort, pot să-l fac cât mama e la serviciu. Nu o să afle niciodată.

24. LISA

– Nu am reușit să dau de tine. Intră direct căsuța vocală. Richard lipsește o oră ca să ducă un deviz, așa că mi-am zis că aș putea să trec pe la tine.

Nu-mi dau seama dacă mă bucur sau nu să o văd. Tocmai am terminat de spălat farfuriile de la cina nu foarte plăcută cu Ava, care mi-a răspuns mormăind la întrebări, iar acum s-a închis în camera ei, așteptându-și cu siguranță prietenele, simple siluete zburând în sus pe scări. Nu sunt convinsă că am energie pentru Marilyn. Sunt epuizată emoțional. Mă consumă complet această stare perpetuă de nervozitate care mă ține constant în alertă.

– Care-i treaba? întreb în timp ce pun la încălzit apa pentru ceai.

– Nimic deosebit în ce mă privește. Își aruncă geanta pe marginea spătarului unui scaun înainte să se trântească pe el. Dar te-ai purtat puțin ciudat în după-amiaza asta. Te apasă ceva?

Îi simt ochii pe spatele meu în timp ce pregătesc cești, pliculețe de ceai și lapte. Trebuie să-i spun *ceva*. Mă cunoaște mult prea bine și nu prea bine totodată. Îmi cunoaște ticurile. Trebuie să-i spun ceva și nu pot să-i povestesc despre grijile care mă apasă de weekendul trecut, așa că aleg răul cel mai mic.

– Cred că știu cine a luat mărunțișul.

Pupilele i se dilată.

– Cine?

Torn apă fierbinte în cești și mă așez lângă ea la masă.

– Julia, zic. E Julia.

Timp de o secundă nu zice nimic, apoi expiră zgomotos.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Felul cum se dă pe lângă Penny cu mici atenții pentru birou sau prăjituri pentru toată lumea. Cum ți-ai dat seama?

– Astăzi am ajuns mai devreme la serviciu.

De fapt, am făcut asta în fiecare zi după weekend. Orice e mai bine decât să stau trează în pat cu toate fricile mele, acum, că nu mai trebuie să o pregătesc pe Ava pentru școală.

– Puneam la punct ultimele detalii pentru contractele Manning. Când am ajuns, ea ieșea din biroul lui Penny. Am făcut-o să tresară.

– Ți-a zis ce făcea acolo?

– Că îi lăsase nu știu ce facturi pe birou.

– Poate că asta a făcut.

– Am verificat atunci când s-a dus să-și ia cafea și pusese niște

hârtii acolo. Dar așa e Julia. Nu e atât de proastă încât să intre acolo fără un *motiv*.

Văd o urmă de îndoială pe chipul lui Marilyn.

– Mai e ceva, zic. S-a întâmplat când am fost în seara aceea la clubul de salsa. Știi despre ce e vorba, petrecerea cu angajații. Ceva ce am văzut atunci.

– Continuă.

Încep să-i povestesc și ea se apleacă spre mine în timp ce vorbesc, ca și cum ar vrea să soarbă fiecare cuvânt din aer, să-l savureze și apoi să-l înghită, până când în sfârșit închei și ne lăsăm amândouă pe spate.

– De ce nu ai zis nimic?

– Ce puteam să zic? Ridic din umeri. Nu aveam nici o dovadă. Nu e ca și cum am surprins-o asupra faptului. Era în celălalt capăt al încăperii și până să-mi dau seama ce a făcut, era deja la jumătate drumului către bar. Ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului ei, iar tu știi cum e Penny, probabil că n-ar fi putut spune câți bani avea în portofel, cu atât mai puțin că îi lipseau douăzeci de lire.

– Trebuie să-i spunem lui Penny, zice ea hotărâtă.

Mereu e hotărâtă.

– Dar nu avem nici o dovadă.

– Atunci facem rost de una. Putem să-i întindem o capcană. Să însemnăm bancnotele din cutie sau ceva asemănător, apoi facem o verificare de față cu toată lumea.

– Nu suntem de la poliție, Maz. Râd cu jumătate de gură. Nu putem să mergem și să le cerem oamenilor să ne arate ce au în portofele.

Ușurarea de a fi *spus* cuiva e înlocuită de teama unei acțiuni potențiale.

– Trebuie să facem ceva. Penny crede că soarele răsare din curul acelei fete.

– Nu e chiar o fată. Uită-te mai atent. Pun pariu că nu e cu mult mai tânără decât noi.

– Crezi?

Ridic din umeri.

– Eh, mulțumesc lui Dumnezeu că sunt căsătorită, nu? Poate să nu-mi mai pese.

Aproape că izbucnesc în râs. Marilyn nu și-a permis niciodată să nu se îngrijească. Eu, se prea poate, dar nici nu l-am avut vreodată pe acel *vino-ncoace*.

– Nu îți merge așa rău, zic eu. Pentru o bătrânică.

– Vaco.

Amândouă zâmbim, și asta îmi face bine, în ciuda durerii de stomac și a senzației permanente de greață.

– Avem nevoie de ceva de băut, zice ea cu hotărâre din nou. Conduc, dar cred că pot să beau un pahar. La naiba! Ia-ți geanta. Hai să mergem la pub.

– Dar Ava… mormăi.

– … are șaisprezece ani, termină ea. Ți-am tot repetat – trebuie să-i lași și ei spațiu. Acum pregătește-te cât timp mă duc la baie. Haide.

E trecut de unsprezece când mă strecor în pat. Mă simt mai bine decât m-am simțit toată săptămâna. A fost plăcut la pub, de modă veche, intim și nimeni nu ne-a acordat atenție, ceea ce mi-a reamintit că toată tevatura asta cu Ava și râul este importantă doar în bula din cercurile noastre sociale, oricum ar fi ele. Nimănui altcuiva nu-i pasă, oamenii își văd de propriile vieți complicate. Ne-am plâns de Julia, ea m-a întrebat ce are de gând să facă Ava în timpul verii, apoi în anul școlar viitor, apoi am vorbit despre Simon – care mi-a trimis un mesaj chiar în timp ce eram în oraș, ca să mă invite din nou la cină, iar ea m-a obligat să-i răspund că accept. A fost o escapadă bună, dar de îndată ce m-am relaxat, m-am simțit terminată și nu m-am putut opri din căscat. Detensionare și eliberare. Epuizarea totală care vine după zile de încordare și zbucium. Se vede că mi-am ieșit din mână.

Nu i-am spus noapte bună Avei, prea obosită să pot face față unei confruntări. Mă agăț disperată de această fâșie zdrențuită de calm. Dacă reușesc să adorm înainte ca anxietatea să se furișeze din nou, aș avea o șansă reală să mă odihnesc bine și totul să mi se pară mai frumos de dimineață. Odihna face asta. La fel și razele soarelui. O s-o las pe Marilyn să se ocupe de Julia. Și, după cum spune ea, nu o s-o acuzăm de nimic până nu avem dovezi. Probe. Nu vreau să mă mai gândesc la probe. Mă fac să mă îngrijorez din nou.

Chiar dacă e cald, las geamul închis și-mi trag pilota și genunchii până la bărbie. Mă fac mică. Închid ochii și respir adânc. Mă închipui ca fiind ultima persoană din lume. Mă face să mă simt în siguranță. Ultima persoană. Doar eu. Singură. Adorm.

– Mamă?

Sunt moartă pentru lume și, când Ava îmi scutură umărul și mă trezesc speriată, nu sunt sigură unde mă aflu sau cât e ceasul și sar din pat ca și cum viața mea ar depinde de asta. Îmi mijesc ochii în lumina strălucitoare. E dimineață? Nu, draperiile sunt trase. A aprins ea becurile. O lumină albăstrie se strecoară pe la marginile materialului, deci e dimineață.

– E o nebunie, mamă.

E plină de energie și entuziasm, încă în pantalonii scurți și tricoul cu care a dormit. Nu-mi dau seama despre ce este vorba, dar inima mi-a luat-o la goană. „Nu, nu, nu“, bubuie în pieptul meu. „Te rog, nu.“

– Chiar e o nebunie.

Aproape a ajuns la geam și eu vreau s-o trag înapoi, să o trag sub cearșafuri și să ne ascundem împreună acolo. Ea râde.

– Cine-ar fi crezut că toți acești oameni sunt interesați de ce-am făcut eu? Nu e chiar așa mare scofală. Dar uite, mamă, uite! Dă draperiile la parte. Vezi?

Aud prin geamul dublu. Strigătele. Zgomotul aparatelor. Sporovăiala de hiene. Nu mă mișc.

Fața Avei strălucește când se întoarce spre mine.

– Uite.

Nu mă mișc. Sunt înghețată. Se aude jos soneria. Puternic. Un țârâit lung. Telefonul începe să sune. Zgomot. Tot acest zgomot mă înghite ca nisipurile mișcătoare. Mă sufoc. Respir sacadat.

– Mamă? se încruntă Ava. Se află în cealaltă parte a universului față de mine. Ești bine?

– Depărtează-te de la geam.

Un ton sever. Clar nu sunt eu.

– Ce s-a întâmplat?

Se apropie de mine. Vreau să o strâng în brațe. Vreau să îi spun cât de mult o iubesc. Dar nu o fac. Nu pot. Nu acum. În loc de asta, pur și simplu îi spun adevărul. Aud strigătele de afară.

– Nu au venit aici pentru tine.

Înghit cu greutate în timp ce lumea se întunecă și zgomotul mă îneacă, și capitulez.

– *Charlotte! Charlotte! De cât timp locuiești aici, Charlotte? Ava este singurul tău copil?*

Lumea mea se prăbușește ca și cum nu ar fi existat niciodată.

– Nu au venit aici pentru tine, îi repet. Sunt aici pentru mine.

General Certificate of Secondary Education – Certificat general de învățământ secundar

Școala Kind Edward VI din Chemsford, Essex

PARTEA A DOUA

25. DUPĂ

Condiţii de punere în libertate a lui Charlotte Nevill, 1998:

1. Se va afla sub supravegherea oricărui ofițer care va fi desemnat pentru acest scop periodic.
2. Are obligația ca după eliberare să raporteze ofițerului supraveghetor care a fost nominalizat și să țină legătura cu respectivul ofițer în conformitate cu instrucțiunile acestuia.
3. Dacă ofițerul supraveghetor o să considere necesar, aceasta o să primească vizitele acelui ofițer oriunde locuiește titularul.
4. O să locuiască pentru început sub condițiile stabilite de managerul general, apoi unde o să fie direcționată de ofițerul supraveghetor.
5. O să muncească, inclusiv muncă voluntară, numai unde este aprobat de ofițerul supraveghetor și o să-l informeze pe acesta dacă apare orice schimbare sau pierderea locului de muncă.
6. Nu are dreptul să părăsească Regatul Unit fără să primească în prealabil permisiune din partea ofițerului supraveghetor.
7. O să se comporte exemplar și nu o să întreprindă nimic care să pericliteze rolul supravegherii licenței care impune protecția publicului larg, prin faptul că asigură că securitatea acestora nu este în nici un fel periclitată și deoarece această licență are rolul de a asigura o reabilitare de succes în comunitate.
8. O să rămână sub supervizarea clinică a dr. […] sau a oricărui alt psihiatru judiciar care ar putea fi ulterior desemnat să ofere supervizarea necesară.
9. Are interdicție să intre în Comitatul Metropolitan South Yorkshire fără consimțământul primit în prealabil de la ofițerul supraveghetor.
10. Nu i se permite să intre în contact sau să încerce să se asocieze cu […].
11. Nu i se permite să își aibă reședința sau să rămână pe timpul nopții în aceeași locuință în care trăiește un copil sub vârsta de șaisprezece ani fără permisiunea prealabilă dată de ofițerul supraveghetor.
12. Nu i se va permite contactul nesupravegheat sau implicarea în orice tip de muncă sau orice fel de activitate organizată unde participă copii sub vârsta de doisprezece ani, fără să primească în prealabil permisiunea ofițerului supraveghetor.

26. LISA

Totul a ieșit la suprafață cumva.

Este mai rău decât mi-aș fi putut imagina. Este mai rău decât data trecută. E îngrozitor și merit tot ce se întâmplă. Nimic nu poate să fie mai rău pentru mine decât vinovăția mea, visurile mele, nevoia mea de a fi pedepsită. Merit această suferință și pot să-i fac față în felul meu. O accept. O merit. Dar nu Ava. Nu fetița mea. Ea nu merită toate astea. Și lumea ei s-a prăbușit, iar ea a fost mereu *bună*.

Niciodată nu m-am gândit că Ava are sângele meu. A fost cel mai bun lucru pentru ea, faptul că este așa de diferită de mine, de *Charlotte*. Ei i-a plăcut școala din prima zi. Așa de mândră în uniforma ei. Așa de concentrată. Dornică să învețe. Niciodată nu a creat probleme, nu în adevăratul sens al cuvântului. Un ghemotoc de bunătate de la primul gângurit. A fost așa de drăguță, mereu pe punctul de a zâmbi, chiar și stările ei proaste doar brize ușoare, nu furtuni năprasnice. *Era ca Daniel.*

Acum, în toată nebunia asta, acum, că *știe*, se poartă exact ca mine și asta îmi frânge inima din nou.

La început, s-au întâmplat prea multe ca să putem vorbi, am fost paralizate complet când Alison și ceilalți și-au făcut loc înăuntru și ne-au mișcat ca pe niște manechine – „Ce se întâmplă, mamă, de ce te strigă Charlotte, cine e Charlotte?“ –, înghesuindu-ne în mașini diferite, cu pături peste cap, cu viețile evaporându-ni-se în întuneric, și apoi, ajungând în cele din urmă la un apartament mic, umed, care îmi amintește de primul, iar trecutul, numai margini zimțate tăindu-mă din toate părțile.

Stau nemișcată în timp ce țipă la mine. Mi-aș dori să pot plânge. I-au spus ce am făcut. Cum aș putea să-i explic Avei, când nu sunt în stare să-mi explic nici mie? Mă gândesc la povestea mea, la celulele mele reînnoite, la *noua eu* și aproape că-mi vine să izbucnesc într-un râs isteric. Mizeria. Vinovăția. Charlotte nu va putea fi înlăturată niciodată. E mereu aici, sub straturile pe care le-am construit de mine.

– Mi-e silă de tine!

Ava plânge, cu lacrimile astea sălbatice, nebunești, cu toată fața umflată, roșie, iar părul ei, încă ciufulit după somn, ca niște rugi în jurul capului ei frumos.

– Cum poți să spui că mă iubești? Cum poți să iubești pe cineva? Mă dezgusți. Mă faci să mă simt dezgustată de mine însămi! De ce nu m-ai avortat?

Fac un pas mic spre ea. Vreau să o strâng în brațe. Vreau să mă

pocnească. Vreau să fac ceva, orice, ca ei să-i fie mai ușor.

– Nu te apropia de mine!

Țipătul ei mă face să tresar. Alison se plimbă în cadrul ușii. Au înțeles că Ava are nevoie de asta. Mi-am dat și eu seama.

– Stai departe de mine! Te urăsc!

Apoi dispare ca o furtună, trântind ușa după ea.

Nu mă mișc. Nu pot. Oare asta e clipa judecății mele? Copilașul meu, singurul lucru bun din viața mea, singura mea șansă la mântuire, mă urăște. Își dorește să nu se fi născut niciodată. I-am nenorocit viața. Tot ce fac eu este să distrug. Cum aș putea să-i explic cât de mult îmi doresc să întorc timpul, să îndrept lucrurile? Să mă opresc pe mine. Să mă omor pe mine, cea care eram *înainte*. Cum pot să-i spun că-l visez mereu și de fiecare dată mă distruge și mai rău? Cum pot să-i spun ceva care să nu sune ca o încercare jalnică de a mă scuza? Ca o pledoarie pentru iertare, chiar dacă știu că asta este imposibil. Nu o să-mi *doresc* niciodată să fiu iertată.

Nu mă deranjează așa de rău că mă urăște. M-am așteptat ca această *zi* să vină. Toate acele angoase, acele griji, știind cât de ușor este să fiu găsită; a fost o fantezie să-mi închipui că Ava o să poată trece prin viață fără să afle nimic. Am sperat să vină cât mai târziu această clipă. Când va fi matură și va avea o viață a ei care nu ar putea fi luată și schimbată doar ca să mă protejeze pe mine. Urăsc faptul că se urăște. Nu suport ideea că se urăște. Am greșit atât de mult să am un copil? Să-mi doresc pe cineva pe care să-l pot iubi? Care să mă iubească? Ah, egoistă ce ești, Charlotte! Tot timpul îți dorești ceva.

– O să se liniștească, zice Alison când intră în cameră și dă drumul la televizor, ca și cum acest lucru ar putea să-mi distragă atenția și să stabilească un fel de normalitate. O să găsim pe cineva care s-o ajute. Să vă ajute pe amândouă.

Mă privește cu milă, dar abia dacă îmi dau seama că e acolo. Sunt deja pierdută în mine însămi. În infernul meu personal.

– O să pregătesc o cană de ceai, zice ea.

Nu cred că Ava o să se liniștească. Cunosc această furie. Îmi amintește de Charlotte. E fiica mea până la urmă și acest lucru mă sperie cel mai tare. Știu cum acea furie poate să ducă la lucruri îngrozitoare. Poate să te lase cu regrete pe care trebuie să le porți toată viața, ca pe niște pietre de mormânt, cumplit de grele și meritate.

Totul trebuie să iasă cumva la suprafață.

27. ACUM. MARILYN

Mă doare capul de la lumina puternică din birou și ochii nedormiți îmi zvâcnesc. Nu e o migrenă – nu am mai avut una adevărată de când eram adolescentă, indiferent de ceea ce îi zic lui Penny atunci când vreau o zi sau două libere –, e vorba despre o stare de extenuare emoțională. Mă simt amorțită, ca și cum sinapsele din creierul meu nu mai funcționează cum trebuie, și am o senzație constantă de greață în capul pieptului.

Dau drumul la radio și conduc în liniște. Să stau aici, în trafic, este cel mai apropiat moment de liniște și pace pe care l-aș putea trăi zilele astea. Ceva timp singură, în care să pot respira. În care să încerc să procesez totul. Chiar dacă nimeni nu a vorbit la slujbă, simțeam tensiunea din aer. Toate acele noi pagini deschise în tab-uri, în spatele tuturor documentelor de serviciu. Tinereii aceștia care habar n-au ce s-a întâmplat în 1989 absorbiți asupra fiecărui detaliu. Șoaptele. Icnetele. Privirile pe care și le aruncau când descopereau ceva nou. Această bucată oribilă de istorie face acum parte din viețile lor.

Evident, nimeni nu mi-a trimis nici un link. Mă gândesc că Penny le-a spus să nu o facă. Probabil că a avut intenții bune, dar nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile, izolându-mă de mulțime. Nu e ca și cum nu am căutat de una singură acasă, cercetând fiecare detaliu de pe internet până când au început să mă usture ochii. Oricum în birou e ceva diferit – Stacey, Julia, toți nou-veniții, chiar și Toby tremură de încântare. Nu e ceva *real* pentru ei. Lisa – trebuie să încetez să-i mai spun așa – nu a fost ceva real pentru ei.

Totuși, nu am lăsat pe nici unul dintre ei să vadă cât de îngrozitor mă simt. Anii în șir în care am practicat metode de a disimula. Chiar mă prinde rolul acesta. Întotdeauna împreună. Nimic nu o deprimă pe Marilyn. Piele de oțel, asta sunt eu.

Singura fisură din armura mea a fost că am ajuns mai târziu în dimineața asta, dar oricum nici nu se așteptau să vin. Veștile proaste ne-au lovit pe toți, dar pe mine m-au făcut să încremenesc. Apoi am vomitat. Îmi amintesc vag că aș fi plâns isteric în încercarea de a o suna pe Ava – ah, Doamne, biata Ava! –, înainte ca Richard să-și dea seama ce aveam de gând să fac și să-mi smulgă telefonul din mână. Oricum apelul se ducea direct în căsuța vocală. Am auzit acel sunet înainte ca el să închidă. Până când am terminat de *discutat* treaba asta, întârziasem deja o oră și nu am mai apucat, chiar dacă aș fi vrut, să văd mesajul de la Penny, în care îmi spunea să-mi iau o zi liberă, iar când am ajuns acolo, deja le spusese tuturor ca sub nici o formă să nu

stea de vorbă cu ziariștii atunci când, inevitabil, aceștia aveau să sune, să le facă legătura direct cu ea oricăror clienți îngrijorați și să se comporte ca de obicei. Am intrat pe ușă exact la timp ca să-i aud ultima remarcă despre cum nu va tolera nici o încercare de discreditare a companiei.

Acum trebuie să-i acorzi credit lui Penny, cel mai bine funcționează atunci când e sub presiune, dar oricum s-a uitat la mine ciudat când am intrat, deși nu a fost nimic în comparație cu privirile celorlalți. Felul în care te uiți la cineva de care aproape că îți pare rău, dar care ar putea suferi de o boală contagioasă. Zâmbetele tuturor erau prea forțate, iar preocuparea lor prea superficială. Erau mai mult curioși decât îngrijorați. „Cât de îngrozitor trebuie să fie pentru tine. Cred că te simți oribil.“ Sub toate astea plutea nerostită în aer întrebarea: „Ai știut?“ Păi, atunci la dracu' cu toți cei care au ceva să mă întrebe. Trăiesc într-o bulă de furie. E un sentiment plăcut. Oricum mai plăcut decât orice altceva.

În cele din urmă, Penny ne-a dat tuturor jumătate de zi liberă, în timp ce s-a ocupat de telefoanele primite de la clienții Lisei și a făcut tot ce a putut ca să-i liniștească pe ceilalți. Nu am întrebat-o de Simon Manning și nici ea nu l-a menționat, ca și cum pentru că nu vorbeam despre el nu avea să își dea seama ce se întâmplă. Dar Penny nu știe că Lisa – *Charlotte. Charlotte, nu Lisa* – a ieșit la cină cu el. A fost la o întâlnire.

Am întrebat-o pe Penny dacă are nevoie de ajutor cu telefoanele și mi-a răspuns că nu, că e mai bine dacă veștile vin din partea ei. Probabil că era adevărat, dar și-a întors privirea într-un mod așa de ciudat, încât aproape că m-a făcut să strig: „Eu nu sunt Charlotte Nevill! Și eu am fost păcălită! Chiar mai mult!“ Doar când îmi luam haina și geanta a ieșit din nou din birou.

– Sunt nevoită să fac o verificare la Agenția pentru ocuparea forței de muncă. Stătea în ușă, vădit stânjenită. Nu mi s-a părut necesar să vă cer cazierul când tu și Lisa ați început să lucrați aici. Am fost așa de ocupată și nu am avut nici un motiv să… ei bine, era o mamă singură. Vorbea frumos. Avea un CV bun.

A ridicat din umeri și mi-am dat seama de ce voia să termine cu toate cele cât timp era la muncă. Ar fi putut să prevină toate astea. Mi-a părut rău pentru ea. Abia a deschis o a doua sucursală, și-a asumat un risc financiar și ar putea să strice totul pentru că nu a verificat un anume cazier.

– Sigur, i-am răspuns. O să completez formularul de dimineață.

Ca și cum nu ar exista nici un dubiu că o să apar acolo. Bătrâna, serioasa și eficienta Marilyn. O stea aurie pentru mine.

– Ești bine? mă întrebase.

Ce-aș fi putut să-i răspund? Am dat din cap și i-am spus că sunt la

fel de șocată ca toată lumea.

Semaforul s-a făcut verde, dar a fost nevoie de claxonatul nervos al cuiva din spatele meu până să pornesc mașina. Nu sunt șocată la fel ca toți ceilalți. Nu toți au fost cei mai buni prieteni ai Lisei. Mă gândesc din nou la cazier. Un singur formular ar fi schimbat totul. Lisa probabil că nu ar fi primit slujba – cu siguranță o identitate falsă nu ar fi permis în nici un caz o verificare falsă a cazierului. Nu aș fi întâlnit-o niciodată. Zece ani de prietenie nu ar fi existat niciodată. *Toată harababura asta* nu s-ar fi întâmplat niciodată. Încerc să refac trecutul, poate chiar să o elimin complet pe ea din el, în timpul în care intru cu mașina pe locul de parcare. Nu reușesc. Face parte din fiecare filigran al ființei mele, încât este ceva imposibil.

Slavă Domnului, nu se vede nici un ziarist pe aici. Probabil că sunt încă la liceu și la prietenele Avei. Ah, biata Ava! Încă nu au scormonit îndeajuns de mult viața Lisei ca să ajungă la mine, deși o s-o facă la un moment dat. Chiar în timp ce încerc să mă detașez de ea, trecutul vine peste mine și mai puternic – zilele de naștere ale Avei, râsetele la emisiunea *Dansez cu tine* în timp ce ne delectam cu mâncare chinezească la pachet, vinul băut după orele de serviciu. Toate aceste lucruri obișnuite, dar atât de plăcute. Am avut nevoie de ele.

Lacrimi fierbinți îmi ard fața. Cât de mult a fost o minciună? Unde s-a oprit Charlotte și unde a început Lisa? Nu reușesc să văd în cele două o singură persoană. Copilul demonic care a făcut acest lucru îngrozitor, extrem de șocant, și femeia timidă care a devenit pe nesimțite atât de importantă în viața mea. Charlotte și Lisa. „Lisa nu a existat niciodată“, îmi spun și durerea mă copleșește. Nu, a existat, dar nu a fost reală. Acum a dispărut și nu o s-o mai văd niciodată. Nu pot să nu deplâng această schimbare, indiferent cât de mult încerc să mă prefac că sunt bine. Poate că iluziile sunt false, dar dragostea este adevărată.

Lisa a fost prietena mea cea mai bună și am iubit-o. Ce-ar trebui să fac acum? Ce spune acest lucru despre mine?

N-ar trebui să mă mire, îmi trece prin minte în timp ce ies cu greu din mașină și văd Audi-ul lui Richard încă parcat în fața garajului. Mi-am creat o dependență din iluzii. Mă dor coastele. Nu sunt fisurate de data asta, numai învinețite. Experiența te învață diferite tipuri de suferință, dar mă doare spatele și simt cum un fluture violet-închis mi se formează în partea dreaptă.

„Ai mințit-o pe Lisa“, zice o voce mică din capul meu. *„Căsnicia perfectă pe care ea o admira așa de tare.“* Reduc la tăcere vocea. A fost ceva diferit. Ceva personal. Inspir dureros înainte să deschid ușa de la intrare.

*

Numai după ce Richard a adormit complet mă strecor la parter. Mi-

a dat telefonul înapoi, iar bucătăria arată imaculat, a spălat și a curățat după cina pe care a pregătit-o. Nervii îmi sunt întinși la maximum. Ceva nu e în regulă. Nu se calmează atât de repede – furia oarbă e urmată în mod normal de douăzeci și patru de ore de tăcere ostentativă. Numai după aceea apar remușcările și regretele, evident însoțite de o răstălmăcire a evenimentelor, astfel încât pare că a fost vina mea, pentru că „știi cum sunt eu“. Totul s-a întâmplat prea repede de data asta.

Ar trebui să mă îngrijoreze, dar sunt prea obosită să mă gândesc la ce o vrea el în timp ce pun ibricul pe aragaz. Mă gândesc la Lisa și cât de rușine mi-e că, fiind prietena ei cea mai bună, nu am știut nimic. Dar în timp ce mă holbez la suportul de cuțite și mă gândesc la Richard, mă întreb cât de mult i-ar trebui unei persoane ca să ucidă pe cineva. Dumnezeu ar trebui să știe cât sunt de aproape, dar oricât de mult a alungat dragostea din mine prin bătaie, nu aș putea să-l omor. Observ că mai sunt multe cereri în coșul de gunoi atunci când îl deschid ca să arunc plicul de ceai. Nu, clar nu ar trebui să fie așa de calm încă.

Sunt atentă și la scări în timp ce încerc din nou să o sun pe Ava. O iubesc atât cât îmi pot eu imagina că aș putea iubi un copil, unul pe care nu am putut niciodată să-l am și poate că de acum încolo nu o s-o mai pot iubi pe Lisa, dar Ava va rămâne întotdeauna în inima mea. Am nevoie de cineva în inima mea.

De data asta nu dau peste căsuța vocală. Doar un ton mort. Ca și cum nu ar fi existat niciodată.

28. AVA

Momentul acela se derulează în buclă în mintea mea. Mama holbându-se la mine. Eu holbându-mă la ea. „De ce îți spun Charlotte? Cine e Charlotte?“ Expresia de iepure speriat cu ochii bulbucați de pe chipul ei.

Chiar și după cărămida aruncată prin fereastră și după ce am fost urcate în grabă în spatele unei dubițe ca să mergem la secția de poliție, apoi scoase de acolo fără să fim văzute și duse într-un apartament dărăpănat, nu-mi dădusem clar seama ce însemnau toate astea. Acum încerc să nu mă mai gândesc și mă ascund în spatele unui zid de furie, suferință, frică și alte o mie de emoții.

Urăsc acest apartament. Miroase neplăcut. Nu ca acasă. Îmi e dor de camera mea. Nici o canapea rabatabilă în camera minusculă pe care o am aici. E un loc straniu plin de străini și *ea* a devenit cea mai străină dintre toți. Totul s-a schimbat. Întreaga mea viață s-a evaporat într-o clipă și nu mi se pare corect. Nimic din toate astea nu este din vina mea. Eu nu am făcut nimic. Urăsc situația asta. Îi urăsc pe ei. O urăsc pe *ea*. Îmi lipsește mama despre care credeam că e puțin cam prea plângăcioasă și nevolnică, dar era mama mea, râdeam împreună câteodată, știam că mă iubește. Nu această femeie. Nu această străină. Nu vreau ca sângele ei să-mi curgă prin vene. Nu vreau ca jumătate din mine să fie un monstru.

Și când e ușa închisă, adică mai mereu, tot le aud vocile și scârțâitul podelei sub pașii lor în timp ce se fâțâie de colo colo. Sunt doar patru sau cinci persoane aici, dar se simte ca și cum ar fi mai multe. Câteva sunt de la poliție. Cel puțin una dintre ele este psiholog – mi-am dat seama de acest lucru pentru că a încercat să discute cu mine, dar am refuzat. Nu eu sunt cea nebună aici. Își petrece majoritatea zilei în cameră cu ma… – cu *Charlotte*. Nu că *ea* reușește să spună altceva decât da sau nu. E ca un zombi, zăcând și uitându-se pierdută la televizorul dat prea tare. Încă arată jalnic, ca și cum ar purta pielea mamei ca un costum. Ei, nu mai pun botul la numărul ei actoricesc. De ce-ar trebui să-mi mai pară rău pentru ea? Ea e cea care a făcut ce-a făcut. Ea este criminala. Ea este cea care – nici măcar nu sunt în stare să o spun cu voce tare – a făcut *chestia* aia. De ce sunt eu cea care trebuie să plătească pentru asta?

Îmi vreau înapoi telefonul și iPad-ul, dar Alison spune că nu pot până când nu rezolvă lucrurile care țin de *identitatea ei*. Inclusiv de a mea. Au interzis majoritatea ziarelor în care apăreau poze cu fața mea, dar îmi dau seama din toate șoaptele care se aud în afara

camerei mele că toată treaba asta pare să fie un dezastru. Nici nu știu ce-ar trebui să facă cu noi.

Nu-mi doresc o identitate nouă. Vreau să fiu eu însămi.

Alison e ofițerul supraveghetor al lui *Charlotte*. Îi urăsc pe toți străinii aceștia, dar dacă situația ar fi alta, atunci probabil că mi-ar fi plăcut puțin de Alison. Când îmi vărs nervii pe ea, cerând să-mi văd prietenii, se uită la mine cu un amestec ciudat de bunătate și compasiune. Îmi repetă să am răbdare. Ușor de zis.

Mi-e rău. Dar mereu mi-e un pic rău acum. Încă o chestie despre care nu pot spune nimănui încă. Oare cum naiba ar trebui să rezolv asta dacă sunt închisă aici?

Știu că totul e mai rău din cauza a ceea ce am făcut. Tehnic vorbind, totul a început din cauza mea. Cineva, un apelant anonim, a reușit cumva să-i recunoască fața în una dintre pozele de lângă râu. Alison spune că pur și simplu e vorba de ghinion. O șansă dintr-un milion. Dar acest lucru nu mă face să mă simt mai bine. Ceea ce am făcut eu a fost să le ofer ziarelor și presei o perspectivă de abordare. „Mamă diabolică, fiică angelică. Ucigașă de copii, salvatoare de copii.“ Ne distrug viețile acum. Pot spune că într-un fel mi-am dorit să devin faimoasă în genul acela tip *X-Factor* în care toate lumea vrea să devină, dar nu mi-am imaginat niciodată că o să fie așa. Oare ce cred prietenele mele? Le e dor de mine? Probabil că da. Mă gândesc la Jodie și îmi imaginez că ar zice: „Păi, asta duce clubul mamelor ciudate la un nou nivel!“ Aproape că îmi vine să râd și aproape că îmi vine să plâng. Mă las copleșită de furie și ignor ambele posibilități.

Contul meu de Facebook a fost șters. La fel și cel de Instagram. Când Alison m-a anunțat, fața ei spunea destul de clar că șansele să mi se permită să le redeschid erau aproape nule. Aproape imposibil, nu-i așa? Cineva m-ar găsi, apoi ar ajunge și la *ea,* și asta înseamnă încă o sumă colosală din bani publici aruncați la toaletă.

Fără rețele sociale de acum încolo. E ca și cum m-aș cufunda într-un abis. De ce sunt eu cea pedepsită? Nu mă deranjează ca toate astea să i se întâmple *ei*. Oricum nu avea alți prieteni, în afară de Marilyn, care probabil că o urăște și ea deja. Abia dacă își folosea telefonul, ce să mai zic de internet. Nu ca mine. Eu *trăiam* pe telefonul meu. Toate făceam asta. Fără *Gagicile mele.* Fără Cele Patru Magnifice. Probabil că nu o să le mai văd niciodată. Nu până când nu o să împlinesc optsprezece ani sau până când nu o să ne fi schimbat toate. Nici nu-mi vine să cred ce se întâmplă, dar aproape, aproape pot să accept ca pe un fapt cu care ajungi să te obișnuiești.

Dar nu fără el. Nu asta. De disperare că nu mai am cum să-l contactez, îmi vine să fac una cu pământul locul acesta. Oare ce crede el despre tot ce se întâmplă? O să mă iubească în continuare? O să creadă că sunt vreun fel de ciudată? Sau o să-și facă griji pentru mine?

Și cum rămâne cu întâlnirea noastră? Era totul stabilit. Ce urmează acum? Trebuie să ajung acolo. *Trebuie*. O să fac orice e nevoie. Trebuie să încep să-mi fac un plan inteligent. Ca o adultă. Cum ar face o femeie, nu o fată.

Din bucătărie aud voci chiar înainte să ciocănească cineva la ușa mea. Alison își vâră capul înăuntru.

– O cană de ceai? întreabă ea.

Încuviințez cu un zâmbet:

– Mulțumesc.

Pare surprinsă de faptul că nu mai sunt ursuză și îmi zâmbește la rândul ei.

– Vin într-un minut, îi răspund.

De îndată ce închide ușa, mă întind din nou pe perne și mă holbez la modelele oribile ale zugrăvelii din tavan. Tot ce trebuie este ca ele să plece. Doar puțin. Doar o noapte, de fapt.

Televizorul este dat la maximum pe canalul de știri în camera cealaltă, ca și cum ar putea să se piardă complet în ce se întâmplă acolo. Încerc să-mi stăpânesc furia, durerea aceasta care mă face să vreau să dau buzna acolo și să urlu din nou din toți rărunchii la ea. Țipetele nu o să mă ducă nicăieri. Trebuie să încerc să mă port frumos. Dacă reușesc, atunci o să pot merge să mă văd cu el. Aș face orice pentru el. E tot ce mi-a mai rămas.

Îl iubesc.

29. DUPĂ. 2000

El vine întotdeauna marțea, iar ea merge mai repede până la serviciu în acele zile, de parcă dacă ajunge acolo mai devreme o să-l vadă mai curând, ceea ce ea știe că este o prostie, dar face asta oricum. Nu e ca și cum ar vorbi cu el. Nu propriu-zis. Nu știe ce să-i zică, așa că mormăie răspunsuri la întrebările lui politicoase, zâmbește și așază destul de neîndemânatic lucrurile pe care el vrea să le printeze. Oricum, marțea îi place cel mai mult. Marțea e ca sâmbăta pentru ea.

În unele zile, când soarele de iarnă strălucește, iar cerul este senin, zile precum aceasta, aproape poate să creadă că trecutul nu îi mai aparține nicidecum. Își imaginează *viața moștenită* ca Joanne, așa îi spune ofițerul ei supraveghetor, ca un tatuaj invizibil imprimat în pielea ei, a cărui cerneală se adâncește tot mai mult în carnea ei până devine parte integrantă a ei. A căutat „moștenire“ în dicționar. O binecuvântare. Binecuvântarea unei vieți noi. Așa îi place ei să creadă. O face să se simtă mai specială. „A fost prin orfelinate de când era mică. A avut o serie întreagă de părinți adoptivi. Nu-i place să vorbească despre părinții ei adevărați și nici nu vrea să-i contacteze.“ Totul se apropie așa de tare de un adevăr pe care ea însăși e aproape să-l creadă.

Câteodată, când revine vreun moment din vechea ei îndrăzneală, își înfrumusețează noua viață cu povești născocite, inspirate de fotografiile pe care le developează. Fotografiile sunt motivul pentru care îi place așa de mult slujba ei. Să vadă toate acele amintiri fericite ieșind din mașinărie. Fotografii ce conțin vieți pe care ea nu le va cunoaște niciodată. Instantanee din vacanțele petrecute la mare. Petrecerile de zi de naștere ale unor copii. Adolescenți care se distrează în baruri și cluburi. Câteodată le studiază cu mare atenție. Machiajul, hainele, zâmbetele. Îmbrățișări. Ochii luminoși. Imită fiecare ipostază în parte în oglinda de acasă, chiar dacă o face să se simtă caraghioasă.

A dat peste niște „fotografii“ la un moment dat – ceva total diferit. Domnul Burton i-a zis că nu era nimic ilegal în ele oricât de *lipsite de gust* ar putea să fie și să le împacheteze împreună cu restul. Cu toate că a marcat plicul și s-a asigurat că servește el cumpărătorul atunci când a intrat în magazin, iar ea și-a dat seama că au discutat „pe furiș“ despre faptul că nu își dorește ca tânăra asistentă să vadă lucruri de genul acesta, motiv pentru care poate ar fi mai bine dacă ar investi într-o cameră digitală ca să își poată printa fotografiile direct la el

acasă. Domnul Burton este un bărbat cumsecade.

Zilele ei sunt obișnuite și ei îi place rutina aceasta. Chiar și frica copleșitoare din primele luni, în care încerca să înțeleagă ce a pierdut din mersul lumii, a dispărut acum. Locuiește de un an în apartamentul ei mic de deasupra magazinului de închiriat DVD-uri, își plătește chiria la timp, își gospodărește banii și nu a cerut nici un ajutor nimănui. Se pare că toată lumea e „extrem de mulțumită de progresul ei“. Chiar și ministrul de interne. Care e ca un nor întunecat. Nu-i place că ministrul se interesează în mod special de progresul ei. O face să-și aducă aminte că se află în costumul acela de carne, în carnea roșiatică și lipicioasă de sub piele. Sub acea viață moștenită pe care o poartă ca pe acea pelerină a invizibilității din *Harry Potter*.

Se pierde în rutina zilnică și îi place această monotonie. Trezire, serviciu, acasă, ceai, pat și de la capăt. Îi place să se descurce cu ceea ce a mai rămas din salariul ei minuscul după ce plătește chiria. Să știe cât de mult poate să cheltuiască pe mâncare. Să decidă care conservă ar trebui să o ia din raft. Să adune totul și apoi să calculeze ce sumă i-a mai rămas. Îi oferă o satisfacție reală.

Nu a mai udat patul de nouă luni, deși a păstrat folia de plastic pe saltea. Nu e foarte sigură că ar putea să doarmă fără foșnetul familiar. Are aproape douăzeci și trei de ani și în cele din urmă a reușit să nu mai urineze în pat. Dintre toate lucrurile – munca, acreditările de la colegiu –, acești indicatori ai noii existențe, de acesta este cel mai mândră. Joanne zice că e un semn foarte bun că se integrează în noua viață. Se integrează. Ca și cum lumea a hotărât să creeze un spațiu personal pentru ea, după care bucățele de Lego s-au rearanjat ca să o închidă înăuntru.

O place pe Joanne. Oare e o prietenă? Așa simte ea. A fost acolo la toate suișurile și coborâșurile din viața ei de când a fost eliberată. Posibilitatea ca Joanne să aibă alt loc de muncă sau să se mute este una dintre *frici*.

Fricile se intensifică în zilele de după vise. Visează mult mai des acum, de când încearcă să nu mai ia pastilele pe care i le dau ei. Pastile care să o liniștească, pastile care să o ajute să doarmă, pastile care toate au lăsat-o pe jumătate pustiită. Nu visa așa de des în zilele acelea, dar cu toate că acum se trezește plină de teamă și îngrozită, consideră că merită să se simtă așa. Nici nu-și poate imagina să nu aibă aceste vise. Ar fi mai rău decât să nu le aibă. Da, sunt o amintire a trecutului, dar în același timp sunt și ca niște fotografii pe care nu le are. O modalitate prin care îl poate vedea pe Daniel care să nu fie o poză dintr-un ziar. Un fel de a-l putea ține de mână.

Ah, dar o umplu cu foarte multă frică, ca o folie de plastic lipită de fața ei. Tot timpul *aceste frici înspăimântătoare*. Posibilitatea ca Joanne

să plece. Să fie recunoscută. Să-i scape ceva ce nu ar trebui. Să devină Charlotte din nou. Să facă ceva terifiant din nou, chiar dacă e sigură că nu va face, pentru că nu ar mai fi în stare.

La început, când fiecare pas făcut în afara locuinței o făcea să înghețe de frică și să tremure, ezita de fiecare dată să deschidă ușa singură, Joanne îi spunea ceva care îi ușura teama. Devenise talismanul ei. Joanne i-a spus că celulele din corpul uman se regenerează în mod constant. I-a spus că durează șapte ani până când toate celulele să se schimbe complet. Așa că în principiu, când a fost eliberată, devenise o cu totul altă persoană față de momentul în care se întâmplase. Se agață de această idee în momentele cele mai întunecate. De faptul că *nu* mai este persoana care a fost atunci.

Însă astăzi este marți, deci nu o zi dedicată gândurilor negre. Astăzi simte un cu totul alt gol în stomac. Nu acea durere ascuțită a grijilor ei, dar bolborosește ca berea. Marțea e ziua dedicată lui. Zece minute de culoare strălucitoare în griul monoton al vieții ei.

De data asta, atunci când intră după pliantele comandate, mai zăbovește puțin pe lângă tejghea. Ea nu reușește să-l privească direct în timp ce acesta încearcă să converseze amabil, și doar încuviințează din cap și mormăie răspunsurile în timp ce își dă agitată o șuviță de păr după ureche. Îl vede pe domnul Burton privind-o din biroul lui. Nu pare nici îngrijorat, nici nemulțumit. Îi zâmbește îngăduitor. Ca și cum el ar fi știut că asta avea să urmeze, ceea ce o uimește, pentru că ea nu a avut habar. O întreabă atunci când tensiunea dintre ei devenise aproape insuportabilă. Nimic complicat. Doar dacă și-ar dori să bea cândva un pahar cu el. Artificii izbucnesc în mintea ei. Nu o invită la cină, și ea se bucură. Ar fi fost prea mult și nu e sigură cum ar trebui să se poarte la „cină“. Să bea ceva e perfect. A mai făcut acest lucru cu Annie, care vine sâmbăta să ajute. Pielea îi dogorește când încuviințează. Roșeața din obraji pare să se încadreze perfect în paleta de culori a lumii. El zâmbește și ochii i se luminează. Stabilesc o oră la care să se întâlnească vineri.

Nu se oprește din zâmbit tot restul zilei. Acestea sunt noile celulele, își spune. Începutul unei noi epoci. Simte că ar trebui să îmbrățișeze noua ei viață. Noul început. Pentru prima dată după foarte mult timp, se simte fericită.

30. ACUM. MARILYN

Simon Manning este un bărbat șarmant, nu cum tot încearcă Toby să fie, ci genul acela de bărbat care zâmbește pentru că în mod inconștient știe cum să facă alți oameni să se simtă bine. Relaxați. O însușire destul de rară. Dar astăzi, când iese din biroul lui Penny, fiecare rid de pe fața lui este complet vizibil. Nu se uită la nimeni, cu toate că trebuie să știe că toți ochii aceia îl urmăresc. Nu a fost o întâlnire programată. Penny ar fi rezervat sala de ședințe ca să-l țină departe de privirile indiscrete. A luat-o pe nepregătite cu vizita lui.

Coboară deja cu liftul până când îmi adun curajul să alerg după el, dar cel de-al doilea lift este gol și chiar la etajul nostru. Mă urc în el și apăs de butonul care duce la parter. Până se închide ușa durează un secol și inima îmi bate deja cu putere în piept. Probabil că nu o să-l mai ajung. Nici nu știu ce o să-i spun dacă totuși îl prind, dar trebuie să-i spun ceva. Liftul se oprește, și eu o iau la fugă pe podeaua de gresie lucioasă până la ușile rotative.

– Așteaptă!

Tocmai dă să se urce în mașină când îl opresc. Un Jaguar elegant. Genul de automobil care i-ar plăcea lui Richard. Însă l-ar detesta pe Simon Manning. E tot ceea ce își dorește el să fie. Șarmant. Dur. De succes. „Te rog, Doamne, fă să nu mă urmărească astăzi Richard. Să nu vadă scena asta.“

– Așteaptă!

Repet, și el se întoarce. Sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi. Mă dor coastele de la alergat și am obosit de cât mă chinui să păstrez aparența de calm rece. Ca și cum totul ar fi perfect. Dacă cineva poate să înțeleagă cum mă simt, atunci acela e el. A simțit și el gustul amar. Un rău care-și face loc înăuntrul lui.

– Trebuie să ajung la o întâlnire, îmi zice.

– Rahat!

Cuvântul îmi iese din gură înainte să-l pot opri, dar la naiba. Dacă pleacă de la PKR, atunci îl merită. Faptul că am înjurat nu o să schimbe nimic.

– Nu te condamn că nu vrei să mai stai pe aici – Dumnezeu știe cât de greu îmi este și mie acum –, dar nu mă lua cu prostii. Ai timp să vorbim puțin.

– Chiar *trebuie* să ajung undeva.

– Ai de gând să anulezi contractul cu noi? Privirea îmi este la fel de directă ca întrebarea, dar și el are bunul-simț să pară stânjenit. Pentru

că dacă așa este, nu e corect. Nu e corect față de Penny, nu este corect față de companie și nu e corect față de toți oamenii care abia așteptă un contract de muncă decent. E foarte greu pentru ei acolo, pe piața muncii. Mulți dintre ei sunt oameni care s-au strecurat prin crăpături. Și ca să fiu corectă față de Lisa, ea…

– Să fii corectă față de Lisa?

Mă privește cu ochi mari și nu-mi dau seama dacă este șocat sau supărat sau ambele și mă crispez.

– Mă refer în contextul de față. Cei mai mulți dintre acești oameni nu ar fi primit de lucru în altă parte. Ea a luptat pentru ei. I-a convins că accepte cursurile gratuite. Iar ei au devenit muncitori pe care te poți baza. Fac o pauză, simțind că ardoarea mi se stinge. Uite, îi zic. Știu că ai ținut la ea. Știu că discutați de ceva vreme și mi-a spus că ați fost la cină.

Observ o urmă de furie în ochii lui, ca și cum aș avea de gând să-l șantajez, și îmi ridic mâinile în semn de pace.

– Nu am de gând să povestesc nimănui. Crede-mă, nu vreau să vorbesc despre ea *absolut deloc*. Lacrimi fierbinți îmi ard fața. Pentru că nu știu ce ar trebui să spun. Zece ani de prietenie mi-au fost răpiți și acum mă simt ca și cum aș fi pe moarte sau ceva asemănător, un căcat, iar toată lumea se uită la mine de parcă ar fi trebuit să știu, de parcă mi-ar fi spus ceva. Dar, Dumnezeule, cum aș fi putut să știu ceva *de genul acesta*? Cine își închipuie că un om este în stare de așa ceva?

Se reazemă de mașină în timp ce eu îmi șterg lacrimile.

– Întotdeauna m-am mândrit cu faptul că nu pot fi înșelat, zice el încet. Miros astfel de chestii, înțelegi? Am și eu un trecut. Simt un escroc. De aceea sunt atât de bun la ce fac. Dar de data asta… nu am crezut… Mă simt ca un idiot.

E trist, asta mi-e clar. Mintea lui a trecut cu repeziciune în revistă o mulțime de „ce s-ar fi întâmplat dacă“. Dacă s-ar fi căsătorit cu ea și apoi ieșea toată nebunia asta la iveală? Ce s-ar fi întâmplat cu afacerea lui? Cu toată munca lui? I-ar fi spus oare? Cum s-ar fi simțit dacă ar fi ajuns să se îndrăgostească de ea? Ce-ar fi fost dacă, ce-ar fi fost dacă, ce-ar fi fost dacă.

– Nu cred că o să mai am vreodată încredere în cineva, îi zic.

Este o perspectivă teribilă, întunecată, dar cum aș putea să mă apropii de o altă persoană? Cum ar putea cineva să umple golul lăsat de Lisa în viața mea?

– Iar partea cea mai rea este, spun fără să-l privesc, că sunt momente în care chiar îmi e dor de ea.

Încerc să mă calmez și îmi îndrept umerii. Nu am venit aici ca să mă plâng de existența mea mizerabilă.

– Toți avem propriile căcaturi cărora trebuie să le facem față lăsând la o parte ce se întâmplă acum. Penny, eu, tu. Dar ceea ce este

important să reținem este că nici unul dintre noi nu e vinovat. Asta este ceea ce îmi tot repet. În momentele când simt că toți mă privesc ciudat. Nu e vina mea. Îi întâlnesc privirea. Și, *cu siguranță*, nu este vina nici unuia dintre toți acei oameni care sunt entuziasmați de perspectiva unui contract de muncă pe termen lung, cu plată săptămânală. Nimic din tot ce s-a întâmplat nu te face un cretin sau un idiot. E genul de situație care apare o dată la un milion. O dată în treizeci de milioane. Nu e ceva care poate fi prevăzut. Am avut doar nenorocul să facem parte din lumea Lisei.

– Lumea lui Charlotte, răspunde el.

– Nu, spun ferm. A Lisei. Poate că nu a existat cu adevărat, dar a fost ceva absolut real pentru noi. Faptul că ți-a plăcut de ea nu te face un nenorocit. Dar să te răzbuni pe străinii aceia? Asta te-ar face. Las o clipă de tăcere să plutească între noi. Oricum, asta e tot ce am vrut să spun.

Sunt obosită, vânătă și nu am nici cea mai vagă idee de ce mă aflu aici.

– Faci cum crezi.

Mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre clădire.

– Marilyn?

Mă uit la el.

– O să mă mai gândesc, bine?

Toți se uită la mine când mă întorc în birou, dar îi ignor ca și cum aș fi fost la toaletă sau ceva de genul acesta. Am îmbrăcat armura, dar mă simt mai bine că am discutat cu Simon. E reconfortant să știi că mai este cineva care simte măcar puțin din ceea ce simt eu.

Penny mă cheamă în biroul ei după prânz. Când mă apropii de ea în lumina puternică, sunt surprinsă cât de obosită arată, dar nu zic nimic. Râde ciob de oală spartă.

– Mulțumesc, zice ea.

Nu trebuie să o întreb pentru ce. Starea de relaxare devine palpabilă.

– Nu a fost mare lucru.

Penny face semn din cap spre ușă.

– Ce se mai întâmplă acolo?

– Bârfe, răspund. Cam la ce te-ai aștepta? O să se liniștească lucrurile.

Au fost mai multe prăjituri astăzi – „suntem o echipă, trebuie să tragem împreună“ – și cu toate că Julia ar putea să treacă încă drept o tinerică de douăzeci și ceva de ani, momentan și-a asumat un rol matern față de ceilalți, din moment ce eu am devenit o intrusă. Stacey s-a apropiat mai mult de Toby, care este foarte fericit să aibă grijă de ea în circumstanțele astea. Cel puțin Stacey s-a arătat puțin tristă. Este îndeajuns de drăguță încât să fi fost în stare să spună cu voce tare:

„Dar mie mi-a plăcut de ea“, și nimeni să nu o judece. Mă gândesc că asta este puterea tinereții. Pe mine nimeni nu o să mă trateze cu atâta înțelegere. Sunt prea bătrână. Trecută chiar. „Ar fi trebuit să știu.“

– Încă nu am avut timp să înțeleg ce se întâmplă, zice Penny.

A fost așa de ocupată să stingă focul, încât probabil că nu a avut deloc răgaz să se gândească până acum.

– Nu trebuie să-mi spui mie asta.

Îi zâmbesc. Poate că își dă seama acum că nu este așa de diferită de mine. De fapt, este *mai rău* pentru mine. Eu sunt cea care stă lângă un birou gol, unul pe care am dorit așa mult să îl iau cu mine atunci când ne planificam noua dispunere pentru birou. Nu se uită la mine, ci privește spre ușă ca și cum ar putea să-i vadă pe cei aflați în spatele ei.

– Pun pariu că ea a fost cea care a furat banii, rostește pe un ton aspru.

Gura mi se deschide și apoi se închide exact ca la un pește. Cu toată harababura, uitasem ce mi-a spus Lisa că a văzut la petrecere. Ce mi-a spus ultima oară când am văzut-o. Ceea ce credea ea despre Julia. Era oare doar un mod de a-și acoperi urmele? Oare ea a fost cea care a furat din cutie în tot acest timp?

– Poate, zic, deși în sufletul meu nu sunt de acord. Dar atunci de ce au început să dispară tocmai acum?

Penny îmi aruncă o privire ascuțită.

– Poate că acum am început să-mi dau seama. Lucrurile au fost cam haotice pe aici.

– Adevărat, cedez repede. Și a fost și ziua de naștere a Avei. Știu sigur că i-a cumpărat cadouri scumpe. Așa face mereu.

„Biata Ava. I-o fi spus Lisei?“ Mă întreb ce are de gând să facă și îmi doresc să pot vorbi cu ea. Îmi doresc să-i fi spus ceva în acea seară. Să fi mers până în camera ei și să fi vorbit cu ea, în loc să mă prefac că nu am văzut nimic.

Privirea lui Penny se înmoaie acum, că fac parte din cercul interior. În nici un caz nu o să pomenesc nimic despre „bănuielile față de Julia“. Nu am energia necesară să trec printr-un conflict acum și de ce-ar trebui să iau în calcul posibilitatea de a o apăra pe Lisa? Eu sunt aici de una singură, în timp ce ea se îndreaptă către un alt nume și o altă viață. În care fără îndoială că-și va face o altă fraieră prietenă, care să nu aibă habar că are de-a face cu o ucigașă de copii.

„Și nu orice copil“, îmi reamintesc. „Chiar pe fratele ei în vârstă de doi ani.“ La unsprezece ani ești destul de matur încât să știi ce faci. Prietena mea cea mai bună era un monstru. Furia mă cuprinde din nou și mă las cu plăcere dusă de ea. Un val de adrenalină care îmi dă energie.

– Ai vrea să mergem la un pahar de vin mai târziu? întreb. La vechiul pub unde obișnuiam să ieșim?

Nu am mai ieșit cu Penny la un pahar de secole – nu de când s-a hotărât că vrea să-și extindă afacerea. Devine teribil de amuzantă după o sticlă de Sauvignon Blanc și mi-ar prinde bine să râd.

– Ah, nu pot. Își mută privirea și îmi dau seama că nu se simte în largul ei. Încă am foarte multe lucruri de rezolvat.

– Nu e nici o problemă. Zâmbetul îmi este prea larg. A fost doar o idee.

– Altă dată?

– Sigur. Oricând.

Pare recunoscătoare că nu insist, iar eu îmi păstrez mersul încrezător în timp ce ies din biroul ei și mă întorc la al meu, fierbând de nervi. Ar fi trebuit să-l *las* pe Simon Manning să plece cu afacerea lui în altă parte. Cățea nerecunoscătoare! La dracu' cu tine, Lisa! La dracu' cu faptul că ai intrat în viața mea și m-ai lăsat mânjită de fapta ta!

Richard închide telefonul când ajung acasă, poate puțin prea repede, ca și cum nu ar fi vrut să văd și nu auzise că am intrat. Ochii îi sclipesc și rânjește. Chipeș. Înainte mi se părea că seamănă cu un lup, dar îmi dau seama că, de fapt, cu o hienă. Acum începe să *arate* hiena din el.

– Un loc de muncă nou? întreb.

Sunt pe teren periculos. Nu prea a avut de lucru și asta e mult spus. Piața de imobiliare a cam stagnat și nimeni nu pare să mai aibă nevoie de constructori cu reputație. Evident că nu am fost deloc atentă la ce făcea cu banii când lucrurile mergeau bine, iar el nu a menționat vreodată că lucrurile stau prost până când totul i-a scăpat de sub control. E așa o harababură. Căsnicia noastră este plină de ultimatumuri.

– Ceva de genul. S-ar putea să se îmbunătățească lucrurile! Îmi face cu ochiul. Dă-te cu niște ruj, dragă soțioară. Și să mergem la Peking Palace.

Tot ce vreau să fac este să-mi dau jos pantofii, să beau niște vin, apoi să mă așez în pat și să-mi pierd cunoștința, dar văd că nu am de ales. Deja își pune haina pe el.

– Putem să mergem pe jos până la Navigation pentru un păhărel. Să facem o seară romantică.

Se apleacă spre mine și mă sărută. Nu am încredere în dispoziția asta bună. Nu am deloc. Pune el ceva la cale. Nervii îmi sunt încordați, iar vânătăile îmi zvâcnesc în armonie în timp ce îl urmez afară și închid ușa. Nu o să se termine cu bine.

31. DUPĂ. 2001

Fața lui abia se vede în întuneric. Amândoi sunt ascunși în noapte, doar foșnetul cearșafului de bumbac trădează prezența lor în timp ce ea vorbește. Îl iubește, știe asta. El spune că o iubește. Spune că o să fie împreună pentru totdeauna. Că o să aibă grijă de ea. Vrea să se mute la el. Joanne e fericită că are un iubit, dar îi spune că nu ar trebui să se grăbească. Să fie siguri. Joanne îi spune că ar vrea să-și mai păstreze apartamentul o vreme, ca să nu existe nici o presiune. Joanne îi spune că locuitul împreună este ceva destul de important.

Ea încă o iubește pe Joanne și nu-și poate imagina viața fără ajutorul ei, dar tot își dorește să nu se mai comporte cu ea ca și cum ar fi un copil. Este adevărat că ea și Jon sunt împreună de doar câteva luni, însă au devenit inseparabili, iar ea este o femeie de douăzeci și ceva de ani. Are impresia că asta o face să pară mai matură decât dacă ar spune că are douăzeci și trei de ani. Deși, oricum ar fi, la douăzeci și trei de ani nu mai ești un copilaș.

Jon o face să râdă. Nimeni nu a mai făcut-o să râdă așa de… ei bine… de *atunci*. Dar acum corpul ei este făcut din celule noi. E o cu totul altă persoană. Cearșafurile de sub ea sunt umede, dar de transpirație de adult, nu de urină rușinoasă. Aceasta este noua ei viață.

Se întinde pe pernă, lumea învârtindu-se puțin. Au băut – el mai mult decât ea –, el bea mult mai mult decât ea, dar așa fac bărbații, nu-i așa? Se îmbată. Îi place când ochii lui sunt puțin încețoșați și o privește cu atât de multă dragoste și cu un zâmbet strengăresc pe față. În acele momente se gândește că ar putea să explodeze de fericire. Și uneori, doar uneori, când stau împreună pe canapeaua ei mică în fața unui film de comedie și mănâncă porc cu sos dulce-acrișor sau pui chow mein și el își cere iertare că nu îi poate oferi mai mult în timp ce ea crede că e în rai, ea poate uita secretul pe care îl ascunde de el. Foarte mult timp și-a făcut griji că oamenii o să afle, dar acum simte că o să explodeze dacă *nu*-i spune lui. Cum poate să declare că-l iubește și să nu fie sinceră cu el? Cum poate să fie sigură că o iubește dacă nu știe adevărul?

Silueta lui întunecată se mișcă lângă ea, apoi se ridică să bea niște vin din carafa de pe noptieră. I-o întinde, și ea face la fel. Îi usucă gura, dar e cald și îi face capul să zumzăie. Amețeala îi amintește de ea de *dinainte*. De pe vremea când era o cu totul altă persoană. Se gândește la trecut mult prea mult. Simte îngrijorarea ca pe o așchie de lemn care-ți intră sub unghie și nu poți să o scoți. Dar trecutul e

mereu acolo, între ei doi. Chiar și acum, după ce au făcut dragoste.

– Jon, începe ea înainte să-și piardă curajul.

El încearcă să-i tragă capul înapoi pe pieptul lui, dar ea nu dorește acum să asculte sunetul reconfortant al bătăilor inimii lui. Nu până nu e convinsă că îi aparține întru totul ei.

– Trebuie să-ți spun ceva.

Vocea ei pare decorporalizată, plutind în întuneric. Fața lui e neclară și pentru prima oară se simte fericită că există acele draperii groase care blochează toată lumina care vine de la felinarul stradal. În mod normal, când nu reușește să doarmă, simte că întunericul o sufocă, dar în seara asta se folosește de el ca de o pătură confortabilă sub care se poate ascunde.

– Pare ceva serios.

Râde puțin, dar e tensionat, și ea își dă seama că el crede că este ceva care-i privește pe ei doi, că poate ea a făcut ceva, poate că mai are un iubit. O uimește că el și-ar putea închipui că ea l-ar părăsi vreodată. O să-l iubească până în ziua în care va muri.

– E ceva ce vreau să știi. Dar e ceva ce nu poți să spui niciodată nimănui.

El tace, intimidat de seriozitatea cuvintelor ei.

– Îmi promiți? întreabă ea.

– Jur pe inima și pe viața mea, răspunde el.

Cuvintele lui sorb viața din ea pentru o clipă care pare nesfârșită, în timp ce nervii îi trepidează și palmele îi transpiră. A fost un semn rău? Faptul că el a spus acele cuvinte care o bântuie de atâta vreme? Ar trebui să nu-i spună nimic? Joanne i-a spus să tacă. Joanne i-a spus că e omenește să vrei să spui. Oamenii simt nevoia de a împărtăși ce au pe suflet, cu toate că majoritatea lucrurilor trebuie să le ții pentru tine. Dacă la un moment dat în viitor vor avea un copil, va fi altceva. Atunci este posibil să trebuiască să știe. Dar atunci va avea și un motiv pentru a nu spune.

El așteaptă ca ea să continue, dar gura ei se deschide și se închide ca a unui pește. O să *fie* un copil, așa că de ce nu i-ar spune acum? Copiii sunt rezultatul a ce se întâmplă în lume când un băiat și o fată se îndrăgostesc și nu este ca și cum au avut întotdeauna grijă. Asta ar fi trebuit să facă ea, dar și-a dat seama că nu prea i-a păsat. Știe ce înseamnă acest lucru. S-a gândit mult prea mult pe parcursul anilor ca să nu-și dea seama clar care ar fi motivele. Își *dorește* un copil. Este genul de gând care o entuziasmează și o sperie în același timp. Gândul acesta este mult prea fragil și mult prea important ca să fie analizat.

Își deschide gura din nou, încă neștiind de unde să înceapă. A fost odată când? Să transforme totul într-un basm înfricoșător? Să încerce să înfrumusețeze totul? O idee destul de proastă. Oricum ar spune-o, o să șocheze. S-ar putea ca el să nu mai vrea să vorbească niciodată cu

ea. S-ar putea să o sugrume chiar aici, în patul lor, așa cum au spus mulți necunoscuți că și-ar dori s-o facă.

O să îi spună. Deși nu o să povestească despre fapta în sine. Niciodată nu a vorbit despre asta. *Nu poate* să vorbească despre asta. Ea a făcut-o, ce altceva mai e de spus? Oricum ar fi, începe cu numele ei adevărat. Lovește de la început. Poate că celulele ei sunt integral noi, dar nu a trecut îndeajuns de mult timp încât numele ei adevărat să nu sune măcar familiar în urechile anumitor oameni. Un monstru cu care să sperii copiii mici. „Să fii acasă înainte ca Charlotte Nevill să pună mâna pe tine."

Vorbește în propoziții sumbre, prețioase, prin care încearcă să dezmintă greutatea poveștii, și, cu toate că este extrem de conștientă de prezența lui lângă ea, corpul lui se tensionează la fiecare cuvânt, iar ea nu se întoarce nici măcar o dată să-l privească, ci pur și simplu își varsă povestea până când aceasta devine încă un strat adăugat la întuneric, încă un cearșaf în plus peste ei doi.

Când termină – nu a durat așa de mult, pentru adevăr nu e nevoie de cuvinte multe –, se așterne tăcerea. El se ridică și întinde mâna după paharul cu vin. Ea îl aude cum înghite. Apoi totul încremenește. A făcut o greșeală teribilă. Își dorește să poată plânge. Tăcerea pare nesfârșită în timp ce gândurile i se învârtejesc. Îl privește și se întreabă dacă această siluetă întunecată este ultimul lucru pe care o să-l mai vadă din el. Moștenirea vieții ei pare dintr-odată să fie un cal din origami, exact ca aceia pe care domnul Burton îi face din hârtia neutilizată. Minunat construit. Așa de ușor de distrus.

– Îmi pare rău, Jon, șoptește ea și, deși ochii îi sunt uscați, vocea i se frânge. Îmi pare așa de rău.

Dar atunci el îi spune că totul e în regulă, că o iubește și își lipește pielea goală de a ei și se sărută. O iubește. *O* iubește.

În săptămânile care au urmat, după ce și-a dat seama că greața, oboseala și foamea constantă nu sunt nimic îngrijorător, iar ei doi urmează să se transforme în trei, ea crede că știe când a fost conceput bebelușul lor. În acea seară specială, sinceră, deschisă.

A fost ca și cum poate, doar poate, Dumnezeu să o fi iertat.

32. ACUM. AVA

În sfârșit am reușit să fac pe toată lumea să plece. Să ne lase ceva „timp pentru noi“. Nu a fost ușor. Se comportau de parcă eram niște copii în care nimeni nu are încredere să-i lase singuri, dar după toată acea fațadă de drăgălășenie și seninătate, mi-am atins scopul. Puțin timp singură cu mama. O seară fără nimeni altcineva în preajmă.

A fost ciudat când a plecat toată lumea. Apartamentul acesta minuscul a devenit dintr-odată atât de mare. Alison a lăsat o listă lungă de numere de contact pe frigider, care arată absolut normal până în clipa în care îți amintești că nu sunt ale unor menajere sau bone, ci ale unor polițiști sau psihiatri sau ofițeri supraveghetori. Oricum, simt o combinație de entuziasm și nervi în stomac. Nu mă mai interesează viața asta de acum. Cu siguranță, nu după această seară. Chiar dacă el nu vine – „o să vină, evident că o să vină“ –, oricum nu mă mai întorc. Așa am hotărât. Mama încearcă să se poarte normal, dar nu am vorbit *nimic* până acum. Despre ce a făcut în ziua aceea. Alison spune că nu a vorbit niciodată. Cred că speră că poate o să-mi zică mie, dar asta nu o să se întâmple. Nu vreau să știu nimic și nici nu vreau s-o aud pe ea vorbind cu vocea mamei mele. Nu mai este mama mea de acum încolo, doar un monstru nenorocit din ziare.

Alison nu era ofițerul ei supraveghetor pe vremea când m-am născut eu. A fost o femeie pe nume Joanne. Alison a venit după ce ne-am mutat din zonă când eram mică. O viață care aparține integral trecutului. Nu mie. Viața mea aparține deja viitorului. În curând mama o să devină doar o amintire. Istorie. Oricum deja a devenit asta după tot ce s-a întâmplat. Cum aș putea să încerc să o iubesc sau să o înțeleg, oricând de curioasă aș fi să aflu despre anii de dinainte să mă nasc eu? E o străină. E o *minciună*. Este mult mai ușor să-mi amintesc asta acum, că arătăm așa de diferit.

Nu am vrut să-mi tai părul, dar am strâns din dinți și le-am lăsat să facă acest lucru, iar acum, ca să fiu sinceră, mi se pare că tunsoarea asta bob îmi vine bine. L-au tăiat cu lama și arată destul de mișto. Lui Ange i-ar plăcea al naibii de mult. Sunt și roșcată acum – nu roșcat-deschis, cât mai mult un roșcat-castaniu intens –, pe lângă asta, mi-au dat și lentile de contact căprui. Este destul de ciudat cum o suită de schimbări minore mă fac să arăt ca o altă persoană. Am exersat și să mă fardez altfel. Linii mai groase în jurul ochilor. Culori mai îndrăznețe. Cu niște haine ușor diferite o să arăt ca o cu totul altă persoană. Mamei i-a venit aproape să plângă când m-a văzut. Totuși, nu a făcut-o. Nu e genul care să plângă – asta este ceea ce mi se spune

despre ea. Nu a plâns nici *atunci*. Nici la tribunal sau în altă parte.

I-am spus că-mi place noul fel în care arăt și ea a fost de acord. Își tot cere iertare pentru absolut orice: „Îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat, Ava“. Ca și cum ar fi vorba despre o rochie care s-a stricat la spălat, nu viețile noastre care s-au dus pe apa sâmbetei.

Au pus-o și pe ea să se schimbe. Acum este blondă. Nu propriu-zis blondă sau ceva sexy, ci mai mult culoarea nisipului. Arată mai tânără, dar poate să fie și din cauză că a pierdut în greutate. Alison și cei de la poliție sunt mai puțin îngrijorați de cum arată ea. Există prea puține poze cu ea ca s-o recunoască din ele cineva. Ziarelor li s-a interzis să le publice, iar acum îmi dau seama care era treaba cu toate comentariile ei despre, „și la ce-mi trebuie cont de Facebook?“, la care se adaugă felul ei singuratic de a fi și faptul că nu-i plăcea să apară în poze.

Nu prea am discutat în această noapte aranjată de mine numai pentru noi două. Alison a lăsat niște mâncare chinezească de la supermarket în frigider, pe care am încălzit-o și mâncat-o din poală în fața televizorului. I-am spus că îmi place părul ei, iar ea a început cu scuzele din nou. I-am spus că nu are importanță și că o să ne descurcăm noi cumva. Părea ușurată. Nu înțeleg cum poate să creadă că este așa de ușor. Ca și cum am putea să ne întoarcem de unde am plecat. Viața aceea a fost doar un pachet de minciuni.

Ieri, când am hotărât să încep ofensiva de *drăgălășenie*, a venit în camera mea și s-a așezat pe pat, unde a rămas tot trăgându-se de degete. Mi-a spus să notez pe ceva toate întrebările pe care aș vrea să i le pun. A fost ideea lui Alison. Nici o întrebare despre *lucrul acela* – nu este în stare să discute despre ceea ce a făcut –, cât mai mult despre viața ei, despre viețile noastre și orice altceva. Mi-a spus că o să răspundă la ele cât de bine va putea. Eu i-am zis că așa voi face, dar nu vorbeam serios. Nu vreau să aflu nimic *acum*. Adică, poate că vreau să aflu totuși ceva – „povestește-mi câte ceva despre tata“ –, dar la ce m-ar ajuta acum? Nu mai contează. Nu de acum încolo.

Am continuat să ne uităm la televizor și am băut ceai ca și cum era o seară normală petrecută acasă, iar eu m-am tot uitat la ceas, așteptând cu disperare să treacă timpul, întrebându-mă dacă sentimentele lui au rămas aceleași.

La un moment dat, mama a luat un somnifer – mă întreb câte pastile i-au spus să ia acum –, iar eu am început să casc și să spun că sunt obosită, după care am sărutat-o pe frunte înainte să plec în camera mea. A fost singurul moment ciudat din ce s-a întâmplat. Ceva legat de mirosul părului ei m-a făcut să simt o crampă în stomac și pentru o secundă mi-am dorit să mă urc în poala ei exact așa cum făceam când eram mică. Când ea reprezenta întreaga mea lume. A fost un sentiment straniu, oribil, pe care l-am înăbușit. Nu știu dacă e

realmente capabilă să mă iubească – dacă ar fi putut iubi, atunci nu ar fi făcut niciodată ce a făcut – și nu pot deloc să înțeleg de ce a vrut să mă nască. Acestea sunt genul de întrebări pe care Alison vrea să le scriu undeva. Dar la naiba cu toți. Nu o să ajung niciodată ca ea. Oricum nu mai face parte din noua mea viață. El reprezintă întregul meu univers și o să mă aștepte. Trebuie să facă asta.

Stau în pat pe întuneric, cu hainele pe mine, sub pilota pe care o am trasă până la bărbie. Oare ce-o să zică de cum arăt acum? Oricum o să fiu nevoită să mă schimb din nou. Măcar culoarea părului, pentru că nu am nici o îndoială că poliția o să mă caute. Dar am șaisprezece ani. Nu mai sunt un copil. O să creadă că am fugit de acasă și îmi convine asta. O să las un bilet în care o să scriu: „Nu mă căutați“. E scurt, dar eficient, și nu am de gând să pomenesc nimic despre el. Nu e vina lui că situația asta e așa de nenorocită.

Oare Alison și-a dat seama că îi lipsesc bani din portofel? Am luat treizeci de lire când vorbea cu mama înainte să plece și am mai luat douăzeci ieri de la psihiatră. Nu a venit pe aici astăzi, așa că naiba știe dacă suspectează ceva.

Oricum, cincizeci ar trebui să-mi ajungă dacă găsesc o cabină telefonică de unde să chem un taxi sau un autobuz care mai circulă. Trebuie să ajung până la drumul de țară unde o să ne întâlnim. Unde nimeni nu are cum să ne vadă. E mult mai departe acum, dar încă se poate ajunge. Am hotărât la ora patru dimineața, așa că mai am destul timp. Dacă nu vine, o să merg la Ange sau la Jodie. Dar *sigur* o să fie acolo. Mă iubește. Când o să fim îndeajuns de departe ca să nu mai existe nici o problemă, o să le trimit un mesaj prietenelor mele și o să le spun că nu au de ce să-și facă griji. O să fiu nevoită să rezolv și cealaltă chestie, acea problemă delicată cu care avea de gând să mă ajute Jodie, dar cred că el o să vadă ce e de făcut. Știu că așa o să fie. A fost tot timpul înțelegător când îi vorbeam despre Courtney, chiar dacă era totuși gelos. Oare faptul că o să trec printr-un avort o să mă maturizeze? Oare o să-i par *lui* mai matură? Poate că într-o zi o să avem copiii noștri, dar nu acum, tot ce-mi doresc în acest moment este să scap de *chestia* asta. Poate că o să treacă de la sine. Când nu mă simt rău, aproape că pot să pretind că nici nu e acolo.

Aștept până când este liniște completă în apartament. Inima îmi bate puternic. Îmi simt gura uscată. „O să fie acolo, o să fie acolo“, îmi tot repet. „Nu o să mă dezamăgească.“ Dau pilota la o parte și mă ridic încet. Nu-mi pun pantofii încă. Am de gând să aștept până când ies din apartament și sunt pe hol.

Îmi adun lucrurile, apoi îmi verific buzunarele după bani chiar înainte să mă furișez până la ușa de la intrare.

„Asta e“, gândesc și apoi dispar.

33. MARILYN

– Uite. Vezi?

Richard ține o revistă în fața mea.

– *Ea* a făcut-o.

Doamna Goldman, bătrânica ce locuiește – *locuia* – lângă casa Lisei, mă privește de pe prima pagină. Pare plăpândă. O fi obligat-o cineva să facă asta? Este vorba de o revistă destul de neplăcută, genul plin de cancanuri pe care îl găsești în camerele de așteptare ale dentiștilor sau doctorilor, și care are ca public-țintă femeia mai „așezată“, spre deosebire de cei de la *Closer* sau *Heat.* Mă uit la titlul de deasupra fotografiei cu ea pe verandă: „Vecina lui Charlotte Nevill ne spune tot – viața secretă a unei ucigașe de copii“. Iau revista și o așez pe o parte, apoi dau direct la pagina în chestiune. Un citat iese în evidență. „Am știut întotdeauna că era ciudată. Genul singuratic.“

– Mănâncă căcat! îi zic întorcându-mi privirea ca să amestec în cafea. Și ar trebui să se simtă prost. Lisa obișnuia să-i facă toate nenorocitele de cumpărături, inclusiv să mai *adauge* și alte bunătăți. Avea grijă de doamna Goldman mai mult decât făcea familia ei.

– Nu despre asta e vorba.

Încep să disting ceva în vocea lui. Tonul aspru. Începe să își piardă răbdarea cu mine după ce încercarea de-a se purta frumos nu a ținut.

– Dacă ea poate să meargă cu porcăria asta la o revistă națională, atunci noi putem să acceptăm oferta celor de la *Mail*. *Povestea* ta o vor toți. Tu ai cunoscut-o cel mai bine.

– Având în vedere cum merg lucrurile, aș zice că nu am cunoscut-o deloc.

Nu am timp de asta acum. Trebuie să ajung la serviciu, așa că trec pe lângă el – *cu blândețea ajungi departe* – ca să-mi iau haina și deja simt toată tensiunea care radiază din el în timp ce încearcă să-și stăpânească furia.

– Nu înțeleg de ce nu vrei s-o faci. Vine după mine în hol. Sunt bani pe degeaba. Ar putea să ne rezolve toate problemele financiare.

„Nu pe ale mele“, aș vrea să-i zic. „Pe ale tale.“

– Nu sunt pe degeaba. E ceva murdar. Mizerabil. Întotdeauna ai spus și tu asta despre oricine vinde o poveste.

– E ca și cum vrei să o protejezi, mârâie el. Mereu îi iei apărarea.

– Nu fi ridicol.

– Tocmai ai făcut asta. Cu femeia aia bătrână.

Mă opresc puțin în fața ușii.

– Nu doresc ca Ava să citească. Eu vorbind cu ei pentru bani. Nu are pe nimeni în care să aibă încredere în momentele astea.

– Oricum nu o s-o mai vezi niciodată, așa că de ce mai contează?! De ce nu vrei să înțelegi dracului asta odată?

Trântesc ușa după mine. Încă mai sunt doi reporteri – care vor ceva – căutători în gunoaie, poate –, care pierd vremea la capătul aleii, dar nu mă uit în direcția lor, nici nu se pune problema să le răspund când mă strigă. Mă urc în mașină, îmi pun ochelarii de soare și pornesc la drum – prea tare pentru limita de treizeci de kilometri pe oră – până când scap complet de ei.

Măcar de-ar fi așa ușor să scapi de toate. Mă gândesc la cele 40 000 de lire pe care le-au oferit cei de la *Daily Mail*. Richard a zis că ei l-au contactat, dar nu m-a lovit îndeajuns de mult anul acesta ca să-mi pierd rațiunea și bunul-simț. El *i-a* sunat, normal că așa a fost, și le-a povestit despre relația dintre noi, despre prietenia noastră și cât de multe lucruri știu eu despre viața ei de zi cu zi. S-a schimbat la față când l-am refuzat. Nu-i venea să creadă. Mai ales când și-a dat seama cât de lipsit de putere este în această problemă. Nimeni nu vrea să audă *povestea lui* – nu face nimic pe lângă a mea. Cum am putut să cred că relația cu bărbatul acesta e iubire? Chiar și la început, când îl ajutam cu munca lui, când studiam formele și spațiile caselor cu el, când îi ofeream idei pentru clienții lui, ar fi trebuit să-mi dau seama că se va ajunge la așa ceva la un moment dat. „De ce te dai cu ruj? Pentru cine te-ai dat?“ Micile acuzații ar fi trebuit să fie primele indicii cu mulți ani în urmă.

Telefonul începe să-mi sune. El. Îl las să sune și când opresc la un semafor îi trimit un mesaj scurt: *O să mă mai gândesc*. Chiar ar trebui să fac asta. Nu-i datorez Lisei nimic și probabil Ava nu citește ziarele. Oricum ar fi, nu cred că o să-i pese cine știe ce. Dar contează pentru mine. Sunt nervoasă pe doamna Goldman pentru că ar fi trebuit să știe mai bine. „E singură.“ Parcă aud vocea Lisei. „Probabil că se bucură de atenția care i se dă. Măcar după asta o să-și permită o prăjitură din când în când.“ Nu mai ascult vocea. Lisa nu trebuie să fie Maica Tereza în capul meu. *Ea* e nenorocita de problemă. Chiar și acum, după ce a plecat, m-a lăsat pe mine să duc greul.

Atmosfera din birou este diferită și simt asta înainte să ajung la biroul meu. Toată lumea este puțin agitată, ca niște cățeluși cărora li s-a dat drumul din lesă. O haită s-a format clar, iar eu nu mai fac parte din ea. Stacey se uită în direcția mea, la fel și Toby, iar zumzetul încetează de îndată ce intru.

– Ce este? întreb. Am pierdut ceva? Vreau și eu cafea dacă faci, Emily. Mersi.

Numai zâmbete strălucitoare când îmi arunc geanta sub birou. Marilyn cea de neclintit. Tipa care înfruntă totul fără frică.

– E vorba despre Lisa sau Charlotte sau cum o cheamă, zice Julia după ce toți se privesc cu subînțeles.

Mă cam enervez. Ce-o mai fi și acum?

– Ah, da?

Se așază pe marginea biroului meu, ca și cum i-ar aparține.

– Păi, am mers cu toții să bem ceva aseară, iar Penny a zis…

– Penny?

Intervin mirată înainte să mă pot opri.

– Ne-am gândit că i-ar prinde bine o pauză de la toate cele.

Zice *noi*, vrea să zică *eu*. În definitiv, este feblețea șefei.

– Foarte frumos din partea ta.

Tonul meu corespunde cu al ei, tot numai dulcegărie și seninătate, dar inima îmi bate ca naiba. Au ieșit cu toții la pub fără mine. Mai rău, Penny m-a refuzat, dar a mers cu ei. Evident, este posibil să se fi răzgândit, dar nu mi se pare verosimil. Nu se mai simte confortabil cu mine. Sunt prea *implicată*.

– Oricum, Penny ne-a spus că lipsesc bani din cutie. Crede că Lisa i-a luat.

– Da?

Totul se derulează în spatele ochilor mei. Julia cumpărând vin, Penny bea prea repede, are nevoie să se relaxeze și apoi își dă frâu liber la gura ei mare.

– Nu ai știut nimic despre bani?

E bună. Bănuiește că știu.

– Ah, am aflat despre bani.

Îi arunc aceste cuvinte direct în față, pe un ton ușor acuzator, și nu știu dacă este doar în imaginația mea, dar sunt aproape sigură că observ ceva sclipind în ochii ei. „Ai grijă“, îmi spun. „Cât de mult îți pasă cu adevărat?“

– Penny mi-a spus.

– Ai văzut-o vreodată pe Lisa făcând ceva dubios?

Toată lumea ascultă acum, o mulțime de capete îndreptate spre mine. Ce altceva s-a mai discutat aseară? Evident, despre mine, dar până la ce punct? La ce fel de concluzii or fi ajuns? Pe ce cale i-a dus Julia, nenorocita asta mincinoasă? Agresivitatea gândurilor mele mă face să admit că am încredere în ce mi-a spus Lisa. Julia este un lup periculos printre oile din biroul nostru.

– Nu. Dacă aș fi văzut-o, atunci aș fi spus ceva.

– Evident că ai fi făcut așa.

Îmi zâmbește, iar roșul sângeriu de pe buzele ei îi scoate în evidență dinții albi. Clar, tratament de albire. Alt truc ca să pară mai tânără. Lisa nu s-a înșelat nici cu privire la asta.

Jaluzelele în biroul lui Penny sunt trase și mă întreb dacă vrea să se

ascundă de ei, de mine sau de noi toți. Poate că suferă de mahmureală. Oricum ar fi, nu-mi vine să cred cât de hotărâtă este să arunce toată vina pe Lisa. Îmi vine să dau buzna și să zic: „E o ucigașă de copii, nu o hoață nenorocită și meschină".

– Presupun că oricum o să aflăm în curând dacă a avut probleme cu banii, zice mieros Julia. O să apară totul la știri.

Simt un nod în stomac. Dacă află că Richard m-a băgat într-un hău financiar și că momentan trăim din limita de credit? O să mă facă pe mine suspectul principal?

– Sau poate că a făcut-o doar pentru că a putut, îi răspund.

Zâmbetul ei devine mai larg, aproape triumfător. Își dă seama ce fac. Încerc să redevin parte din grup prin faptul că sunt de acord cu ei. Oare cum o să se poarte dacă accept ce-mi cere Richard și îmi vând povestea? O să-mi pierd slujba. Cine altcineva m-ar mai angaja? O femeie în jurul vârstei de patruzeci de ani în această piață a muncii care spune totul pentru bani?

– Marilyn Hussey?

Îmi aud numele strigat înainte să observ că un bărbat și o femeie stau la câțiva metri distanță de biroul meu. Nu se mai aude nici un cuvânt, toată lumea este în alertă și se uită la mine.

– Da?

Cu o voce serioasă în timp ce simt cum mor pe dinăuntru. Ce mai e acum?

– Ni s-a spus de la recepție că vă găsim aici. Putem să discutăm puțin?

Femeia scoate o insignă și se prezintă ca detectiv sergent Bray, deși având în vedere expresiile serioase, costumele negre și pantofii comozi pe care îi poartă, nici nu mai era nevoie. Este absolut evident că sunt de la poliție.

– Desigur, le răspund. Haideți în sala de conferințe.

Nici nu mă obosesc să întreb despre ce e vorba. Sigur are de-a face cu Lisa. Ce altceva ar putea să fie? Lisa, Lisa, Lisa. M-am săturat de Lisa.

Nu este despre ea. Oricum, nu în mod direct. E vorba despre Ava și nu mă simt pregătită pentru asta. În timp ce ei îmi pun întrebările – „Ați văzut-o de când identitatea mamei sale a fost dezvăluită? Ați auzit ceva de ea aseară sau astăzi?" –, clopote de alarmă îmi sună în cap, iar ei nu-mi spun nimic care să mă liniștească atunci când le atrag atenția că, dacă cineva ar trebui să știe unde este, atunci ei sunt aceia. Este cu Lisa, nu?

Zâmbetele politicoase și ochii lor lipsiți de expresie întâlnesc privirea mea îngrijorată. Îi întreb dacă a fugit, dar ei nu-mi răspund nimic, ci doar se eschivează cu întrebări proprii. „Mai există alte

persoane adulte, în afara celor de la liceul ei, de care să se fi apropiat? Cineva cu care ar putea să intre în contact?“ Îmi storc creierii, dar nu mă pot gândi decât la clubul acela al ei de înot. Poate antrenorul lor? Lisa nu a avut nici un prieten apropiat în afară de mine și, prin urmare, de Richard. Dar Ava nu îl cunoaște propriu-zis, decât cât să-l salute.

Îmi mulțumesc, deși este clar că nu am putut să le ofer nimic, și numai atunci când se pregătesc să plece îmi amintesc singurul lucru pe care îl știu eu și nimeni altcineva despre Ava. Ceea ce m-a frământat toată seara trecută dacă să-i spun sau nu Lisei.

– Dacă a dispărut, le zic sperând să primesc din partea lor o reacție care să-mi asigure și mie puțină informație, s-ar putea să vreți să căutați și prin clinicile care se ocupă cu avorturi. Am văzut un ambalaj în coșul din baia casei lor. Numai o bucățită, dar era de la un test de sarcină, sunt absolut sigură de asta.

N-am cum să nu știu, am folosit și eu o mulțime în trecut.

– Cred că Ava ar putea să fie însărcinată.

Îmi mulțumesc din nou – de data asta mult mai sincer, deoarece drumul lor până aici nu a fost degeaba – și detectivul Bray îmi dă cartea ei de vizită. Are un nume nefericit, îmi zic în timp ce se îndepărtează, cu pași grei în pantofii solizi și nici un fel de eleganță în mers. Seamănă cu un măgar.

Este un gând urât și îmi dau seama în ce ticăloasă mă transformă stresul. Dacă Lisa ar fi aici, probabil că am râde de tot ce s-a întâmplat, dar fiindcă sunt singură, sunt doar acră și răutăcioasă. Cu toate că dacă Lisa ar fi aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Ava a fugit. Acest gând mă chinuie în timp ce mă întorc la birou ca să înfrunt privirile curioase și avide ale haitei. Grijile mele dispar dintr-odată. Micuța Ava este undeva prin lume, furioasă și singură. Sper că nu e totuși singură. Sper că una dintre prietenele ei știe unde se află și o să cedeze în urma presiunii poliției. Are șaisprezece ani, îmi spun. Nu e proastă. E undeva în siguranță. Gândul mi se pare golit de sens. Lumea este plină de adolescente de șaisprezece ani inteligente, dar furioase, care fug de acasă și ajung pe străzi sau chiar mai rău. Aruncate în râuri. Fără să mai afle nimeni de ele. Ava este încăpățânată și pot spune că așa a fost dintotdeauna. Nu o să se întoarcă, oricât de rău ar putea să-i fie.

Poate că *a plecat* să facă un avort. Poate că o să apară după. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că posibilitatea ca ea să fie gravidă ar putea să fie un gând plăcut, dar acum a devenit un fel de ancoră emoțională. S-a dus undeva să facă un avort. Poliția o să o găsească.

Mă duc direct în bucătărie ca să fac niște cafea – cea pe care mi-a lăsat Emily pe birou este prea rece pentru gustul meu –, iar Stacey este cea care vine lângă mine ca o mâță curioasă, ca să mă întrebe ce au

vrut de la mine. Are măcar decența să pară puțin stânjenită și mă întreb cine o fi trimis-o aici: Julia, Toby sau amândoi.

„Du-te dracului, Lisa“, îmi zic pentru a mia oară de când a încetat să existe. „Să te fut pentru toată mizeria asta.“

34. DUPĂ. 2003

Nu există povești fericite, nici „vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți“, oricât de multe casete ieftine cu filme Disney pune în perioada după-amiezilor ca să o țină calmă pe fiica ei în timp ce ea spală, deretică și încearcă să facă să pară normale viețile lor și sub control. Nu pentru ea cel puțin. A fost o proastă să creadă că așa ceva este vreodată posibil.

Suferă să adune toate cutiile goale de bere și sticlele ieftine de votcă pentru a le arunca la gunoi. Ce sens mai are? se întreabă ea. Mai târziu o să fie și mai multe de aruncat. Mai târziu. Nu mai poate să facă față altor amânări.

La etaj, în pătuțul ei, Crystal începe să plângă. Crystal. Urăște numele fiicei sale. Una dintre numeroasele certuri ale lor a fost cea cu privire la numele ei. *Ava* a fost numele pe care ea voia să i-l pună. Un nume care aducea cu el eleganță, șarm și lucruri mai bune. Crystal sună mult prea ieftin tocmai pentru că încearcă să fie ceva atât de dur. Cristalul este fragil. Cristalele pot fi sparte în mii de cioburi. Gândul că ceva rău ar putea să i se întâmple fiicei sale o îngrozește. Îi umple capul în fiecare clipă când este trează, zumzăind în sângele ei. Cineva care încearcă să ducă până la capăt o răzbunare teribilă. Niciodată nu ar fi trebuit să-i spună lui Jon cine este ea cu adevărat. Cel mai probabil că nici nu ar fi trebuit să se încurce cu el, nici să creadă vreo clipă că ar putea să existe o dragoste care să supraviețuiască trecutului, cu toate că dacă nu ar fi fost el, atunci nici fiica ei nu ar fi apărut, și așa ceva nu poate să-și dorească.

Micuța Crystal are acum doi ani. Abia așteaptă să împlinească trei ani. Să aibă trei ar însemna să treacă de vârsta pe care a avut-o Daniel. Poate că atunci visele cu el o să dispară. Poate că această senzație de frică terifiantă o să se evapore. Nu crede așa ceva. Visele și teama o să facă parte din ea întotdeauna și, de când s-a născut Crystal, au devenit mai rele. La început a crezut că visele erau din cauza spectrului lui Daniel care apărea în ele ca să o pedepsească din mormânt, dar în adâncul inimii ei știe că nu este adevărat. Daniel a fost un băiețel bun. Nici n-a trecut de doi ani și jumătate.

Se duce la etaj și o leagănă pe Crystal la pieptul ei plăpând, o liniștește. Hainele micuței trebuie spălate, la fel și majoritatea scutecelor, și întreaga lor casă minusculă miroase vag a rahat și a lapte cald, dar Jon nu i-a lăsat din nou nici un ban și nu mai are detergent. Lucrurile nu pot să continue așa. Trebuie să o sune pe

Joanne. Trebuie. Poate că *ea* merită o viață îngrozitoare alături de bărbatul acesta care bea prea mult și care îi spune că este o criminală și îl dezgustă de fiecare dată când încearcă să-l împace, dar micuța ei Crystal, *Ava*, nu merită așa ceva. Dacă rămân aici, cine știe cum o să se termine totul? Ce-o să facă el?

Seara trecută a fost un semnal de alarmă și acum trebuie să ia măsuri. Să dea în sfârșit dovadă de puțin curaj. De fiecare dată când închide ochii, revede ce s-a întâmplat: sticla spartă de peretele de deasupra capului ei. Micuța Crystal așezată pe podea, plină de cioburi de sticlă și alcool, încetând să mai plângă din cauza șocului provocat de cearta părinților.

După această scenă s-a calmat. Își iubește fiica, ea știe asta, dar în același timp știe ce este violența și că ceea ce a făcut el a fost suficient ca s-o înghețe de frică. S-o facă să-și dea seama că la beție o acuză de orice. Ea s-a maturizat mult în ultimii trei ani, acești ani lungi trecuți de la acea noapte perfectă când i-a spus secretul ei. A învățat mult mai multe despre oameni. Știe că el o iubește, dar că în același timp se urăște pentru asta. Nici nu poate să o privească în majoritatea timpului, iar atunci când fac sex simte cât de mult îl dezgustă. A devenit mult mai rău de când a apărut Crystal. Inocența ei pură este ca o aluzie constantă la ceea ce a făcut *Charlotte*.

„Ești un monstru.“ Asta i-a spus seara trecută. „Cum aș putea să iubesc un monstru?“ Cuvintele lui sunt mai rele decât pumnii, dar nici aceștia nu pot fi prea departe. A mai trecut prin astfel de lucruri înainte. Totul se îndreaptă spre un sfârșit îngrozitor, iar ea se teme că o să răbufnească asupra fetiței, oricât de mult repetă el că o iubește, pentru că ea știe cât de ușor este ca lucrurile să ia o întorsătură teribilă.

O strânge prea tare la piept pe micuța durdulie, până când aceasta începe să plângă. Nu țipă și nu geme, dar lasă să iasă un suspin blând, ca și cum ar vrea să absoarbă ceva din suferința mamei. Evident că ar putea să izbucnească, poate chiar îi este puțin frică să plângă prea tare acum, chiar și când tati nu e acasă.

Nu se întoarce acasă decât peste câteva ore. Nu este la serviciu, ci la un pub, la o agenție de pariuri sau pe la vreun amic. Muncește numai câteva ore pe săptămână acum și lucrurile nu pot să continue așa. Bea prea mult ca să mai poată păstra un loc de muncă. Cu ceva timp în urmă putea încă să-l vadă pe bărbatul de care se îndrăgostise ascuns undeva în el, dar nu și acum. Acum totul s-a dus de râpă. Chiar mai rău de atât. Această ură teribilă pe care o emană.

Trebuie să o sune pe Joanne. A ajuns la capăt de linie. Eșecul trebuie asumat. Poate o să fie bine, poate că o să rămână cu identitatea de acum și doar să se mute într-un apartament micuț din același oraș – poate chiar în vechiul ei apartament. Nu va putea munci

până când Crystal nu o să meargă la școală, dar ar putea să fie aproape la fel cum era înainte să-l cunoască pe el. O să revină la aceeași rutină pe care o avea atunci când era fericită.

Evident, nu o să se întâmple așa. Joanne este deja nemulțumită din cauza acestei situații. I se pare „nesigură“. Jon este „extrem de imprevizibil acum“. Are dreptate. Ar fi trebuit ca el să accepte ședințele de terapie pe care aceștia i le-au oferit atunci când ea le-a spus că i-a mărturisit tot. Dar nu a vrut. A spus că era bine. O iubea. Toate aceste lucruri se întâmplau înaintea presiunii responsabilităților de tată și a celei de a păstra secretul ei ani și ani de zile.

Acesta este celălalt lucru pe care ea l-a învățat odată cu trecerea anilor. Secretul îi aparține numai ei. Este o povară și încercarea de a o împărți nu o face mai ușor de dus, ci mai mult o amplifică. Nu poate să mai rămână aici dacă îl părăsește pe Jon, e inutil să creadă altceva. Joanne, împreună cu poliția și cu toți acei oameni care decid în locul ei, nu ar permite așa ceva. Jon a amenințat deseori că dacă o ia pe Crystal de lângă el, o să distrugă totul. O să spună tuturor. O s-o distrugă. Când este treaz, zice că îi pare rău, dar cât de des e treaz? Nu poți să ai încredere într-un bețiv, știe și asta.

Crystal plânge, și ea trebuie să facă ce este mai bine pentru ea. Moare de rușine când într-un final ajunge să-și sune ofițerul supraveghetor, dar Joanne se comportă complet profesional și, dintr-odată, nu mai depinde nimic de ea. Planuri se pun în mișcare. Se pare că erau mai pregătiți decât ea. Tot ce-i rămâne ei de făcut este să-i lase o scrisoare. Încearcă să scrie ce simte, dar în același timp să fie rece. O să-l ajute. Are și el nevoie să o ia de la capăt, cum are și ea. Mâinile îi tremură în timp ce scrie. Nu-l mai iubește. Asta este adevărat. Îi e frică de el. La fel de adevărat. Mai scrie o ultimă frază înainte să împăturească hârtia și să o lase pe masa din bucătărie.

Nu veni dupa˘ mine. Nu încerca sa˘ dai de mine. Nu încerca sa˘ ne ga˘ses,ti pe nici una dintre noi.

Calmă acum, așa i se întâmplă de fiecare dată când altcineva preia controlul vieții, strânge tot ce are nevoie, inclusiv piese care compun viața moștenită – pașaport, certificat, card de sănătate, tot ce face această fantomă să fie o persoană reală. Cu toate că aceste lucruri nu mai au importanță, ca o piele pe care urmează să o lepede, Joanne o să le vrea înapoi și, chiar dacă nu le-ar vrea, oricum nu ar trebui să pună Jon mâna pe ele.

Mai zăbovește o clipă în casă, privește pereții scorojiți ai castelului ei din cărți de joc, pregătită de plecare când vine mașina după ea. Nu plânge, niciodată nu plânge, dar își simte inima pustie în timp ce

închide ușa în urma ei.

„La revedere, Jon“, șoptește. „Îmi pare rău.“ Nu se uită în urmă, pleacă. A obosit să se tot uite în urmă. În loc de asta, își ține strâns în brațe fetița care plânge și îi arată autobuzele pe fereastră.

– Nu plânge, Ava, zice în timp ce trage adânc în piept mirosul plăcut al fetiței. Nu plânge.

35. ACUM. MARILYN

Sunt pe pilot automat, îmi observ fiecare mișcare de undeva din interior, uimită de abilitatea trupului meu de a face toate porcăriile astea. Lăsând la o parte durerea teribilă – de data asta o coastă sau două sunt, cu siguranță, rupte –, mă ridic, mă îmbrac și plec la serviciu. Pe drum mă opresc la banca de pe strada principală și aștept afară până când se deschide. Sunt prima clientă care intră pe ușă.

– Aș vrea să golesc aceste trei conturi, vă rog.

Zâmbesc încrezător. Într-unul abia dacă sunt cinci sute de lire, dar în altul sunt peste o mie. Bani pe care i-am pus deoparte pentru urgențe, fără să mă gândesc vreodată că o să-i și folosesc. O iluzie că într-o zi aș putea să fiu suficient de curajoasă ca să plec.

Când am aflat prima dată de datoriile lui Richard, mi-a trecut prin minte să-i spun de banii aceștia, dar mia mea amărâtă nu putea rezolva hăul în care l-au dus deciziile lui proaste și, odată ce recunoștința ar dispărea, ar vrea să știe de ce ascunsesem bani de el. Și ce i-aș fi spus? „Pentru că atunci când am jurat că o să te iubesc până moartea ne va despărți, nu m-am gândit la posibilitatea ca tu să-mi stâlcești coastele până îmi rupi splina…“

Nu închid contul – am nevoie de el ca Penny să-mi poată vira salariul, într-un loc unde Richard nu are acces –, și apoi, după ce ajung la serviciu, mă duc direct în biroul ei și îi spun că eu și Richard „avem probleme“ și aș avea nevoie de câteva zile libere ca să mă dumiresc. Nu-mi pune nici o întrebare – probabil se gândește că este din vina Lisei, iar într-un fel chiar este, însă acest foc mocnea înainte ca Lisa și Charlotte să toarne gaz peste el –, dar îmi spune că nu are de gând să-mi ia din zilele de concediu. Îi spun că intenționez să stau la o prietenă și o avertizez că Richard s-ar putea să mă caute, așa că nu o să-i spun adresa. Îi mai las și noul cont ca să-mi poată vira salariul. Observ privirea ei plină de compasiune. „Așa de rău?“ Nici nu-și poate imagina. Oricum nu aș vrea să afle. Mă crispez la gândul că am devenit această femeie înfrântă. Nu așa sunt eu cu adevărat. Așa este *el*, n-are nimic de-a face cu mine, dar dacă se întâmplă să-mi fie greu să fac diferența uneori, atunci nu există speranță nici pentru alții. Încuviințez din cap, neavând încredere în mine să vorbesc, iar ea mă îmbrățișează, și mie aproape că-mi vine să urlu de durere.

Îi spun că o să am la mine telefonul mobil în caz că au nevoie de mine. L-aș fi lăsat acasă – Dumnezeu știe cât de mult îmi doresc liniște și pace –, dar nu pot suporta ideea ca poliția să nu poată să ia legătura cu mine dacă apar vești despre Ava. I-am blocat numărul lui pentru că

nu am de gând să răspund la nici un apel, și pentru că nu sunt proastă, am oprit opțiunea „găsește-mi telefonul“. N-are decât să fiarbă.

Înainte să plec, setez răspunsul automat la e-mail „absent de la birou“, apoi caut prin dosarele Lisei numărul de telefon de care am nevoie. E abia zece dimineața, dar nu am dormit și mă doare atât de tare, încât tot ce vreau să fac este să merg la Tesco, să cumpăr o sticlă de vin și să o beau în mașină. Dar acest lucru mai poate aștepta. În schimb, îmi calc pe puțina mândrie pe care o mai am și formez acel număr. Vorbesc încet, ca și cum aș fi un copil lipsit de apărare. Așa mă și simt, chiar dacă, pragmatic vorbind, fac primul pas pentru a-mi lua puterea pierdută *înapoi.* Acum, pare mai degrabă că fug de problemă.

Pare stânjenit la telefon și nu este de acord imediat, dar, fără să vreau, încep să plâng, fiecare respirație greoaie făcându-mi oasele fisurate să se frece unele de altele, iar atunci el îmi spune că o să rezolve cumva și că o să fie pe numele lui. Încă îi mulțumesc frenetic când îmi dau seama că deja a închis telefonul.

Nu am nimic cu mine, nici măcar periuța de dinți, doar câteva farduri și un tub de cremă de mâini în geantă. Nu puteam să risc să scot ceva pe furiș din casă în timpul evadării mele, dar pot să-mi cumpăr niște haine ieftine și sunt convinsă că o să găsesc tot ce am nevoie în baia hotelului. Tot privesc în oglinda retrovizoare, dar se pare că Richard nu este pe urmele mele. Oricum, nu am de gând să mă relaxez până nu mă cazez și sunt în camera mea de hotel – o cameră dublă, fie binecuvântat, nu o cameră din aceea claustrofobică –, unde el mă așteaptă. Simon Manning.

– Ce naiba se întâmplă? mă întreabă el.

Vocea lui nu e iritată sau răstită așa cum se întâmplă când Richard îmi pune aceeași întrebare. În loc de asta, e îngrijorat și chiar curios să afle de ce o femeie pe care abia dacă o cunoaște i-a cerut să stea anonim într-unul dintre hotelurile lui.

– Probleme în căsnicie, îi zic și ochii mi se umplu iar de lacrimi.

Sunt așa de obosită și mă doare tot corpul. Se încruntă și nu pot să-l învinovățesc pentru că se simte folosit. Nimic bun nu poate să iasă dacă intervii în conflictul dintr-un cuplu.

– A vrut să-mi vând povestea. Celor de la *Mail*. Evident, am refuzat.

– Ah.

Rotițele i se învârt în cap. „Cred că a fost o ceartă dată naibii.“ Îmi las geanta pe pat. Oare cât o costa camera asta? De ce-ar trebui să mă lase să o folosesc? Cât timp o să mai dureze oare până când o să pună mâna pe telefon ca să o sune pe Penny și s-o anunțe că renunță la afacerea cu noi, pentru că toți suntem nebuni într-un fel sau altul și nu la așa ceva s-a înscris el? Ar trebui să-i explic câte ceva, dar nu mă

simt în stare, așa că pur și simplu îmi ridic bluza împreună cu puloverul ca să-i arăt zona coastelor. Nu-mi fac griji pentru grăsimea de pe abdomen. Nici nu o s-o bage de seama ținând cont de cum arată vânătăile. Văd cum i se măresc ochii.

– Dumnezeule!

– Da.

– Ar trebui să suni la poliție. Să mergi la doctor.

Scutur din cap.

– E rău, dar nu așa de rău. Am mai trecut prin asta. Și *sincer* nu am chef de și mai multă poliție.

Urmează o pauză lungă de care mă folosesc să-mi trag la loc bluza.

– Ai nevoie de ceva? mă întreabă. Un schimb de haine? O periuță? Genul acesta de lucruri?

– Am ceva bani, îi răspund.

Nu vreau să plec din hotel. Mă simt în siguranță aici.

– Lasă prostiile. O să trimit pe cineva să cumpere. Iar dacă îți este foame, sună la room-service.

Îi sunt așa de recunoscătoare, încât iar mă podidesc lacrimile și începe să-mi curgă nasul.

– Nu am avut unde să mă duc.

Gravitatea acestei afirmații face să-mi plâng și mai tare de milă în situația asta teribil de neplăcută. M-a făcut să-mi dau seama că eu și Lisa depindeam una de cealaltă. Restul prietenilor mei sunt și ai lui Richard. Penny se comportă ciudat cu mine și nu mă văd spunându-le ce am pe suflet lui Stacey sau Juliei. Fără Lisa, sunt complet singură.

– Te rog să nu-i spui lui Penny. Știu că e o nebunie faptul că te-am sunat așa, pe nepusă masă. Dar am crezut că ai putea avea o cameră pe care o să ți-o plătesc la un moment dat, apoi o să văd eu ce-mi rămâne de făcut…

Mă bâlbâi, repet exact ce am mai spus. Deja am vorbit despre toate aceste lucruri la telefon.

– Nu o să spun nimănui. Nu-ți face griji. Se uită la ceas. Dar te rog să mă ierți, trebuie să plec. O să trimit pe cineva cu haine și pijamale. Și cu niște analgezice. Ce mărime porți?

– Doisprezece. Mulțumesc mult.

Numai în momentul când aproape că a ieșit pe ușă îi spun că Ava a dispărut. Rămâne nemișcat puțin, fără să zică nimic, apoi adăugă politicos:

– Sper să apară cât mai repede.

Spatele îi devine rigid și simt o adiere rece în timp ce închide ușa după el. Eu mă holbez la lemn. Am fost o proastă să pomenesc ceva legat de Lisa. Sunt un caz de caritate – Dumnezeule, cât de mult pot să urăsc situația asta –, iar el nu are nevoie să-i reamintească nimeni de

ea, cum nici eu nu am.

36. LISA

Chiar dacă cearșafurile au fost spălate și schimbate, tot apartamentul miroase a urină, iar salteaua este încă umedă.

„Dacă ai făcut cândva pe tine, mereu o să faci.“

O schimbare de nume nu are cum să rezolve problema asta. Nu cu adevărat. Ar fi trebuit să pun o folie de plastic. Ei i-ar fi pus lui *Charlotte* o cuvertură de plastic. Dar, cum stau lucrurile acum, nimănui nu-i pasă de miros sau de faptul că am făcut pe mine ca un copil. Nu înseamnă nimic în agitația haotică care domnește în apartament. Zgomot. Așa de mult zgomot, încât trebuie să ciulesc urechile ca să aud televizorul.

Ava a dispărut. Gândul este un pumnal înfipt în inima mea și îmi mușc obrazul ca să mă pot concentra. Au trecut douăzeci și patru de ore, deși pentru mine timpul se măsoară după o saltea umedă și o viață trăită în același fel. M-am cufundat în starea mea de deznădejde. Se îngrijorează că m-am dus de tot. Am fost pe aproape, acest lucru este clar, dar acum pot să văd o mică urmă de speranță, ca o creangă de care să mă agăț. M-am uitat la ecranul televizorului așa de mult, încât au început să mă usture ochii. Mi-au spus să-l opresc ca să poată discuta cu mine, dar nu am de gând să-i las. Aș putea să pierd ceva data viitoare când începe un buletin de știri. Trebuie să aud totul din nou și din nou, ca să capete sens. Să le așez una lângă alta ca pe niște piese dintr-un puzzle. Asta mă face febrilă.

– Lisa, trebuie să…

– Șșșșș, fac eu. Furios. Ascuțit. După ce se termină.

Un fragment dintr-un reportaj a apărut iar pe ecran. Mama băiețelului pe care l-a salvat Ava susține că a fost împins în apă.

Împins. Împins.

– Știu că nu ai făcut așa ceva, Lisa.

Alison pare epuizată. Toată lumea crede că-mi pierd mințile, că toată nebunia latentă din mine a început să-și facă loc către suprafață.

– Știm că erai cu Marilyn Hussey și cu soțul ei când Ben a căzut în apă.

Marilyn. Ah, Marilyn.

– Am nevoie ca radioul să fie pornit, zic eu.

Există prea mult haos în capul meu. Încerc prea abuziv să fac legăturile necesare ca totul să capete sens. „Hai cu mine, iubito.“ „Băiețelul spune că a fost împins.“ „Peter Rabbit.“

– Trebuie să discutăm cu tine.

Se aude o voce mai aspră. Aproape nazală. Femeie care seamănă cu

un măgar. Bray, cea cu trupul mătăhălos. Nu că eu ar trebui să comentez cu privire la felul cum arată altcineva. Păr unsuros și pulpe groase, cu pielea păstoasă care mi se vede prin deschizăturile halatului de casă.

– E vorba despre Ava.

Cuvintele ei crestează în creierul meu surescitat, dar cred că orice ar avea de zis, nu are cum să-mi fie necunoscut.

– Nu este cu prietenele ei, continuă polițista, și toate susțin că nu au nici o veste de la ea.

O bufnitură, urmată de o înjurătură, se aude din cealaltă cameră. Nu-mi place să mă gândesc că mâinile lor brutale caută prin lucrurile fetiței mele. Ar trebui să-și aducă aminte că sunt în casa unei victime, nu a unei suspecte. Dar cred că este ușor să devii confuz atunci când vine vorba despre mine. Nimeni nu mă vede ca pe o posibilă victimă.

– Am cercetat prin telefonul și iPad-ul ei.

Privirea mi se îndreaptă către radioul închis. Mi-aș dori să meargă împreună cu televizorul. *Hai cu mine, iubito, chiar din această noapte.*

– Lisa, ești atentă?

Femeia încearcă să vorbească încet și răspicat de parcă aș fi idioată. Tot încearcă să-mi bage cu forța acele cuvinte în mintea mea greoaie.

– A tot vorbit cu un bărbat. Sunt câteva mesaje pe Facebook. Multe, de fapt. Au aranjat să se vadă în seara când a dispărut.

Cuvintele ei, cuvinte de care ar trebui să mă agăț, trec direct pe lângă mine. Sunt într-un cu totul alt loc. Corpul îmi este aici, dar mintea se plimbă în trecut. Am făcut un pact.

Jur pe inima și pe viața mea.

Faptul că încalci astfel de jurăminte duce direct la răzbunare. Ar fi trebuit să știu. *Am știut.* Tot timpul am știut că așa va fi. Este motivul fricii care m-a măcinat atât de mult timp.

Alison se apleacă spre mine, evident supărată de felul cum femeia-măgar vorbește cu mine.

– E vorba de *Jon*, zice. El este bărbatul cu care Ava a vorbit pe internet. Deși lucrurile pe care i le-a spus… Ei bine – nu sunt genul de cuvinte pe care un tată le folosește față de fiica lui. Uite.

Face un semn din cap către Bray, care îmi întinde niște foi printate. Mă încrunt în timp ce le iau și mă uit la Alison.

– Despre ce vorbiți?

În cele din urmă, mă implic în conversație.

– Jon a găsit-o pe Ava pe Facebook. I-a tot trimis mesaje câteva luni. Dar nu i-a spus că este tatăl ei. Mesajele au o conotație mai mult… Ezită o clipă. De natură sexuală. A convins-o să fugă cu el.

Mă ia de mână ca și cum am fi prietene, iar ceea ce se întâmplă acum este la fel de dificil pentru amândouă. Mâna a început dintr-odată să-mi transpire, umezeala ieșindu-mi prin fiecare por din corp

ca și cum ar fi lacrimile pe care nu pot să le vărs.

– Ai vreo veste de la el? întreabă ea. Nu este la el acasă. Le-a spus vecinilor că are de gând să plece într-o călătorie acum un an. Poliția face tot posibilul să dea de el – de amândoi –, dar avem nevoie de ajutorul tău. Există vreun loc unde ar putea să o fi dus? Un loc care să reprezinte ceva pentru voi doi? Sau doar pentru el? Undeva unde ați fost în vacanță? Putem să verificăm dosarele, dar nu o să găsim tot ce avem nevoie acolo.

„Hai cu mine, iubito.“ Iepurașul. Rama spartă de la capătul scărilor. Totul capătă un sens îngrozitor acum.

Vreau să pornească radioul. S-ar putea să nu prind ceva extrem de important. Nici nu le mai ascult cuvintele, Alison și femeia care nechează încă încercând să discute cu mine. Însă țin strâns paginile cu mesaje. O să le analizez mai târziu. Trebuie să pun totul în ordine dacă am de gând să-mi salvez fiica.

– Nu ne ascultă, zice Bray. Avem nevoie de cineva care poate să ajungă la ea. Și trebuie să o lase mai moale cu medicamentele de acum. Se ridică în picioare și se apropie de mine. Lisa.

Nu o bag în seamă.

– Charlotte!

Mă strigă pe acest nume și nu pot să nu-mi ridic privirea către ea.

– Este posibil să fi avut informații cu privire la locul în care trăiați? mă întreabă. Nu contează ce.

– Nu, îi zic, deși chiar când îi spun asta, îmi dau seama că este o minciună. Nu. E imposibil.

Încă o bucată de puzzle se așază la locul potrivit. Am fost tânără și proastă, iar aceasta a fost singura piesă care și-a găsit locul potrivit.

Inteligent. Așa de inteligent.

Mi-aș dori să pot plânge.

37. DUPĂ. 2006

Inima îi bate cu putere în timp ce trece cu limba peste lipiciul amar al plicului. Nu ar trebui să trimită această scrisoare. *Știe* că nu ar trebui, dar deși lumea poate să creadă că ea este răul întrupat, dacă ea nu poate să-l ierte pentru ce a făcut, atunci cum ar putea ea să se aștepte să fie iertată ea însăși? Nu poate să rămână plină de ură. Este mult prea obositor. Iar lui îi pare rău. A făcut tot ce a putut ca să-i demonstreze acest lucru.

Îi tot dau alte nume – Lisa, acum ea este Lisa –, dar nu mai pot să distrugă așa de ușor toate celelalte versiuni ale ei, așa cum o făceau înainte. Sunt ca niște spectre care îi trăiesc sub piele și unul dintre acestea l-a iubit o vreme. Chiar și după felul cum s-a comportat către sfârșit, chiar și după ce a făcut după ce au plecat, încă își amintește cu drag cum s-a simțit în primele zile alături de el. Pe lângă asta, el a făcut ca Ava să vină pe lumea asta – Crystal are și ea un nume nou –, deci cum ar putea să nu-l ierte acum, când el a încercat atât de mult să-și răscumpere greșelile?

I se face rău fizic atunci când își aduce aminte de titlurile din ziare – cum a făcut el ca povestea lor, viața trăită împreună, să pară așa de groaznică. Felul în care a spus că din vina ei bea. Că din vina ei viața lui s-a dus de râpă. Toate micile detalii ale relației pe care la un moment dat a adorat-o așa de mult le-a călcat public în picioare și a făcut ca totul să sune murdar.

Cel puțin nu au avut dreptul să publice o fotografie cu ea. Dar, oricum, a trebuit să treacă prin relocare și să primească o identitate nouă ce urma să-i fie creată, alți bani ai contribuabililor aruncați pe cineva pe care majoritatea oamenilor ar fi spânzurat-o pentru ceea ce a făcut. Era convinsă că echipa din jurul ei mormăia cu privire la suma aceasta ridicolă și o acuzau că fusese o proastă bolnavă de iubire, care făcuse ca toată nenorocirea să se întâmple din cauza gurii ei mari.

Dar a trecut mai mult de un an și viața lor este liniștită acum, iar Jon a făcut acest lucru bun care o să-i permită ei și Avei să ducă o viață mai bună. Alison – nu mai există Joanne acum; un alt oraș înseamnă un alt ofițer supraveghetor – spune că nu trebuie să comunice cu el sub nici o formă. O să-i transmită cuvintele de mulțumire din partea ei sau orice alte scrisori, mesaje pe care ar dori să i le trimită. Ea le-a spus să facă așa, dar în același timp este extrem de nemulțumită ca lumea să știe totul despre ea și ca viața ei să fie sub microscop din nou. Dacă le dă scrisoarea pentru el, ei o să citească

fiecare cuvânt și chiar mai mult de atât, chiar și partea despre „te iert și îți doresc toată fericirea din lume“, dar unele lucruri ar trebui să rămână private.

Se uită la plic, cu adresa printată cu negru deasupra albului imaculat. Casa mamei lui, așa au spus în ziare. Avea de gând să se mute acolo pentru că mama lui era bolnavă și având grijă de ea, i-ar fi fost de ajutor pentru reabilitare. Ziarele au spus că își dorea un început nou, departe de toate amintirile care aveau legătură cu *ea*. Poate că nu mai locuia acolo acum. Dar dacă mama lui – Patricia era numele ei, Patricia care mirosea a parfum prea dulceag – era încă în viață, poate că ea o să-i dea scrisoarea. Evident că era posibil să nu facă asta – probabil că ar citi-o, după care ar arde-o și ar blestema ziua în care fiul ei o cunoscuse pe Charlotte Nevill –, dar cel puțin ar fi încercat.

Nu a completat nimic la adresa expeditorului și a citit-o de nenumărate ori, ca să fie singură că nimic din ceea ce este acolo nu oferă nici un indiciu despre locul unde se află acum. Nu că și-ar face griji din cauza lui. Cel puțin nu de acum încolo. Știe că face ceea ce este corect. Îi datorează măcar atât spectrului dragostei lor și ființei atât de vii care e micuța lor fiică. Acest moment confidențial. Trebuie să-i mulțumească și trebuie ca mulțumirile ei să ajungă pe o foaie care n-a fost maculată de ochii sau de mâinile lor.

S-a hotărât deja, așa că își îndeasă plicul în buzunar și zâmbește în timp ce împinge căruciorul Avei spre micul oficiu poștal de lângă magazinele locale. Cu timbrul atașat, se bucură de fâșâitul hârtiei atunci când scrisoarea cade în cutia poștală. Este gata. Trimis. Se simte bine și continuă să zâmbească în timp ce se îndreaptă către micul parc plin de leagăne și carusele care-i plac așa de mult Avei. Acum a închis pentru totdeauna o ușă către trecutul ei.

Nu se gândește nici o secundă la ștampila care va apărea pe plicul ei atât de atent conceput. Nici măcar nu-i trece prin minte așa ceva.

38. ACUM. MARILYN

De ce am acceptat? De ce? Fac acest lucru doar pentru Ava, ca să fie din nou în siguranță. Pe cât de îngrijorată sunt pentru ea, pe atât de epuizată mă simt. Nu am nevoie de toată porcăria asta. Respir spre geam și acesta se aburește. Este una dintre acele zile cenușii înăbușitoare când a plouat, dar nu îndeajuns de mult, iar umezeala a rămas în aer, îmbibând orice atinge. Chiar și în interiorul mașinii, simt ca și cum aș avea insecte invizibile pe piele.

Copacii sunt învăluiți în ceață. Cel puțin polițiștii nu au mers la mine acasă, ci m-au sunat pe mobil după ce m-au căutat la birou. După expresia de pe chipul doamnei detectiv Bray atunci când ne întâlnim în fața hotelului, Penny trebuie să-i fi spus *ceva* legat de Richard. Nu m-am gândit la ea niciodată ca la o bârfitoare, dar se întâmplă ceva atunci când poliția apare, încât majoritatea oamenilor dau afară tot ceea ce știu sau nu știu. Nu numai că le-a spus despre situația în care mă aflu, este evident că a menționat ceva și despre banii care lipsesc.

– Crede că Charlotte i-a luat, zice Bray în timp ce ne deplasăm către *locația secretă* unde va avea loc întâlnirea. Știați asta?

Ridic din umeri, privind pe fereastră peisajul rustic.

– Ce să mai știu? Credeam că o chema Lisa. Credeam că nu ar putea să rănească nici o muscă.

Nu-mi mai spune nimic până nu ajungem pe un drum de țară și mașina trece peste o suprafață accidentată, strângând din dinți la fiecare hârtop care-mi produce o durere cumplită în zona coastelor.

– Este deja aici, îmi zice. Sunt nevoită să vă reamintesc că dacă veți vorbi cu cineva despre această întâlnire, ați putea să îngreunați investigațiile poliției și, prin urmare, să fiți acuzată de așa ceva.

Aproape pufnesc în râs. Ca și cum aș avea de gând să spun cuiva. Cui aș putea? *Nu am* pe nimeni cu care să discut despre asta. A-ți plânge de milă e un sentiment la fel de amar ca bila. Detest să mă simt așa. Nu văd cum m-ar putea ajuta.

– Sunt aici pentru Ava, îi răspund. Asta e tot.

Bray încuviințează din cap cu satisfacție. Toată lumea este aici pentru Ava.

– Încercați să nu deviați de la subiect atunci când discutați cu Charlotte, îmi reamintește ea. E… cum să zic. O să vedeți. Ar fi bine dacă ați putea să vorbiți numai despre Jon.

Se răsucește puțin în scaun în timp ce mașina încetinește și atunci îi observ ochii uimitor de inteligenți. Nu este nicidecum un măgar.

– Trebuie să știe ceva care ar putea să ne ajute. Un loc în care să fi mers împreună cu Ava. Undeva unde să mai fi fost și altă dată. Un loc important pentru el. Verificăm din nou tot ce este în casă, pentru a vedea dacă putem da peste ceva care să ne ajute, dar s-ar putea ca totul să țină de ce putem afla de la ea. Pe ceea *ce puteți* afla de la ea.

– De ce nu vrea să discute cu voi?

O întreb în timp ce-mi extrag cu mare grijă corpul suferind din mașina fără însemne. Suntem în fața unei case de țară care ar trebui să fie chiar frumoasă, dar este doar sumbră. Grădina mică din față aflată în spatele unui zid jos a fost acoperită cu pietriș și se vede chiar și de la distanță că vopseaua de pe pervazuri se scorojește și porțiuni mari de lemn putrezit sunt lipsite de culoare. Chiar și într-o zi cu soare ar fi deprimant – sub acest cer plumburiu aproape te face să-ți vină să te sinucizi.

– Eh, dar vorbește, răspunde Bray. Numai că nu are sens ce spune. Stați de vorbă cu ea. Încercați să o faceți să se simtă relaxată. O să trecem noi prin fiecare cuvânt ca să găsim ceva util. Încă nu i-am spus că s-ar putea ca Ava să fie gravidă, este îndeajuns de fragilă acum, așa că nu este nevoie să menționați acest lucru. Și să nu aduceți vorba nici despre trecutul ei.

Dintr-odată, mă simt rău. Urmează să o văd din nou pe Lisa, dar nu o să fie ea. O să fie Charlotte Nevill în pielea ei.

– Nu mă interesează trecutul ei, mormăi eu în timp ce înaintăm cu greu prin pietriș până la poartă.

Să vorbesc despre trecutul ei? Cum aș putea să fac așa ceva? „Hei, Lisa, am avut o zi de căcat la muncă. Ai chef să mergem la pub? Poți să-mi distragi atenția de la ce s-a întâmplat povestindu-mi despre cum te-ai simțit când ți-ai omorât frățiorul. Așa, ca să ne amuzăm.“ Dumnezeule, ce nebunie!

Este și mai mohorât înăuntru și poți simți acea răceală care se insinuează în casele vechi care au fost lăsate de izbeliște prea mult timp. O răceală pustie, ca și cum cărămizile au renunțat să mai aștepte să apară cineva ca să le atribuie un scop. O femeie, aproape de vârsta mea, în blugi și pulover, cu părul prins la spate în coadă, ne-a lăsat să intrăm, iar Bray o prezintă cu numele de Alison, ofițerul supraveghetor al Lisei.

– Ceva probleme? o întreabă Bray în timp ce-i strânge mâna.

– După ce am căzut de acord că poate să aducă un radio portabil, a fost chiar împăcată. Încă nu vorbește, dar e docilă. Evident, și din cauza medicamentelor.

Nu am timp să procesez nimic în timp ce le urmăresc pe cele două femei de-a lungul unui coridor. Pardoseala neuniformă scârțâie pe sub covor, iar în bucătăria din dreapta mea, doi bărbați beau ceai. Când ne văd, unul dintre ei reumple imediat ceainicul, iar scrâșnetul

robinetului mă face să mă înfior. Inima îmi bate repede, dar continui să merg până ajungem la ușa care duce în sufragerie, iar atunci Bray îmi face semn din cap să intru.

Înăuntru este o sobă veche pe gaz, ale cărei panouri laterale răspândesc o căldură care face să te doară capul, ea stă lângă sobă, cu spatele încordat, holbându-se pe fereastră în timp ce la radio se aude o melodie veche din anii optzeci. Se trage de pielițele de la degetele mari și întoarce fața spre mine. Așa făcea și la serviciu când era stresată. Trage și mușcă pielea până când începe să sângereze, apoi rămâne cu tot felul de coji. Acum sângerează, deși nu pare să observe.

– Bună, îi zic.

Bray și Alison dispar pe coridor, oferindu-ne astfel iluzia că am fi singure. Dintr-odată, îmi simt gâtul complet uscat. Are cearcăne negre în jurul ochilor și pare că a pierdut în greutate. Părul, tăiat și vopsit altfel, îmi produce o surpriză. Îi vine bine, îmi zic, sau i-ar fi venit dacă ar fi fost îmbrăcată mai bine. Încă seamănă cu Lisa, dar o pot vedea și pe Charlotte Nevill în ea. Poza de *atunci*, când era doar o copilă, a apărut în toate ziarele în ultimele zile, și eu o recunosc sub pielea îmbătrânită. În forma oaselor ei.

– Lisa? întreb din nou.

Mă privește, dar nu zice nimic. Mă întreb dacă ar trebui să-i zic Charlotte, deși nu reușesc să fac asta. Chiar dacă știu că acesta este numele ei adevărat, mie nu-mi sună bine. Arată așa de mică și de jalnic, încât mă detest pentru că mi-e milă de ea. A pierdut-o pe Ava. Orice monstru o fi sau a fost, fiica ei a dispărut.

– Nu am luat eu banii, îmi zice. A fost Julia. Nu sunt o hoață. Cel puțin nu mai sunt.

Cuvintele ies dintr-odată, însoțite de un ton ciudat, ca și cum ar avea importanță, ca și cum ar putea să repare tot ce s-a întâmplat. Ca și cum o să-i zic: „Eh, stai liniștită“.

– Știu.

Mă gândesc la toți colegii care dau vina pe ea, ca și cum ea ar fi o sperietoare, mă uit la această străină tragică din fața mea care seamănă cu prietena mea cea mai bună, și, dintr-odată, ochii mi se umplu de lacrimi. Ai ei sunt complet uscați, dar tresare când încerc să-i ascund pe ai mei, cu nasul plin de mucozități.

– Nu credeam că o să vii.

Vocea ei este așa de joasă, încât mă îndoiesc că Bray o să audă ce zice prin radio.

– Cred că mă urăști.

– Nu-i adevărat.

Nu știu dacă este o minciună sau nu, tot ce simt acum este o stare de rău.

– Sunt derutată. Dar trebuie să o găsim pe Ava. Ea contează acum.

Fața i se schimonosește puțin, dar ochii îi rămân uscați.

– O să mă ajuți să o găsesc? mă întreabă aplecându-se puțin în față pe scaunul ei.

– Normal. O iubesc, știi asta.

– Băiatul a spus că a fost împins.

Se trage iar de pielițele de la degete, făcându-le să sângereze din nou, și pot să simt o tensiune aproape electrică emanată de ea atunci când devine agitată.

– La râu.

Mă privește ca și cum acest lucru este extrem de important.

– Poate că a fost.

Sunt complet depășită de situație și pot să fac față greutății privirii lui Bray, așa că mă apropii ca să iau celălalt scaun, deși este foarte uzat, chiar mucegăit, iar tapițeria este plină de pete. Mă simt mult mai bine după ce mă așez. Efectul analgezicelor luate de dimineață începe să dispară, iar pieptul începe să-mi pulseze.

– Asta este ceea ce a spus, se apleacă și mai tare în față, ca și cum acum am devenit confidenta ei. Că *a fost* împins. Pentru că era și iepurele. L-am găsit pe stradă. Semăna exact cu Peter Rabbit.

Ochii îi sunt larg deschiși și foarte roșii, iar cuvintele îi ies repede din gură. Nu știu ce fel de medicamente îi dau, dar arată de parcă nu s-ar odihni deloc. Energia asta care vine din ea nu pare să fie ceva bun. Am mai trecut prin așa ceva. Am simțit același lucru în momentele neplăcute alături de Richard. Este un fel de energie *de supraviețuire*.

– Ce iepure? L-a cumpărat Jon pentru Ava?

Este prima oară când menționează așa ceva, dar trebuie să rămân la subiect. Vreau să plec cât mai repede de aici. Să mă întorc la hotel. Să devină din nou doar un spectru.

– Peter Rabbit, repetă. Înainte să observ că lipsește fotografia cu Ava și cu mine și rama spartă.

Nu pot să mă concentrez din cauza muzicii, Rick Astley care declară vehement că nu o să renunțe niciodată, și îmi îndrept mâna către butonul pentru volum.

– N-o face. Tonul ei este ridicat și mâna îmi încremenește. Sunt mesaje printre melodii. Cântecul nostru de la emisiune. S-ar putea să mai fie și altele. Nu pot să le ratez.

– Nu am de gând să-l închid, îi spun calm.

Cu toate acestea, îl dau mai încet în speranța că acum Bray o să aibă o șansă să audă ceva din ce vorbește ea.

– A fost cântecul tău și al lui Jon la radio? Aștepți vreun mesaj de la el?

Degetele i se mișcă și mai repede în jurul rănilor și se încruntă, cu privirea pierdută în gol.

– Am fost așa de proastă, zice. Ar fi trebuit să știu că așa ceva se va întâmpla. Iar acum Ava a dispărut.

– Și noi trebuie să o găsim, zic cu dificultate.

– Da, trebuie să o găsim.

Se holbează la mine.

– A fost o promisiune, știi. Jur pe inima și pe viața mea. Nu ar trebui să încalci așa ceva. Nu ai cum. Ar fi trebuit să știu.

Mă încrunt și mă apropii mai mult de ea, în pofida durerii.

– Tu și Jon ați căzut de comun acord? Despre ce este vorba? Din cauza asta a luat-o pe Ava?

Ea se holbează în continuare la mine, apoi își înclină capul.

– De ce mă întrebi de Jon? El nu a știut niciodată de Peter Rabbit.

– Jon a luat-o pe Ava, Lisa.

Vorbesc cu ea de parcă ar fi un copil. Nu știu cine este ea, dar această creatură învinsă nu este ceea ce m-am așteptat să văd.

– Și noi trebuie să-l găsim.

– Jon?

Se lasă complet pe spate și se uită la mine de parcă aș fi idioată.

– Nu Jon a luat-o pe Ava.

Face o pauză în care privirea ei o găsește pe a mea, și, pentru prima oară de când sunt aici, pare o privire limpede.

– Katie a făcut-o.

Mă uit spre ușa de la cameră și observ disperarea și frustrarea de pe fața lui Alison și a lui Bray.

– Cine e Katie? o întreb.

39. DUPĂ. 1990

The Express, 18 martie 1990, Răul întruchipat încarcerat – soră psihopată închisă

Charlotte Nevill, în vârstă de doisprezece ani, fotografie în dreapta, a fost acuzată de uciderea cu sânge-rece a fratelui ei vitreg Daniel Grove, în vârstă de doi ani, anul trecut în octombrie. Nevill, care avea unsprezece ani în momentul crimei, a fost condamnată să fie reținută pe o perioadă nedeterminată, după bunăvoința Majestății Sale. Corpul lui Daniel a fost găsit într-o casă marcată pentru demolare, parte din problematica proprietate Elmsley. Fusese bătut cu o cărămidă și strangulat.

La sfârșitul acestui proces care a scandalizat și a îngrozit o națiune întreagă, un juriu format din cinci femei și șapte bărbați a avut nevoie de peste șase ore ca să ajungă la un verdict valabil pentru ambii acuzați. Charlotte Nevill nu a schițat nici un gest pe toată durata rechizitorului final, iar la auzul sentinței, a păstrat același comportament avut de-a lungul întregii durate a procedurii, în timp ce domnul Justice Parkway îi spunea: „O să fii pusă sub observație și reținută pentru foarte mulți ani, până când ministrul de interne o să fie mulțumit de maturizarea ta și până când vei fi complet reabilitată, fără să mai fii un pericol pentru alți oameni“.

Cea de-a doua inculpată, tot o fată în vârstă de doisprezece ani, cunoscută sub porecla Copilul B, a fost achitată de toate acuzațiile aduse.

Martorii au declarat că Charlotte Nevill avea reputația, dobândită încă de la vârsta de opt sau nouă ani, de a crea probleme și de a teroriza oamenii vârstnici și vulnerabili care locuiau în preajma proprietății Elmsley, dar și că o luase razna, iar mama ei nu mai era în stare să o controleze. După cum a spus domnul Justice Parker în încheiere: Charlotte „putea cu ușurință să influențeze acțiunile Copilului B, care era ușor de manipulat, o fată emotivă dintr-o familie stabilă și poate exagerat de protectoare“.

Gelozia pe care o simțea Charlotte față de inocentul ei frate mai mic, poate din cauză că se simțea abandonată de propriul tată, era cunoscută de toată familia, deși nimeni nu a fost în stare să prevadă rezultatul teribil al furiei acestei criminale cu sânge-rece, care nu a arătat nici un semn de remușcare pe toată durata procesului.

Povestea întreagă, înăuntru, paginile 2, 3, 4 și 6.

Următorul articol: „Natură *vs* Educație: Cum ia naștere un

monstru“.

40. ACUM. LISA

Totul se întâmplă prea repede și ea nu ține pasul. Arată așa de obosită și se tot uită înapoi către ușă, confuză. Le văd cum stau acolo. Alison și Bray. Ca niște vulturi care așteaptă ca eu să dau afară ceva din intestinele mele putrede, ca să se năpustească să înghită fiecare bucățică. Au observat că le văd și această farsă teribilă despre care vor să pretindă că este o întâlnire secretă se termină, iar ele intră în cameră.

– Katie e moartă.

Alison este cea care se uită la mine, nu Marilyn, atunci când îmi vorbește încet ca și cum aș fi idioată.

– S-a înecat în Ibiza în 2004. Am mai discutat despre asta.

Scutur din cap.

– Nu. E Katie. Nu a murit.

O iau pe Marilyn de mână. Vreau ca ea să audă totul, chiar dacă nu mă va crede. O cunosc. Are nevoie de timp, este genul care trebuie să reflecteze. Poate, doar poate, ceva ce o să zic o să ajungă la mintea ei inteligentă.

– Nu este Jon. E Katie. Și ea *mă cunoaște* bine. Știe cine sunt *acum*.

Marilyn se încruntă și încearcă să-și tragă mâna, dar nu mă opresc.

– Cineva nu este cine pare să fie. Cineva pe care îl cunosc. M-a găsit și acum o are pe Ava.

Marilyn se uită la mine ca și cum aș fi o străină nebună, chiar periculoasă, și asta îmi frânge inima și-așa distrusă. Este prietena mea cea mai bună, așa cum și eu sunt a ei. Sunt atât prietena ei, cât și monstrul ucigaș despre care a citit în ziare. Charlotte este umbra mea, blestemul meu, ancora mea în negură. Tot timpul o să fie cu mine.

– Tot nu înțeleg despre ce vorbești, zice ea. Cine e Katie?

– Copilul B, îi zic încet. Numai așa au putut să-i zică.

Văd o urmă de înțelegere în ochii ei. O amintire vagă despre o altă fată care a fost menționată pe scurt în valul recent de articole. Deși Copilul B a fost achitat. Nimeni nu este interesat de Katie, nici atunci, nici acum. Katie nu a ucis pe nimeni. Katie nu este un monstru.

– Jur pe inima și pe viața mea, îi șoptesc.

– Nu ajungem nicăieri. Îmi pare rău, intervine Bray. O duc înapoi la hotel acum.

– Hotel? întreb și, dintr-odată, totul devine mai clar.

Cercurile negre din jurul ochilor. Machiajul prost făcut, *ceva foarte diferit* de felul în care este Marilyn. Haine pe care nu le poartă în mod normal.

– De ce stai la hotel?

Fac o pauză.

– Probleme cu Richard.

Poate că simte că au fost deja prea multe minciuni între noi sau poate că nu consideră necesar să mintă o persoană de care nu mai este apropiată de acum încolo. Nu vrea să-mi susțină privirea. Aceasta nu e Marilyn cea atât de încrezătoare în viața ei perfectă.

– Din cauza mea? întreb încet.

Se uită la mine ca și cum ar putea să zică da, ca și cum *ar vrea* s-o facă, dar apoi clatină din cap.

– Nu. Toate sunt din vina lui.

– Haideți, zice Bray, apoi pleacă toate trei.

Le urmăresc până pe coridor. Bray vorbește despre cum caută prin casa lui Jon după dovezi, vechea noastră casă, și despre cum o să o găsească pe Ava, dar nu mai vreau să ascult. Vreau să o iau pe Marilyn și s-o oblig să rămână. Ceva foarte rău s-a întâmplat în lumea ei și cu cine ar putea să vorbească? Este ceva nou, și în acest caz, de ce nu am observat până acum? „Ba ai făcut-o. Migrenele. Băutura. Ai fost doar prea prinsă de ceea ce ți se întâmpla ție. Am fost o prietenă groaznică chiar dinainte să afle că sunt un monstru.“ Merge diferit acum – *detalii, tot felul de detalii în mintea mea* –, cu mai multă grijă. Oare este rănită? Ah, Marilyn, Marilyn a mea, ce se întâmplă cu tine? Ava a dispărut și tu ai probleme. Ce o fi făcut Richard?

– Cine este Copilul B? Această Katie, o aud pe Marilyn că întreabă când ajung la ușa de la intrare.

– O chema Katie Batten. Un copil bun din toate punctele de vedere. A fost cea mai bună prietenă a lui Charlotte.

41. ATUNCI. 1989

– Să vii aici, Charlotte Nevill, hoață nenorocită!

– Du-te dracului, cotoroanță bătrână!

Charlotte râde în timp ce strigă asta peste umăr și aleargă cu pași încrezători peste terenul plin de cărămizi și resturi de moloz.

– Îți este interzis să mai vii pe aici, ai auzit? Interzis!

Bătrâna doamnă Jackson are încă un picior în pragul ușii. Nu poate să alerge după Charlotte, nu când frații Taylor sunt acolo, pe zid, uitându-se la ea. Ar veni și ar fugi apoi cu tot ce pot să care până când proprietăreasa magazinului ar putea să ajungă la jumătatea zonei în demolare. Charlotte rămâne o clipă pe loc, bucurându-se de adrenalina pe care o simte curgându-i prin trup.

– De parcă îmi pasă! O să-ți ard nenorocitul ăla de magazin! O să-ți sparg geamurile cu cărămizi!

Se apleacă să ia una doar ca să arate că nu glumește, aruncând-o apoi nu prea convingător. Râde din nou, apoi își continuă fuga. Este a treia săptămână a lunii martie, dar vântul aprig care a venit din februarie nu pare că vrea să se oprească. Lui Charlotte nu-i pasă. Adoră adierea lui peste pielea ei, inclusiv felul în care-i face nasul să curgă și ochii să lăcrimeze. Este ceva sălbatic în el. O face să se simtă liberă. O să aibă probleme mai târziu, dar acum nu-i pasă. Refuză să-și bată capul cu așa ceva. Nimic nu are importanță.

Katie stă pe vine în spatele rămășițelor unui zid. I se alătură lui Charlotte când ajunge lângă ea și aleargă împreună de mână, râzând, de-a lungul terenului de pe care au fost demolate casele, fără să fie nici una reconstruită. Charlotte speră că atunci când o să o mute de acolo o să primească o locuință undeva aproape de Katie. Totuși, își dă seama că sunt speranțe deșarte. Nu sunt nici un fel de case sociale nenorocite unde locuiește Katie.

Aleargă pe lângă locul de joacă cu leagăne ruginite, cu balansoare mizerabile și locuri de cățărat antice, apoi trec de colț. Stația de autobuz este acolo și amândouă se aruncă, ca și cum ar fi o singură ființă, pe unul dintre scaunele uzate, gâfâind și râzând prostește.

– N-o să înceteze niciodată să fie amuzant, zice Katie, ai cărei ochi strălucesc atunci când se uită la Charlotte. Aș vrea să pot fura ca tine.

Charlotte simte că inima îi este pe cale să-i explodeze de mândrie. Câteodată o vede pe Katie ca pe o păpușă vie. Copila este cu șapte centimetri mai scundă decât ea și este o fetiță tipică pentru că mama ei o îmbracă așa, dar pe sub piele sunt exact la fel. Amândouă își urăsc viețile, chiar dacă în unele momente Charlotte nu înțelege foarte bine

de ce Katie își urăște viața. A apărut în lumea ei ca un vis, fiind *pur și simplu* acolo într-o zi, în acel ținut pustiit, chiar și viața ei pare să fie ca un vis. O casă decentă. O mașină bună. Doi părinți. Lecții de muzică, unde ar trebui să fie chiar acum. Zile de vacanță.

Charlotte scoate dintr-un buzunar dulciurile pe care tocmai le-a furat din magazin, iar din celălalt o cană cu capac în care a furat de acasă vin Thunderbird Red, din care soarbe zdravăn înainte să i-o întindă lui Katie, care ia o gură mică. Are un gust îngrozitor, dar ei îi place felul în care îi amorțește limba. Apoi, mănâncă bomboanele Caramacs și biscuiții Discos lipite una de alta, dar acel cuvânt plutește între ele. *Vacanță*.

– Mai zi-mi o dată unde pleci, o roagă Charlotte în timp ce-și aprinde o țigară mototolită și suflă apoi fumul.

Nu-i place gustul, dar este hotărâtă să se obișnuiască cu el. Una dintre țigările mamei sale. Furată, desigur. Nu este ca și cum o să-și dea seama. Sau dacă o s-o facă, o să creadă că a fost Tony.

– Știi foarte bine, zice Katie în timp ce-i dă un cot. La mare. În Skegness, unde are bunicul meu casa. O să fie casa mamei în curând. Suferă de marele C. O să moară în curând. Se putea și mai repede. Trebuie să o facă odată. Să fii bolnav este așa de plictisitor. Face o pauză. Ți-am spus până acum că a proiectat scamatorii pentru magicieni faimoși? Asta a fost slujba lui. Te-ai gândi că cineva care a făcut așa ceva toată viața ar fi mai interesant, dar nu e adevărat. E la fel de plictisitor ca mama.

Charlotte ar putea să o asculte pe Katie vorbind toată ziua. Este la fel ca muzica, toată numai eleganță și politețe. Câteodată încearcă să discute între ele și lucrurile devin atât de amuzante.

– Eh, mda, răspunde Charlotte. Skegness.

Nu a fost niciodată la mare. Mama ei a fost la Grimsby odată și a văzut marea, dar nu era o stațiune precum Cleethorpes sau Skegness. Bărci de pescuit, doar atât a văzut mama ei. I-a spus că puțeau. A fost acolo după vreun bărbat. Întotdeauna se întâmplă așa. A fost cu mult timp înainte – până să apară Tony –, dar Charlotte își amintește pentru că a lăsat-o de una singură atunci. A închis-o în casă cu sendvișuri, suc, chipsuri și i-a spus să nu scoată nici un cuvânt, că o să dureze *doar o noapte*. O noapte a devenit două. A plâns mult în cea de-a doua zi, dar acest lucru nu a făcut ca mama ei să vină mai repede acasă.

– Mi-aș dori să poți veni cu mine, zice Katie, apoi își lasă capul pe umărul ei. O să fie așa de plictisitor. Nici măcar nu o să pot merge la bâlci. Mama nu mă lasă să mă urc în carusele pentru că aș putea să mă rănesc. Sau să mă murdăresc. Nu-mi dau seama ce i se pare mai rău.

Îi zâmbește lui Charlotte, apoi fetițele ridică din umeri. Mama lui Katie o înnebunește cu toate ifosele ei. Katie spune că nici nu are timp să respire din cauza ei și că mama ei este *nevrotică*, deși ea nu știe ce înseamnă acest cuvânt.

– O să plângă după bunicul meu toată perioada Paștelui. Așa de plictisitor. E bătrân și o să moară. Și ce dacă?

– Poate o să te salveze un pirat, ca în filmele acelea vechi. Charlotte sare în picioare și se preface că are de gând să scoată o sabie de pirat din partea de sus a blugilor ei de la C&A. O să fiu eu acel pirat!

– Da, da! Katie a sărit și ea în picioare. M-au închis într-o cabină și tu trebuie să mă eliberezi. Am furat un cuțit de la căpitan și o s-o înjunghii când nu o să fie atentă!

De fiecare dată când sunt împreună, debordează de energie. Întotdeauna pretind că sunt altcineva. Cu un picior în lumea asta și cu celălalt, în alta. Staruri de cinema, mafioți, tot timpul aventurându-se fără griji și mereu împreună.

– Și o să-i omor pe toți, ca mai apoi să navigăm mai departe!

Se agită în cerc o vreme, cu stația de autobuz transformată într-o corabie de pirat, iar proprietatea, un ocean plin de monștri și alte corăbii pe care să le prade. După aceea, cad una în brațele celeilalte, cu răsuflarea tăiată de atâta zbenguială, potolindu-se încet pe măsură ce revin la realitate.

– Trebuie să plec într-un minut, zice Katie.

Lecțiile ei de muzică durează doar o oră și jumătate, deși Charlotte nu știe cum poate ea să scape de ele fără să afle mama ei, dar reușește ea cumva, lucru care nu o surprinde cu adevărat. Katie poate să facă aproape orice.

– Și eu.

Mai ia o gură din vin, acid în stomacul ei flămând, ca să alunge tristețea care vine odată cu plecarea lui Katie timp de două săptămâni.

– E petrecerea de ziua lui Daniel. Ar trebui să fiu acolo chiar acum.

Chipul i se întunecă, la fel și al lui Katie. Ea îl urăște pe Daniel, iar Katie pe mama ei. Daniel cel atât de perfect. Nenorocitul ăla mic care a făcut ca totul să fie și mai rău. Împlinește doi ani astăzi.

– Mi-aș dori să nu trebuiască să pleci, izbucnește dintr-odată și, cu toate că nu plânge, fața i se congestionează de furie și tristețe și lovește puternic în zidul stației de autobuz.

Se simte puternică alături de Katie. Nimic nu mai contează când ea este aici. Când sunt împreună, îi trece prin minte că ar putea să fure dintr-una din casele goale, așa cum fac bărbații, să fure o bucată de fier sau ceva cu care să-i lovească pe Tony, pe mama ei și pe idiotul de Daniel. Câteodată își imaginează că face asta. Iar Katie este de față, râde și bate din palme.

– Nici eu nu vreau, zice Katie, apoi o îmbrățișează strâns. Nu suport să nu te pot vedea. Se desprinde din îmbrățișare și începe să caute prin geantă. Sunt doar două săptămâni. Pare să fie o viață, dar sunt doar paisprezece zile.

– Un ajutor de șomaj[3], zic eu.

– Exact.

Charlotte știe că ea nu are cum să înțeleagă, cum nici ea nu reușește cu lecțiile de muzică, dar îi place că pretinde contrariul.

– Ah! exclamă Katie. Aproape că am uitat. Ți-am adus ceva.

Scoate cadoul cu mare pompă și îl așază în mâinile ei. Un Walkman. Unul de calitate. Micuț și din metal, nu o porcărie de plastic. Este minunat.

– Comoara piraților, zice Charlotte.

Îi pare că sentimentele i se blochează mereu în gât și nu are niciodată cuvintele necesare ca să le exprime, dar norii întunecați din mintea ei dispar și soarele începe să lumineze, se simte mult mai bine decât ar putea să o facă o băutură ieftină.

– Pentru mine?

Katie încuviințează.

– O să le spun că l-am stricat. Așa o să-mi cumpere altul.

Stau aproape una de cealaltă și trag în piept aerul rece în timp ce Katie îi arată cum funcționează.

– Înăuntru e o casetă. Compilații de melodii. Am făcut-o special pentru tine. Paisprezece melodii. Una pentru fiecare zi cât sunt plecată. Am și eu una la fel acasă. Vezi? Nu o să fim cu adevărat despărțite.

*

– Deci ai venit și tu! Ai zis că ar fi bine să te faci prezentă, nu-i așa? Era și timpul.

Petrecerea este în toi atunci când Charlotte ajunge acasă, iar mama ei este deja beată, chiar terminată din cauza acelor pastile pe care le primește de la doctor pentru durerile de spate sau pentru orice alt motiv mai invocă pentru rețetă. Se uită la ea din pragul ușii de la sufragerie, iar Charlotte dă buzna pe lângă ea, fără să zică nimic. Nu este nici un copilaș, dar toate scaunele sunt ocupate de cineva de pe moșie. Jack de la numărul 5 care-și petrece tot timpul cu porumbeii aceia idioți, Mary care nu a mai avut o slujbă de un an și care nu are bărbat, așa că probabil o să urmeze calea mamei sale în curând, devenind una dintre acele curve care-și deschid picioarele pentru oricine, și alți câțiva care se bat pe cutii sau pahare de plastic pline cu băutură. Nici o ceașcă de ceai. Asta își imaginează că ar servi mama lui Katie la o zi de naștere. Căni de ceai, jeleu și înghețată. Nici nu-și îndreaptă privirea către Tony care zace în fotoliul lui. Se comportă ca

și cum ar fi tatăl ei. Dar nu este. Face parte din norii aceia întunecați din mintea ei.

Daniel stă în mijlocul covorului și este evident că au niște tort pe undeva, deoarece are în față o farfurie cu glazură și câteva chipsuri, iar în clipa în care își ridică privirea spre ea, vede că are resturi de ciocolată în jurul gurii. Îi zâmbește în timp ce ridică ceva pentru ea.

– Mocov! zice fără să poată pronunța cuvântul corect încă. Un iepule, mocov! Mocov!

– E Peter Rabbit, nu-i așa?

Sora lui Tony, Jean, e așezată pe podea lângă el.

– Ca în cărțile alea.

Iepurele are o salopetă în dungi, iar Charlotte își dă seama că Jean este cea care i-a făcut-o. Așa este ea. Probabil că ar trebui să ducă o viață ca a lui Katie. Așa ar fi fost dacă ar fi reușit să plece de acolo. Dar soțul ei este maistru la fabrică și se descurcă bine. Jean nu o place pe mama ei, lucru destul de evident, și nici pe Tony nu prea îl place, dar îl iubește pe Daniel, așa cum face toată lumea.

– Mocov! zice din nou cu vocea lui pițigăiată, numai dulceață și inocență, chestie care o face să strângă din dinți.

– Ce ai acolo? întreabă Tony care se apleacă puțin spre ea. Iar ai fost la furat?

Mișcă ochii. Tony nu este inteligent, nu în sensul educat sau cum e Katie, dar are ceva feroce în el. Seamănă mai degrabă cu o hienă inteligentă. Amușină când încerci să ascunzi ceva. Încă are Walkmanul de la Katie în mână și îl strânge și mai tare.

– L-am găsit, mormăie ea.

– Atunci poți să i-l dai fratelui tău drept cadou.

– Are doar doi ani nenorociți, de ce are el nevoie de un Walkman?

Trece de la mormăială la țipete pline de furie și în oricare alt loc s-ar fi făcut liniște completă în cameră, dar furia lui Charlotte nu este nimic nou. Scrisori de la școală, griji din partea asistenților sociali, mama ei care o înjură, nimeni nu o mai bagă în seamă cu toate răbufnirile ei.

– Dă-l încoace, îi zice mama ei cu ochii încețoșați. Ți-l dau înapoi mai târziu, adaugă ea aproape neinteligibil.

Charlotte știe că sunt șanse mici să-l mai vadă vreodată, singura șansă ar fi ca Tony să se îmbete mangă și să uite de el. Altfel o să fie vândut undeva când o să-și dea seama că Daniel este prea mic ca să-i dea vreo importanță. Smulge caseta din el și îl aruncă spre mama ei.

– Ia-l atunci, nenorocito!

Se întoarce ca să fugă în camera ei, în timp ce Daniel strigă după ea, mai puțin încrezător acum.

– Mocov?

Pare să fie vreun mizerabil de chinezoi, gândește în timp ce trântește ușa după ea și se aruncă direct pe saltea. Tot ceea ce aude este putreziciune.[4] Așa cum este și viața ei. Totul putred de la început. Stomacul îi chiorăie. În afară de bomboanele și biscuiții mâncați mai devreme, nu a pus gura pe nimic toată ziua, dar nu are de gând să se întoarcă acolo ca să mănânce din sendvișurile alea mizerabile și din tort. În schimb, termină ce a mai rămas din vin, sugând puternic din cana cu dinozauri a lui Daniel, până când o ia amețeala și i se face rău. Adoarme puțin sau cade într-un fel de amorțeală produsă de beție, pentru că, de îndată ce își revine, casa este tăcută și mama ei stă în ușă.

– Mă duc la muncă, zice cu o privire sfidătoare. Tony merge până la magazin. Ai grijă de Daniel în timpul ăsta.

Nu așteaptă un răspuns de la fiica ei, dar strigă în jos pe scări că vine acum și s-o aștepte dracului un minut, apoi se aude ușa trântindu-se, iar Charlotte poate să respire ușurată. Mai stă puțin ca să fie sigură că au plecat, înainte să se năpustească pe palier ca să-și recupereze Walkmanul.

– E al meu.

Îl înhață de unde a rămas neatins, lângă partea de jos a pătuțului lui Daniel, și, deși băiatul e concentrat asupra iepurașului moale pe care îl ține strâns, această mișcare îl face să se sperie, iar zâmbetului îi iau locul încruntarea șocată și lacrimile, așa că începe să scâncească încet.

– Taci dracului odată, mârâie ea.

Camera miroase a scutece murdare și vede unul rulat într-un colț al camerei, evident mama ei l-a aruncat acolo, apoi a uitat să-l ducă la coșul de gunoi. Măcar are unele curate. Plânge în timp ce-și întinde mânuța după ea.

– Ți-am spus să taci!

Se întoarce și îl lasă strângând iepurașul la piept, iar până ajunge în camera ei, suspinele lui nu se mai aud deloc. Este posibil să fi învățat și el că nu are rost să continue dacă nimeni nu are de gând să vină. Sau poate că mama ei are dreptate. Poate că el este *mai bun* decât ea. *Un bebe fericit. Nu cum a fost Charlotte. Tot timpul o ticăloasă. La dracu', a fost o pacoste. Numai probleme de la o zi la alta. Daniel reușește să zâmbească tot timpul.* Înțelege ce vrea să spună mama ei. Tatăl lui Daniel nu l-a părăsit.

Așază cu grijă caseta înapoi în timp ce privește cu atenție către ușă, după care apasă pe butonul „play", delectându-se cu melodiile de la Katie. Cunoaște majoritatea pieselor de pe listele de top cu muzică pop, deși nu îi place muzica așa de mult cum îi place lui Katie, și oricum mama ei nu îi cumpără niciodată casete sau viniluri. Fredonează și ea, imaginându-și că se află pe malul mării, împreună

cu Katie, și că familiile lor dispar dintr-odată așa cum se întâmplă cu un nor de fum. Apoi urmează o melodie, „Hai cu mine, iubito“ de Frankie Vein, și ea ascultă fiecare cuvânt cu foarte mare atenție, înainte să deruleze caseta și să o asculte din nou. În această melodie totul trimite la cum să scapi. La cum să ajungi oriunde altundeva. La cum să lași toată mizeria în urmă. Toate visurile și fanteziile, gândurile lor, în care ambele familii sunt ucise de un atacator necunoscut în paturile lor, cum toți cei care le-au supărat vreodată dispar, mama sufocantă a lui Katie și Daniel cel urât mirositor, pulverizați precum casele de pe Spring Street, totul pare învăluit de ritmul acestei melodii. Din acest motiv a pus-o Katie acolo. Pentru că și ea simte la fel. Așa a fost dintotdeauna. Cred că asta trebuie să fie iubirea.

Apasă din nou pe aceleași butoane la nesfârșit. Timpul trece imperceptibil. Tony nu se întoarce decât peste o oră din cauză că barul este prea aproape de magazin ca să reziste, și oricum este *ziua de naștere a lui Daniel*. Din fericire, îl aude când urcă pe scări în pauza dintre melodii și ascunde iute aparatul sub pernă.

Nu ciocăne la ușă, ci o deschide direct și rămâne în cadrul ei, beat și furios. Casa aceasta este plină de furie gata să izbucnească în orice moment.

– Trebuia să ai grijă de copilaș! A căzut din pătuț. S-a lovit la cap.

Charlotte nu-i răspunde. Nici nu ar avea sens să o facă. Din celălalt capăt se aude vocea lui Daniel care strigă după mama. Pare obosit. De când o fi plângând?

– Vrei să-i aduci pe cei de la asistență socială pe capul nostru? Vrei s-o chinui pe maică-ta?

Își trage cureaua de la pantaloni în timp ce vorbește, are fața buhăită de la alcool și ea știe că acum este cel mai rău. „Toate sunt din vina lui Daniel“ este tot ce îi trece prin minte când aterizează prima lovitură. „Totul e mai rău de când acest copil perfect a venit pe lume. Nimeni nu-l lovește pe Daniel. De ce nu pot să mă iubească și pe mine așa cum îl iubesc pe el? Ce naiba este așa de special la el?“ Se concentrează pe furie și își mușcă obrazul cu putere. O face să nu mai plângă. Tony e și mai rău atunci când plânge. Îl hrănește pe monstrul din el. Toate aceste resentimente adunate față de copilul unui alt bărbat care-i mănâncă lui mâncarea.

Se trezește în miezul nopții, suferindă și plină de vânătăi, iar patul este complet ud sub ea și în toată camera se simte acel miros familiar. A făcut încă o dată pe ea. În liniște completă dă jos cearșaful și îl face ghem, apoi îl îndeasă sub saltea. O să trebuiască să-l spele când nimeni nu este acasă sau atunci când Tony și mama stau în pat după-amiaza. Mama i-a spus că o să-i cumpere un cearșaf din plastic dacă

va continua în felul acesta. Nu vrea asta. Toată lumea o să râdă dacă aude, ceea ce o să se întâmple cu siguranță, fiindcă Tony este gură-spartă atunci când merge la barul unde toți părinții de pe moșie se duc. Așa o să afle toți copiii. Nimănui nu o să-i mai fie frică de Charlotte Nevill dacă o să știe că face pipi în pat și să le fie frică țâncilor de ea e tot ce i-a mai rămas. Ce-o să se întâmple dacă află Katie? Ce-o să creadă atunci despre ea?

Vânătăile de pe picioare o dor și, deși este o noapte friguroasă, se ridică din pat cu greu și se duce la fereastră s-o deschidă, sperând să dispară mirosul din cameră până dimineață. Își dă jos de pe ea chiloții uzi, apoi se înfășoară cu vechiul ei hanorac care îi e mult prea mare, dar pe care îl adoră, și se întinde direct pe podea, holbându-se la tavan. Se gândește la Katie până o ia somnul. În visul ei, amândouă conduc cu viteză, într-o decapotabilă roz, râzând. În visul ei, amândouă au mâinile pline de sânge.

42. ACUM. MARILYN

Este aproape miezul nopții și sunt complet trează, cu ochii în tavan, încercând să-mi pun în ordine gândurile și sentimentele. De câte ori închid ochii, nu văd decât fața îngrijorată a Lisei atunci când i-am spus că am probleme cu Richard. Ca și cum i-ar păsa realmente de mine. Ca și cum încă am fi cele mai bune prietene. Ava lipsește, iar ea își făcea griji pentru că sunt nefericită. Ce-ar trebui să înțeleg din asta?

„Cineva nu este cine pare să fie. Cineva pe care îl cunosc."

Cât de nebună a devenit Lisa? Poate încă îl iubește pe Jon, ca să vină cu o idee așa de ciudată, în loc să accepte că el a luat-o pe Ava? În orice caz, ce fel de om o fi? Cine ar trimite genul acela de mesaje propriei fiice?

Despic prea mult firul în patru, asta este marea mea problemă. Face întreaga lume să pară murdară și, dacă nu am grijă, s-ar putea să încep să văd conspirații peste tot. Sunt mult prea obosită pentru așa ceva. Trebuie să mă întorc la serviciu. Penny mi-a trimis un mesaj mai devreme, în care îmi spunea că Richard a sunat de câteva ori, dar nu a făcut cine știe ce circ, apoi mi-a spus că mai este ceva de lucru la contractul Wharton, dar dacă nu mă simt în stare, atunci este sigură că altcineva o să se descurce. Maxilarul mi se încleștează când mă gândesc la asta. Nimeni nu o să-mi fure lista de clienți.

Oricum, unde aș putea să merg? Nu pot să mă ascund la nesfârșit. Asta ar însemna pur și simplu să amân inevitabilul. Dacă Richard apare acolo, o să sun la poliție. M-am săturat să trăiesc prefăcându-mă că totul e bine. Acest gând mă duce din nou la Lisa/Charlotte. Oare *ea* a obosit să tot trăiască o minciună? A fost vreodată tentată să-mi vorbească despre trecutul ei? Mă bucur că nu a făcut-o. Nu mi-aș fi dorit să port așa o povară. Chiar dacă am fost prietena ei cea mai bună.

„O chema Katie Batten. A fost cea mai bună prietenă a lui Charlotte."

Renunț să mai încerc să adorm și mă ridic. Am prea multe întrebări care mi se învârtesc în cap ca să mă relaxez; pe lângă asta, coastele mă dor cumplit, așa că mă îmbrac, îmi pun niște cafea de la tonomat în termos, apoi ies din cameră. Este o zonă comercială la parter, lângă recepție, și mă duc acolo, ca să caut un calculator. Luminile strălucesc puternic în contrast cu întunericul de afară, iar bărbatul de la recepție îmi oferă un zâmbet formal când trec pe lângă el. Acest lucru îmi place cel mai mult în hoteluri. Faptul că este întotdeauna cineva treaz. Nu ești niciodată cu adevărat singur, ceea ce-ți oferă un anumit tip de

confort steril și impersonal.

Mă așez la unul dintre birouri, nu foarte aproape de fereastră, deși șansele ca Richard să mă caute la ora asta din noapte sunt slabe, apoi pornesc calculatorul. Sunt câteva chestii pe care trebuie să le aflu și prefer să-mi bat capul cu viața Lisei, în loc să mă gândesc la a mea.

Caut *Charlotte Nevill și Jon John Jonathan iubiți* și dau peste niște rezultate din tabloidele de la începutul lui 2004. Nu apare nici o poză cu ea, dar este una cu el, *Jon Roper*, stând într-o grădină. E slab și are un cercel într-o ureche, se încruntă către cameră, evident așa cum i s-a cerut, iar sub titlul din articol scrie: „*M-am îndrăgostit de o ucigașă de copii și asta aproape că m-a distrus*…“ Arată tânăr, cu cearcăne negre și un ten nesănătos. Un articol destul de grotesc, cum era de așteptat, dar printre detaliile legate de viața lor împreună, mi se pare că tânjește după un fel de izbăvire. Majoritatea lucrurilor pe care le spune au legătură cu Crystal – probabil numele adevărat al Avei – și cum atunci când ea s-a născut, realitatea brutală a crimei săvârșite de Charlotte l-a lovit din plin, iar el nu a putut să o ierte și acum și-a pierdut fiica, toate astea din cauză că a băut prea mult ca să poată suporta. Potrivit articolului, după aceea s-a mutat cu mama lui și încearcă să-și pună viața în ordine ca să poată avea un nou început.

„Știu cum te simți“, gândesc eu. „Dacă ar fi așa de ușor după patruzeci de ani.“ Citesc articolul din nou, fragmentul unde face mare tam-tam din viața lor sexuală și despre cum beau ei împreună, după care mă întreb cât din ceea ce scrie aici este adevărat și câte informații sunt construite să-l pună pe el într-o lumină mai bună. Totul sună așa de tragic și de sordid. Aproape că îmi pare rău pentru el, dar problema este că a luat-o pe Ava.

Mă mai uit peste câteva rezultate, dar în mare parte sunt versiuni diferite ale aceluiași articol, plus o suită de alte poze. Nu dau peste un cont de Facebook care să îi aparțină, așa că presupun că poliția a fost cea care i l-a închis deja sau ce fac ei în astfel de situații. Sau este posibil ca el însuși să-l fi dezactivat după ce a luat-o pe Ava.

Încep o nouă căutare. Katie Batten. Prietena cea mai bună a lui Charlotte. Scriu „Katie Batten înecată în Ibiza 2004“ și ajung direct la această poveste. Dumnezeu să binecuvânteze Google-ul în tot ce face, în afară de situațiile medicale. Cafeaua s-a răcit aproape complet, dar iau o gură oricum.

Eforturile de căutare a lui Katie Batten, o femeie din Marea Britanie care a dispărut din Ibiza, una dintre Insulele Baleare, au fost anulate. Domnișoara Batten, în vârstă de douăzeci și șase de ani, a fost ultima oară văzută ducându-se să înoate la răsăritul soarelui pe o plajă de lângă barul unde lucra din luna mai. Călătorise prin Spania cea mai mare parte a anului de după moartea mamei sale într-un accident de mașină în 2002.

Prietenii au declarat că începuse să accepte moartea subită a mamei, cu toate că încă jelea și a fost descrisă ca fiind nervoasă și vulnerabilă. Colegii ei au declarat că își petrecea cea mai mare parte a timpului singură.

În noaptea morții, a fost văzută intrând în mare, iar doi martori, un cuplu german aflat în vacanță, care urmăreau răsăritul soarelui dintr-un loc izolat, au spus că au încercat să o strige în timp ce își croia drum prin valuri și s-au gândit că ar putea fi beată. Domnișoara Batten le-a răspuns că era bine. Tânărul cuplu a privit-o cum înoată spre larg, dar mai târziu, când s-au uitat din nou către stânci, dispăruse fără urmă. În ciuda eforturilor extinse de căutare, trupul lui Katie Batten nu a fost recuperat. Un verdict care să confirme moartea accidentală prin înecare este așteptat din partea anchetatorilor.

Mai apăreau și alte rezultate, dar nimic care să ofere mai multe detalii. Tatăl murise în urma unui atac de cord câțiva ani mai devreme, după care Katie a trebuit să aibă grijă de mama ei care se lupta să-și accepte noul statut de văduvă. Într-un alt articol despre moartea ei apare o fotografie pixelată a unei femei care stă pe o plajă, cu păr negru lung și cu ochelari de soare, bronzată. Fără prea multe detalii și făcută de la distanță. Asta a fost tot ce au avut?

„Trupul lui Katie Batten nu a fost recuperat.“ Recitesc această propoziție din nou și din nou. A ajuns vreodată cadavrul ei la mal? Din această cauză este Lisa așa de convinsă că ea, Katie, a răpit-o pe Ava? Chiar crede că nu a murit? Dar de ce? Nu are sens. Cu siguranță că nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu Charlotte Nevill, chiar dacă ar fi găsit-o din nou. Ziarele au spus clar în ultimele zile că vinovăția lui Charlotte e de necontestat. A fost *văzută* omorându-l pe Daniel și a recunoscut. De ce să vrea Katie să apară în viața ei acum?

Mai iau o gură de cafea. Jon e vinovat. El i-a trimis mesajele pe Facebook. El este cel care a dispărut cu Ava. Poliția știe despre ce vorbește. Trebuie să ai încredere în ei, nu în fosta ta cea mai bună prietenă, care este și țicnită.

Închid calculatorul. Deja e prea mult. Am și eu problemele mele. Poliția o să-i găsească pe Jon și pe Ava. Sunt sigură. Nu vreau să mă gândesc la natura mesajelor pe care i le trimitea. Nici chiar luminile puternice din hotel nu au cum să risipească întunericul din ele.

43. LISA

Încordarea subită a lui Alison mă face să mă îngrijorez. Își ține telefonul mobil puțin prea aproape de ureche. Cred că este Bray la celălalt capăt, și capul începe să mi se învârtă, iar întunericul amenință să apară în colțurile ochilor mei. „Doamne, nu. Te rog să nu fie despre Ava. Te rog, nu Ava.“ Frica este pe cale să pună stăpânire pe mine atunci când Alison își întoarce privirea peste umăr spre locul unde stau eu pe marginea scaunului, cu mâinile strângând cât mai puternic cana de ceai. Pare că îmi ascunde ceva, nu vreo formă de empatie, mai degrabă observ neîncredere în privirea ei. Neîncredere în mine. Teama legată de siguranța imediată a Avei este înlocuită de propriul instinct de supraviețuire. S-a întâmplat ceva.

Alison îmi aruncă un zâmbet încordat și încearcă să se comporte normal în timp ce se îndreaptă către toaletă ca să-și continue conversația. După ce clanța se închide cu un clic, mă ridic imediat de pe scaun și îmi lipesc urechea de ușă. Pentru prima oară de când m-au mutat din casa noastră și m-au adus în acest apartament groaznic, mă bucur de materialele ieftine folosite. Ușa este subțire și, deși nu înțeleg tot ce zice – vorbește extrem de încet –, prind câteva cuvinte: „… Așa o să fac… o să fiu bine… Nu, e la fel ca înainte. O să încui ușa… poartă-te normal când ajungi aici.“

Căcat, căcat, căcat. Fața îmi arde, iar mâinile îmi sunt reci. Sunt numai instinct animalic acum, iar acesta îmi spune că trebuie să plec de aici sub orice formă. Ceva s-a întâmplat și o să vină după mine. Dar cum rămâne cu Ava? Asta înseamnă că totul s-a sfârșit? Nu pot să risc nimic, mai ales să fiu arestată acum. Sunt încă Charlotte Nevill. Nu o să vadă în mine o victimă.

Se aud mișcări de cealaltă parte a ușii și dintr-odată devin înspăimântător de calmă. Alerg până la bucătărie și înșfac ibricul făcând apa să se miște în timp ce mă întorc grăbită în cameră. Ușa de la dormitor se deschide când ajung în fața ei, iar Alison face un mic pas înapoi, surprinsă să mă vadă așa de aproape. Frică. Văd că îi este frică.

– Îmi pare rău, îi zic încet.

Abia are timp să pară uimită înainte să o lovesc cu ibricul în cap. Zgomotul loviturii face să mi se strângă stomacul, în timp ce ea se clatină puțin înapoi, ca imediat după aceea să cadă pe covor, ametită, cu un icnet. Nu ezit să-i smulg telefonul, după care alerg spre ușa de la intrare, îmi iau geanta mea veche și cheile de pe masa din hol.

– Lisa, Lisa, nu…

Vocea ei se aude gâtuit, abia poate să vorbească.

– Îmi pare rău, îi repet.

Mâinile îmi tremură în timp ce deschid ușa de la intrare, apoi o încui de două ori în urma mea, iar cheia aproape că-mi scapă printre degete când o aud cum bate în ușă de cealaltă parte. „Prea târziu, Alison, prea târziu.“ A rămas blocată înăuntru, fără telefon. Oricum nu prea am mult timp. Știu că Bray este pe drum.

O iau la fugă. Nu aud nici o sirenă în timp ce alerg spre oraș. Bine. E foarte bine.

Mă rog la Dumnezeul în care nu cred înainte să încerc cardul de credit la un bancomat și izbucnesc în râs când scoate din el suma maximă posibilă de două sute cincizeci de lire. În toată agitația asta, nu au ajuns încă să-mi închidă conturile bancare. Imediat după aceea arunc cardul, geanta și telefonul lui Alison într-un coș din apropiere și mă îndrept rapid către Boots ca să cumpăr o mașină de tuns părul cu baterii, spray nuanțator de păr albastru și roz, farduri și ojă neagră. Trec pe la trei magazine de caritate, de unde îmi cumpăr cele mai ponosite și hipiote haine pe care le găsesc, împreună cu o geacă militară și pantofi Dr. Martens la mâna a doua care abia îmi vin. Iau și o grămadă de bijuterii ieftine în formă de cruce, schelete și câteva brățări din piele. Sunt leoarcă de transpirație și inima îmi bate puternic, dar mintea mi-e limpede. Am învățat multe de-a lungul anilor. Ei se așteaptă să fiu la fel de sperioasă. Poate să-mi schimb culoarea părului și să-mi pun niște ochelari, dar nu mai mult de atât. Mă subestimează. O să fiu neînfricată și o să mă ascund în văzul tuturor. Să devin altcineva.

La cafeneaua Costa, mă duc în toaleta pentru persoane cu dizabilități, în care există oglindă și o chiuvetă, apoi mă pun rapid pe treabă. După ce termin, nici eu nu mă mai recunosc. Arăt mai tânără, ceea ce nu e o surpriză. Cel mult de treizeci de ani. Îmi conturez ochii cu kohl, negru și furios. Mă dau pe buze cu roșu aprins și îmi vopsesc unghiile cu ojă neagră. Părul aproape mi-a dispărut. Părul ras cu mașina de tuns în ambele părți și o șuviță roz cu albastru pe mijloc prinsă într-o coadă mică de cal. Pantalonii îmi sunt cam mari și îmi atârnă pe șolduri, accentuându-mi înfățișarea tinerească. Am slăbit și porțiunea de abdomen care mi se vede când mă mișc e plată și fermă.

Păstrez fardurile, spray-ul colorant, mașina de tuns și oja, dar îmi îndes hainele pe care le-am purtat în coșul de gunoi și curăț orice dovadă de păr din chiuvetă. Când plec, îmi dau seama că mi-am schimbat și mersul. Împing în față șoldurile și îmi îndrept umerii. Cu femeia asta nu te pui. Femeia asta face lucrurile în stilul ei. E dură ca oțelul. Femeia asta e umbra mea, și știu asta. Aceasta e Charlotte care-aș fi putut deveni.

Peste o oră sau mai târziu sunt la micul service de la capătul

autostrăzii. Încă e lumină, dar la orizont cerul începe să devină cenușiu. Mă plimb printre rândurile de camioane care umplu parcarea până găsesc unul în care să fie cineva. Un șofer, citindu-și ziarul, sorbind din ploscă, ambalaje de la Burger King pe bord. Totul atât de previzibil. Bat în portieră, zâmbesc, și el coboară geamul.

– Mergi cumva undeva pe lângă Calthorpe? îl întreb. Acolo sau la Ashminter? Amândouă sunt destul de aproape de casă. Aș putea să iau de acolo un autobuz și să ajung în Elleston în mai puțin de o oră.

– Mă duc la Manchester, zice. Așa că merg în direcția aia, dar am oprit pentru noapte. Mi-am făcut orele. Îmi pare rău, scumpo, dar nu plec până pe la vreo patru dimineața.

Nu e un bărbat cu înfățișare respingătoare. Am văzut mai răi de atât. Înainte să apuc să mă gândesc ce fac, ridic din umeri și zâmbesc.

– Pot să aștept.

Nimeni nu o să mă caute într-o parcare de camioane. O să fiu în siguranță aici.

Se uită la mine cu luare-aminte.

– Cum te cheamă, scumpo?

Tonul i s-a schimbat. Aproape nervos, dar și viclean. Vede o ocazie. Genul de împrejurare despre care probabil doar a citit în revistele pentru adulți.

– Lily, spun.

Numele îmi vine din senin și e în dezacord cu înfățișarea mea sălbatică, dar, într-un fel, se potrivește exact din acest motiv. Lily e o fată drăguță dintr-o familie bună, care s-a răzvrătit și nu s-a mai întors niciodată acasă. Țes povestea ei în minte în timp ce el mă măsoară din cap până în picioare și văd cum mărul lui Adam i se mișcă atunci când înghite în sec.

– Phil.

Deschide portiera de la cabină și mă trage sus. Constat ușurată că miroase a curat, la fel și cabina. Nu a fum. Nu a alcool stătut. Doar piele și deodorant. Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut fi mult mai rău.

– Trebuie să trag un pui de somn. Îmi face semn din cap spre bancheta din spate acoperită cu o pilotă. Cu cât adorm mai repede, cu atât plecăm mai devreme. Ochii lui se plimbă din nou pe trupul meu. În mod normal, mă masturbez, dar…

Râde pe jumătate, de parcă ar face o glumă, dar i se scurg ochii.

– Păi, bănuiesc că ar trebui să plătesc cumva pentru cursă, spun, conștientă că sună ca o replică dintr-un film porno ieftin, dar sperând că asta o să-l facă să se excite.

E supraponderal și de vârstă mijlocie și mă îndoiesc că nevastă-sa o face des. Chiar dacă mai vrea o dată, cred că pot să-l fac să termine repede. Mă gândesc la Charlotte. Trebuie să fiu Charlotte Nevill acum.

Ava are nevoie de mine și nu o s-o las de izbelişte.

„Sunt Charlotte Nevill“, îmi spun, în timp ce mă întind să-i desfac catarama de la cureaua de sub burdihan. „Am făcut lucruri mai rele. Pot să fac asta.“

44. ATUNCI. 1989

Este luna mai, la jumătatea trimestrului lui Katie, deși nu se poate spune că acest lucru însemna ceva și pentru Charlotte. Abia dacă mai merge la școală și nimănui nu-i pasă. Nici unul dintre profesori nu o dorește pe Charlotte Nevill în școală. Sparge lucruri. Înjură. Lovește alți copii. „Nimeni nu poate să o controleze. Devine din ce în ce mai rea.“ Celor mici le este frică de ea. Furia ei e ca un lup care rânjește, fericită să devoreze frica celorlalți copii ca să scape de a ei. Lupul cel mare și rău. Scufița Roșie.

– Charlotte? Ești atentă?

Katie se mișcă în cerc în mijlocul unei camere dărăpănate, ridicând un nor de praf.

– Pielea lui este gri și cam lăsată. Ca și cum era gol pe dedesubt. Aș fi putut să mă holbez la el toată ziua.

Sunt într-una din casele dezafectate de pe Coombs Street, golită de orice urmă de plumb de către mâinile hulpave ale locuitorilor, și uitate momentan până când buldozerele o să vină să demoleze totul, ceea ce pare că nu o să se întâmple prea curând, după cum tot spune doamna Copel, vecina de alături.

– Gri, zice Katie din nou în timp ce se freacă cu praf între degete. Cam așa.

Bunicul lui Katie a murit; ea abia s-a întors de la înmormântare în urmă cu câteva zile și nu se poate abține să nu povestească despre asta, ceea ce e bine pentru că împiedică vorbele din Charlotte să se reverse afară.

– Dezgustător, zice ea în timp ce Katie se trântește lângă ea.

Ambele stau pe geaca lui Charlotte pentru ca rochia lui Katie să nu se murdărească de praf, dar se reazemă cu spatele de perete, motiv pentru care Charlotte își pune în mintea ei amețită să nu uite să verifice hainele lui Katie înainte ca ea să plece acasă. Nu ar vrea ca ea să intre în bucluc fiindcă ar însemna că nu o va mai putea vedea, iar Katie este tot ceea ce o face să nu-și piardă de tot mințile.

– Da, dar minunat de dezgustător.

Charlotte nu a văzut vreun corp lipsit de viață, deși își dorește să o fi făcut. Ar fi vrut să-l fi văzut împreună cu ea.

– Mirosea?

Casa aceasta miroase a umezeală și mucegai, chiar dacă afară este soare și destul de cald.

– Nu, oricum nu *rău*. Probabil a ceva chimicale. Ca în laboratorul de științe de la școală.

Charlotte habar n-avea cum mirosea un laborator, dar a scos un *hm* ca să pară de acord.

– Evident că starea mamei s-a înrăutățit, zice Katie cu un oftat exagerat. Doctorul Chambers i-a dat niște pastile să-i calmeze nervii, dar nu par să aibă vreun efect.

Charlotte nu vrea să audă nimic legat de pastile, așa că se apropie de frumoasa și delicata Katie care este așa de puternică pe dinăuntru, ca să se poată bucura și mai mult de vocea ei melodioasă.

– A devenit obsedată de moarte. Își închipuie că nu am observat, pentru că toți cred că sunt puțin prostuță, deși este extrem de evident. Tati spune că suferă, dar eu nu înțeleg de ce este așa de tristă. Era totuși bătrân și acum ea a primit casa cu vedere la mare, așa că totul ar trebui să fie bine. Evident, *ea* nu vede lucrurile așa. După ce ne-am întors acasă, a lustruit scările din casă așa de tare – tati a spus că a făcut-o ca să nu se mai gândească –, încât a și căzut pe ele! Mi-a spus că a fost aproape să-și rupă gâtul!

Scoate un râs aproape metalic, în care se poate simți și puțin venin. Katie o urăște pe mama sa. Îl urăște și pe tatăl ei, dar cel mai mult pe mama.

– Evident că apoi a fost nevoită să cumpere șmirghel ca să îndepărteze lustrul, îngrijorată că o *să cad și eu*. Vezi să nu! Mă obligă să iau vitamine acum. Ca să mă mențină sănătoasă. Sinceră să fiu, Charlotte, nu mă lasă să respir deloc. Tati încearcă din răsputeri să o facă să fie rezonabilă, dar îl controlează și pe el. Măcar el poate să meargă la slujbă. Mulțumesc lui Dumnezeu că pastilele alea o fac să fie somnoroasă și pot să vin să te văd.

Zâmbește, atât de drăguț și de dulce, încât Charlotte se agață de ea.

– I-am pus una în cafea de dimineață, zice Katie cu un zâmbet neastâmpărat. Și deja luase una înainte. Nu o să se mai trezească în veci.

– Poate că ar trebui să doarmă pentru totdeauna, mormăie Charlotte.

Ce-ar putea să fie așa de rău? Să dormi pe veci?

– Da! Katie sare în picioare. Poate că așa ar trebui! Ce ar trebui să facem după? Am fugi undeva?

Toate jocurile și fanteziile lor pornesc de la ideea unei fugi – *condu cât mai departe, iubito* – și cine ar fi după asta și ce ar face, apoi Charlotte sare și ea în picioare fără să mai țină cont de oboseala pe care o simte, fără să mai conteze furia ei pură, fără să se mai gândească la acele lacrimi captive în ea care ar putea să o umilească.

– Bonnie și Clyde! zice ea. O să jefuim bănci și o să nenorocim oameni! O să fim niște legende!

Deja se simte mai puternică, bucurându-se de admirația cu care o privește Katie. Cea care o crede sălbatică, nebună și liberă. Katie crede

că ea este lupul cel mare și rău care-i terorizează pe toți de aici. *Lupul cel mare și rău.*

– Eu o să fiu Bonnie, iar tu o să fii frumosul meu Clyde!

Katie se preface că își face vânt cu o mână, în timp ce cu cealaltă scoate un pistol invizibil de la șold.

– O să fim de nedespărțit, și oamenii ne vor invidia pentru dragostea noastră.

Se apleacă și o sărută pe Charlotte direct pe buze, un sărut așa de moale, încât fața lui Charlotte pare să ia foc, apoi i se schimonosește când lacrimile de care se teme amenință să o podidească. Apoi scoate o țigară din buzunarul cel mai de sus, pe care o aprinde în timp ce încearcă să-și controleze gura care-i tremură.

– Charlotte? întreabă Katie îngrijorată. Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă?

Scutură din cap.

– Doar mizerii din cauza lui Daniel. Ca de obicei. Chestii în familie. Nimic cu care să-mi bat capul.

– Poți să-mi spui orice.

Katie îi ține fața cu ambele mâini, nu delicat, cum ar face o fată, ci cu putere.

– Știu.

Dar nu poate s-o facă. Nu este nimic asemănător cu ceea ce îndură Katie de la mama ei extrem de protectoare. În schimb, Charlotte se desprinde de ea și lasă țigara să-i atârne între buze în timp ce ia o postură pe care își imaginează că ar avea-o un mafiot.

– Hai la un jaf, Bonnie! E o bancă în oraș pe care trebuie s-o spargem!

Își mișcă o sprânceană în timp ce ține mâna în față, iar Katie râde, bate din palme, apoi amândouă sar vesele de sus în jos. Întotdeauna așa de multă energie. Când sunt împreună, Charlotte aproape că-și recapătă puterile și se simte mai bine.

Ies cu greu din casă înapoi la lumină și aleargă cât pot de repede peste terenul părăsit, ținându-se de mână. Banca o să fie magazinul cretin al bătrânei doamne Jackson, iar banii o să fie dulciurile și băuturile pe care Charlotte le va fura. Ea este lupul cel mare și rău, ea, ea. Nu vrea să-și aducă aminte de noaptea trecută. Tot ce vrea este să alerge așa de repede, încât trecutul să nu o poată ajunge din urmă.

Idiotul de Daniel. Numai nemernicul ăsta mic e de vină. Poate chiar s-o simtă, amintirea a tot ceea ce s-a întâmplat, cum aleargă după ea de zici că stă să-i sufle în ceafă. Aleargă și mai repede, dar nu o să fie niciodată suficient de repede.

– Daniel e bolnav, zice mama ei stând în pragul ușii de la dormitor. Trebuie să rămân acasă.

– Nu are nimic, mârâie Charlotte care nici nu-și ridică privirea. Se simțea foarte bine mai devreme. Nu are nimic nici acum.

Nu este chiar adevărat, și ea știe asta. A fost tot timpul tăcut, chiar palid, și nu a bătut-o la cap să se joace cu el de când a venit acasă. A stat doar într-un colț cu Peter Rabbit, sugându-i una dintre urechi. Simte ceva straniu. Nu iubire. Nu poate să-l iubească pe Daniel. Totul s-a înrăutățit de când a apărut el, dar este *ceva*.

– O să am eu grijă de el cât timp ești la muncă.

Mama clatină din cap. Așa face mereu când Daniel se îmbolnăvește. Nu o lasă pe Charlotte să se apropie de el.

– De mine are nevoie.

– Atunci ce treabă am eu aici?

Nu s-a purtat niciodată așa când Charlotte era mică, când erau numai ele două. Niciodată nu a rămas acasă pentru ea.

– Avem nevoie de bani.

Mama nu o mai privește acum, cât se concentrează asupra copilașului lipsit de energie pe care îl ține lângă șold strângându-și iepurașul.

– Și?

Clinchete de alarmă încep să sune în mintea lui Charlotte. Mama ei nu zice nimic pe moment, doar își mușcă buza de jos. Ochii îi sunt la fel de încețoșați, probabil din cauză că a băut cu Tony toată după-amiaza. Și roșii. Oare mama ei a plâns?

– Vorbește tu cu ea. Am eu grijă de el.

Tony apare în spate și ia băiețelul din brațele mamei în timp ce mâinile ei dau să îl ia înapoi. Daniel începe să plângă cu suspine firave.

– Mocov vine cu mine, zice înainte să dispară.

– O să vin să-ți spun o poveste după un minut, strigă mama după el. Scufița Roșie. Preferata ta.

Lui Charlotte îi bate inima și mai tare. Pentru ea nu au fost niciodată povești înainte să adoarmă. Nimeni nu a avut grijă de ea când a fost bolnavă. Daniel este un nemernic așa de norocos și nici nu știe acest lucru. Acel sentiment este cu totul altceva. Prin tot corpul lui Charlotte vibrează o senzație de pericol iminent.

– Ar trebui să iei asta, zice mama.

Îi întinde o pastilă pentru „durerile ei de spate“.

– Nu o vreau.

– *Ia-o dracului odată!* bubuie vocea lui Tony de pe coridor, și atât Charlotte, cât și mama ei tresar. Haide. Nu o să îți facă rău. E un sentiment plăcut.

Mama pare că încearcă să-i zâmbească, deși nu o privește direct.

– Te știu eu, Charlotte. Îți place amețeala care vine după.

– Dar nu am cu ce s-o beau.

Amânare, amânare, amânare. Este tot ceea ce poate să facă, dar este încolțită și își dă seama de acest lucru. Plânsetele lui Daniel vin de undeva de departe. Acolo nu există decât camera ei care nu mai reprezintă un sanctuar pentru ea. O doză de bere îi este aruncată, iar fetița o ia și, deși ar dori să-și urle spaima despre ceea ce crede că o să urmeze, înghite pastila.

– Știam eu că ești fetița mea cuminte, zice mama ei și îi mângâie părul.

Pare că este pe punctul să izbucnească în plâns, ceea ce o sperie pe Charlotte mai mult decât orice altceva.

– Nu-ți face griji, zice. Totul o să fie bine. Întotdeauna e mai bine dacă nu te gândești la nimic.

– Scutecul lui trebuie schimbat, zice Tony care apare iar în pragul ușii. Fă tu asta. O duc eu la bordel. Poate să se spele acolo.

Charlotte se trezește în picioare. Nu poate să i se opună lui Tony. Nici mama nu vrea să se lupte cu el. Nimeni nu are curajul. Picioarele îi tremură. Dar nu o să plângă. Nu ar ajuta la nimic. Se întreabă cât de mult durează până când pastila mamei o să-și facă efectul și tot ceea ce îi trece prin minte este: „mai repede, mai repede, mai repede“. Se întoarce ca să-și ia geaca.

– Numai cu gura, da? șoptește mama cu disperare, vină și rușine în glasul ei.

Tony mormăie drept răspuns.

– Vorbesc serios, Tony. Vorbesc serios. Are doar unsprezece ani.

Charlotte crede că s-ar putea să i se facă rău, dar își ține bărbia sus. O are pe Katie. Într-o zi o să fugă de aici. Într-o zi o să dea dracului toată această mizerie de viață. Numai în clipa când ajunge la ușa de la intrare aruncă o privire în spate. Mama stă sus, pe scări, cu Daniel la șold.

– „Acum mult timp a fost o pădure. În pădurea aceea trăia o fetiță mică pe care o chema Scufița Roșie. Mai era și un lup mare și rău…“

Nu o privește pe Charlotte când povestește. Deși Daniel o face. Strângându-l pe Peter Rabbit cu o mână, îi face lui Charlotte un semn de la revedere cu cealaltă. Un mic gest de afecțiune. Doar pentru ea.

„Du-te dracului, Daniel“, gândește ea în timp ce-l urmează pe Tony afară. „Du-te dracului, piticanie nenorocită.“

45. ACUM. MARILYN

Sunt terminată. Ce zi! Faptul că m-am întors la muncă și m-am prefăcut că sunt bine a reușit măcar să mă țină trează la birou. În schimb, ceea ce m-a surprins cel mai tare a fost că mi-a prins bine să fiu iar în mijlocul normalității monotone.

Acest sentiment a durat cam o oră întreagă până a venit Richard, neîngrijit și arătând ca un nebun, bătând cu pumnii în ușile din sticlă, cerând să fie lăsat înăuntru. Nu a fost o surpriză. Nu chiar. La un anumit nivel, am știut că urmărește parcarea în fiecare zi, așteptând să-mi fac apariția. Dacă nu m-aș fi simțit așa de umilită, ar fi putut să fie chiar un motiv de ușurare.

Când am ieșit în hol, a făcut tot ce mă așteptam. M-a rugat să mă întorc. M-a implorat chiar. La sfârșit, în mod predictibil, m-a amenințat. În gura mare. M-a trântit de perete. „Ești așa de urâtă, că nici un bărbat n-o să se atingă vreodată de tine! Cine morții mă-tii te crezi? O să te distrug, târfă proastă!“ Totul a fost așa de grotesc, monstrul din lăuntrul lui apărând pe fața sa schimonosită. Am plâns. Nu m-am putut abține. M-au durut coastele când m-a lipit de perete și toată furia lui m-a rănit adânc. Cum s-a ajuns la așa ceva?

Larma a adus-o pe Penny aproape instantaneu. Nu avea de gând să suporte toată mizeria asta și Richard știa asta foarte bine. Faptul că își amenința și agresa soția era cum era, dar nu putea să continue la fel de față cu Penny. A rămas neclintită în timp ce el încerca să-și ascundă mânia și să pară rezonabil, cu salivă rămasă pe buze de când zbierase la mine. I-a spus că o să sune la poliție dacă mai trece pe aici vreodată, amintindu-i că, datorită Lisei, poliția venea repede când suna PKR. Mi-a spus că ar trebui să cer un ordin de restricție. Eu mi-am aranjat hainele și i-am spus că nu aveam de gând să mă mai întorc. S-a terminat. O să intentez divorț.

Penny l-a condus până la parter, s-a asigurat că bărbații de la recepție o să-l ducă până la mașina lui, apoi le-a atras atenția să o anunțe pe ea și poliția dacă îl mai văd prin apropierea clădirii.

Restul zilei l-am petrecut sub un nor de umilință deghizat în simpatie. Stacey s-a comportat drăguț într-o manieră de genul: *„Ah, Doamne, nici nu știu ce-aș face…*“ Toby și-a umflat pieptul și a jurat că o să-l zdrobească pe Richard dacă mai are tupeul să vină pe aici – ceea ce aproape că m-a făcut să zâmbesc, pentru că nu prea cred că s-a luptat cu adevărat vreodată în viața lui –, apoi a venit Julia, singura care m-a amuzat de fapt cu simpatia și compasiunea ei falsă. Nici cu Penny n-a fost mai bine, ca și cum nebunia lui Richard ar putea să-i

ofere scuza perfectă să mă retrogradeze sau să mă dea afară la un moment dat în viitor și astfel să uite complet de „problema Lisa“, o dată pentru totdeauna.

Ea și Julia au devenit deja inseparabile. E amuzant felul în care evoluează lucrurile. Dar, oricum, m-am dus la serviciu și mi-am făcut treaba, iar după ce s-a întâmplat când m-am întors la hotel, sunt sigură că nasul obraznic fără îndoială ajustat chirurgical al Juliei o să fie mutat din loc mâine.

Simon Manning mă aștepta jos. Am crezut că o să-mi ceară să plec, în schimb m-a întrebat dacă aș fi interesată să preiau contractul lui de la PKR – *treaba Lisei*. Mi-a spus că aș putea să mai rămân la hotel o vreme, ca să mă întâlnesc cu personalul potențial pentru viitorul hotel. Acest lucru le-ar oferi lor – și mie – o perspectivă mai de ansamblu asupra etosului afacerii și a tipului de activitate pe care ar implica-o, iar eu aș putea să discut cu șefii serviciului de curățenie și cu cei de la catering despre noua construcție. Faptul că aș locui acolo mi-ar putea oferi o înțelegere mai bună a modului în care operează industria hotelieră și era convins că aș putea lucra câteva zile de aici pentru început. Dacă aș fi de acord, atunci o să o sune pe Penny imediat.

„Dacă aș fi de acord.“ Aproape că am căzut în genunchi de fericire. Evident că am vrut contractul. Încă bolboroseam mulțumiri când el s-a ridicat și a plecat. Iată-mă aici, întinsă pe spate în patul meu din camera imensă, un amestec uriaș de emoții. Ușurare. Asta este ceea ce simt în primul rând. Nu-mi pasă dacă mi-a oferit postul de milă, știu că o să mă descurc excelent, iar Lisa are alte lucruri cu care să se ocupe.

Lisa. Ziua a fost prea plină ca să mă mai gândesc la ea și să fiu a naibii dacă o să încep acum. Acesta este *noul meu început*. Simon Manning mi-a oferit o cale de scăpare. Slujba mea este asigurată și nu cred că trebuie să-mi bat capul cu probleme legate de unde ar trebui să stau pentru moment. Dacă banca are de gând să ia casa pentru că ipoteca nu a fost încă plătită, tot o să supraviețuiesc. Ar trebui să-mi mai iau din lucruri, dar mai poate aștepta și oricum nu vreau să o fac singură. „Nu o mai ai pe Lisa care să vină cu tine.“

Tocmai vreau să mă dezbrac, să fac un duș înainte să deschid o sticlă de vin și să mănânc un sendviș și niște chipsuri pe care le-am luat în drum spre casă – e ciudat cât de repede se schimbă locul pe care îl numești *casă* –, când aud un ciocănit în ușă.

Polițiști. Trei. Bray în prim-plan.

– Ce s-a întâmplat? Mă ia cu rău de la stomac. E vorba de Ava?

Mă tem că au găsit-o și nu e de bine, dar îmi dau seama că expresia lui Bray e prea aspră. Îi las să intre.

– Lisa a evadat.

Fără menajamente.

– Evadat? întreb. Nu am știut că e prizonieră.

O iau de la capăt, o apăr fără să vreau, ca și cum aș fi pe pilot automat.

– Nu este, se corectează ea. Cel puțin nu era. Dar și-a atacat ofițerul supraveghetor și a fugit. Trebuie să știm dacă a avut vreun contact cu dumneavoastră. Dacă v-a sunat sau v-a trimis vreun e-mail. Orice.

– De ce-ar fugi? întreb în timp ce mă așez pe pat.

– Aveți vreo veste de la ea?

De data asta, întreabă Bray fără să răspundă, și eu clatin din cap.

– Nu. Nimic. Verificați-mi telefonul dacă vreți. Ce se întâmplă?

– Aveți vreun jurnal sau vreo agendă de anul trecut acasă?

– Nu. Viața mea nu este așa de ocupată. De ce vreți să aflați ce am făcut anul trecut?

– Totul se rezumă la a descoperi ce are de gând să facă Lisa. O să am nevoie să încercați să vă amintiți cât mai exact timpul și locurile în care ați fost cu ea.

Pufnesc în râs.

– Abia îmi mai amintesc ce am făcut săptămâna trecută, darămite anul trecut.

Bray nu zâmbește și simt un gol în stomac.

– De ce sunteți așa de îngrijorați din cauza ei?

„Ce a făcut?“ Întrebarea pe care îmi este frică să o pun plutește în aer.

Polițista se așază pe pat lângă mine și nu-mi dau seama dacă este o încercare de a se împrieteni cu mine sau pentru că o fi și ea epuizată.

– Am căutat prin casa din Elleston după alte indicii care să ne spună unde ar putea să fie Ava acum, îmi zice. Am găsit acolo laptopul lui Jon, ascuns sub salteaua Lisei, și un set de chei despre care credem că aparțin unei proprietăți închiriate în Țara Galilor.

Îmi mut privirea de la ea la cei doi ofițeri și observ că mă privesc ca și cum ar trebui să înțeleg despre ce este vorba. Mă încrunt.

– Jon a fost în casa lor? Dumnezeule! Când? După tot ce… s-a întâmplat? Cum ar fi putut să…?

– Nu, mă întrerupe ea. Nu credem că Jon a fost acolo.

– Spuneți-mi dracului odată ce vreți să-mi spuneți! sar eu. În cuvinte cât mai simple.

Sunt prea obosită, iar mintea mi se învârte în toate părțile.

– Jon nu a mai fost văzut acasă de câteva luni. Vecinii spun că au crezut că e plecat în vreo călătorie. A fost concediat și declarat inapt pentru muncă acum doi ani. A lucrat numai pe ici, pe colo pentru puțini bani și doar din când în când. Era liniștit și nimeni nu-l băga în

seamă. Nu avea vreo ipotecă de plătit pentru că a vândut casa mamei sale și a cumpărat cu banii jos un apartament după ce aceasta a murit. A moștenit și o sumă bunicică. Facturile lui erau plătite direct de pe card.

– Și?

De ce nu vrea să treacă direct la subiect? Cât de rău poate să fie dacă are nevoie de așa de multe explicații?

– Un vecin a spus că l-a văzut cu o femeie înainte să plece. Și-au zis că o fi întâlnit pe cineva sau că s-a împăcat cu o iubită mai veche. Părea fericit. Era mai vioi.

– Cine era? întreb.

– Nu au reușit să vadă clar. Au spus doar că a trecut de câteva ori pe la el. Am găsit un contract de achiziție pe laptopul lui și avem câțiva ofițeri în drum spre acea adresă chiar acum. Să sperăm că o să dea de Jon și de Ava acolo. Poate și de Lisa.

– Dar de ce erau lucrurile lui în casa Lisei?

Îmi dau seama cam ce vrea să facă, deși nu-mi este extrem de clar unde vrea să ajungă.

– Credeți că Lisa era acea femeie? Vechea iubită? Credeți că ea și cu Jon încă vorbeau? Și din cauza asta era laptopul acolo?

Pentru o fracțiune de secundă totul pare să aibă sens. Poate că este vorba despre o dragoste reînviată – cum se poate așa ceva, când ea nu avea nici un cont pe site-urile de socializare? –, dar apoi îmi amintesc mesajele pe care Jon i le-a trimis Avei. *Genul* acela de mesaje. Lisa nu i-ar fi permis niciodată să trimită așa ceva. Nu așa se comportă cineva care își dorește o reuniune de familie. Sau poate că nu a știut? Poate că Jon îi trimitea mesajele fără ca Lisa să știe? Totul pare ciudat în cel mai bun caz, deși nu-mi vine să accept că Lisa ar fi fost de acord cu așa ceva. Să-și ascundă trecutul, da, însă nu așa ceva. E o *nebunie*.

– Dar nu are nici un se…

Telefonul lui Bray sună tocmai atunci, întrerupându-mă, iar ea se ridică imediat în picioare, întorcându-se cu spatele la mine ca să răspundă. Respir adânc, cu tâmplele pulsându-mi haotic. Am *văzut* starea în care se afla Lisa în clipa în care Ava a dispărut. Era zdruncinată. Apoi mai este și toată treaba asta legată de ceea ce a spus ea în legătură cu Katie. *Nu* avea cum să știe unde era Ava. Apoi, toate e-mailurile acelea. Nu are cum să fie implicată în așa ceva. Pur și simplu nu are. Sau da?

– Dumnezeule, zice Bray încet. O să te sun în cinci minute, plec acum.

Un alt telefon începe să sune, iar Bray, cu fața întunecată și corpul rigid, îi face semn colegului ei să iasă afară.

– Ce e? întreb. Ce s-a întâmplat? Ah, Doamne, sunt…

– Jon Roper e mort. I-au găsit trupul în casă. Nu există nici un

semn de Lisa sau Ava.

Cuvintele ei sunt directe, dar nu reușesc să se agațe de creierul meu obosit.

– Mort? Și Ava nu este acolo?

Sunt ca un personaj dintr-un serial polițist, stând acolo împietrită, tot repetând cuvintele până când capătă sens.

– Este absolut necesar să mă sunați dacă vă vine vreo idee despre unde ar putea să meargă Lisa sau dacă încearcă să vă contacteze.

– Desigur, zic. Dar sunt sigură că nu ar fi…

– Aparent, corpul lui se afla într-o stare avansată de descompunere. E mort de câteva luni. Poate chiar un an. Cu siguranță, înainte ca Ava să fi început să primească mesajele acelea pe Facebook.

– A fost…?

– Omorât? rostește ea cuvântul în locul meu. Da. Așa se pare.

Lumea nu pare să se miște cu adevărat, deși marginile drepte ale patului și pereții par să se curbeze puțin în timp ce toate culorile devin mai puternice. Mă încrunt.

– Dar atunci cine îi trimitea Avei acele mesaje? Dacă Jon era mort?

Mă privește ca și cum aș fi proastă.

– *Charlotte*. Lisa. Oricum vreți să-i ziceți. Laptopul a fost găsit în *casa* ei. Chiar dinainte să aflăm toate aceste detalii, ne gândeam la posibilitatea ca ea să fie.

Mi se pare că nu reușesc să trag destul aer în plămâni.

– Știu că este ceva greu de digerat, dar este foarte probabil ca ea să fi făcut toate aceste lucruri.

– Dar de ce?

„Ah, Dumnezeule, Lisa. Te-am cunoscut măcar puțin?“

– Credem că a suferit o cădere nervoasă sau ceva. A sunat-o pe Alison – ofițerul ei supraveghetor – de cel puțin două ori în ultimele săptămâni, într-o stare paranoică în care susținea că se simte urmărită. Furtul banilor de la serviciu poate să fie ceva simptomatic pentru genul acesta de instabilitate mintală. Nu o să știm sigur până nu dăm de ea. Dar până atunci, nu avem cum să fim siguri că Ava nu a pățit nimic. De fapt, suntem înclinați să credem că Ava este într-o mare primejdie. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Dar cum putea ea…

– În ziua în care Ava a fugit, erau numai ele două în apartament. Lisa ne-a raportat că dispăruse în dimineața următoare după ce s-a trezit. Multe lucruri se puteau întâmpla în acele ore. Lisa ar fi putut să plece înainte, ca să ajungă la locul de întâlnire. Absolut orice. Înțelegeți ce spun?

Încuviințez cu greu, simțindu-mi capul ca un bolovan.

– Lisa e periculoasă. Mă opresc. La naiba! A înnebunit.

Bray se uită la mine mulțumită că am înțeles ce voia să spună. Dar ei îi este mult mai ușor. Nu a cunoscut-o pe Lisa. Dar oare eu am cunoscut-o vreodată?

– O să sun imediat dacă am vești de la ea.

Mâinile îmi tremură. Căcat, căcat, căcat. E o nebunie.

– Dacă îmi trece ceva prin minte care ar putea fi de folos, o să sun imediat.

– Mulțumesc. Știu că este foarte dificil.

Bray este în picioare, grăbindu-se să plece ca să ajungă la locul crimei.

– Ava este singura care contează.

Gâtul mi se usucă și, în mijlocul a toate astea, îmi trece ceva prin minte. „Și de ce n-aș face-o? Ar trebui să mă aleg și eu cu ceva din toată harababura asta.“

– Ah, zic. Ar mai fi ceva, dacă nu deranjez.

– Da?

– E vorba de soțul meu. Dacă discutați cu el, aveți grijă ce îi spuneți. A tot încercat să mă facă să-mi vând povestea la ziare. Nu aș avea încredere să-i comunic nici un fel de informație vitală, asta, dacă nu vă deranjează să fie transmisă mai departe.

– Mulțumesc. Aveam de gând să ne vedem cu el, în cazul în care Lisa a trecut pe acolo, așa că e bine de știut.

– Când treceți pe acolo, încerc să par calmă, puteți să-i spuneți să stea departe de mine și de locul unde lucrez? M-ar ajuta foarte mult. Până când intentez divorț. Poate să fie… dificil.

Nu trebuie să-i mai zic nimic. E și ea femeie. Înțelege ce înseamnă cuvintele pe care i le spun.

– Nici o problemă.

Apoi au dispărut.

Uit de duș, de sendviș și mă duc direct la vin. Nu vreau să mă îmbăt, dar e clar că am nevoie să beau puțin. Mâinile îmi tremură în timp ce-mi torn în pahar și iau prima gură. Lisa. Ea este de vină pentru toate astea? Îmi amintesc ziua în care Ava a împlinit șaisprezece ani, doar cu câteva săptămâni în urmă, deși mi se pare că a trecut o veșnicie. Atunci am întrebat-o pe Lisa despre tatăl Avei și dacă a mai auzit ceva de el. Nu a zis nimic, așa cum face ea de obicei. Îl omorâse deja?

Acum este ceva total diferit de efortul necesar ca să accept că prietena mea cea mai bună a fost cândva Charlotte Nevill. Era ceva care aparținea *trecutului*. Acum este ceva atât de prezent. A făcut toate astea cât timp mergeam la serviciu împreună, mâncam mâncare chinezească la pachet, cât timp îmi idolatriza *căsnicia perfectă* și își făcea griji pentru examenele Avei? Cum ar fi putut să-i trimită toate acele mesaje Avei? Să-l ucidă pe Jon? Când făcea toate astea? Sunt așa

de proastă?

„Cineva nu este cine pare să fie.“

„Trupul lui Katie nu a fost recuperat.“

Nu. Nu. Nu. Gândurile astea o să mă facă la fel de nebună ca Lisa și numai ea *este* nebună.

46. LISA

Mă prefac că joc Solitaire cu un pachet vechi de cărți, dar sunt cu urechile ciulite la televizorul dat foarte încet din colțul sălii de așteptare. Mai sunt doar alți doi oameni aici, bând cafea și citindu-și ziarele. Îmi imaginez că toată lumea a plecat în oraș. Până la urmă, asta fac tinerii de obicei.

Camionul m-a lăsat în Calthorpe, de unde am luat autobuzul de Ashminster, cazându-mă în acest cămin de tineri timp de trei zile și plătind ceva în plus pentru o cameră cu duș. Prima dată, m-am curățat bine, spălându-l pe el de pe mine până când pielea mi s-a înroșit, apoi, în ciuda fricii și a nervozității care mi-au dat complet peste cap stomacul, am dormit ore în șir, un somn întunecat, trist, lipsit de viață.

Când m-am trezit în cele din urmă, se făcuse seară, așa că mi-am dat din nou cu nuanțator în păr, m-am fardat și am redevenit Lily. Mă gândesc la acest nume. Floarea morții. Coroana îndureraților. Te rog să nu fiu eu cea care o va plânge pe Ava. Sper să fi câștigat ceva timp.

Apar la știri. Nu Lily, cât celelalte *eu*, Charlotte și Lisa. Am fost Lisa pentru așa de mult timp, încât ar trebui să mă doară mai mult că nu mai este; dar am dat-o jos de pe mine așa cum face un șarpe cu pielea lui. După ultima schimbare de nume, după ceea ce s-a întâmplat cu Jon, cred că am știut că nu avea să fie pentru totdeauna. Cu Charlotte nu este așa ușor. Cred că numai moartea o poate anula și pe ea. Poate că exact la asta se va ajunge în acest duel al minților. Dar nu sunt încă pregătită pentru așa ceva, și nici Charlotte nu este. Revendic această partidă cât de bine pot.

Este a doua oară când reportajul e difuzat, dar de data asta sunt mai calmă și ascult cu atenție, dând la o parte tristețea pe care o simt pentru bietul Jon care nu a făcut nimic rău în afară de faptul că s-a îndrăgostit prea tânăr de o persoană care nu putea fi iubită. Încerc să nu-mi privesc fața din ecran, toată înțelegerea de anonimat cu cei de la Ministerul de Interne a căzut acum, că sunt considerată din nou o ucigașă. Arăt așa de blajin. Așa de invizibilă. Au folosit o poză veche de pe legitimația mea de serviciu. Prezentatorul spune că acum am părul blond și mai scurt și prezintă și un portret-robot nereușit care arată versiunea mea tip păpușă blondă gonflabilă neatractivă. Aproape că o face să râdă pe *Lily*. Ea este mult mai puternică decât mine, oricine naiba oi fi eu. Lily seamănă mai mult cu Charlotte decât cu Lisa. Eu sunt numai carcasa în care locuiesc ele.

Mă uit din nou la fotografia de pe ecran. Nu seamănă deloc cu

mine. Oare numai de atât sunt în stare cei de la poliție? Mă întreb dacă *ea* se uită. Oare ce gândește? Nu cred că așa și-a închipuit că o să decurgă lucrurile. Probabil că se aștepta să fiu închisă. Sfârșit de joc.

Prezentatorul spune că sunt căutată în legătură cu uciderea lui Jon Roper, al cărui trup a fost descoperit pe o proprietate închiriată din Țara Galilor. După ce apare un cadru care focalizează cabana izolată, reporterul de la fața locului spune ce au aflat cu privire la această crimă.

Corpul în descompunere al unui bărbat care a fost găsit la fața locului se presupune că ar fi al lui Jon Roper, fostul partener al ucigașei de copii Charlotte Nevill și tatăl fiicei sale în vârstă de șaisprezece ani, Ava. Cum am auzit mai devreme, poliția îl căuta pe Roper în legătură cu dispariția Avei dintr-o casă conspirativă unde ea și mama ei stăteau după ce identitatea lui Charlotte Nevill și adresa ei au fost dezvăluite. Dar acum, dat fiind că Jon Roper a fost găsit mort, și Charlotte Nevill a fugit, situația pare mult mai complicată decât inițial și au început să existe motive reale de îngrijorare cu privire la dispariția adolescentei în vârstă de șaisprezece ani, care cu mai puțin de o lună în urmă a salvat viața unui copil.

A venit rândul lui Bray să apară în prim-plan, stă în fața casei sigilate de poliție, cu vântul puternic suflându-i părul peste față și scoțând șuvițe din coada ei de cal. Spune că ar trebui *să fiu considerată periculoasă*. Spune că dacă cineva mă recunoaște, ar trebui să sune imediat la numărul aflat în partea de jos a ecranului, dar să nu se apropie în nici un caz de mine.

Nu spune totul. Clar au *ceva* care îi face să creadă cu fermitate că eu sunt cea care l-a ucis pe Jon. Am observat acest lucru în felul în care s-a încordat spatele lui Alison atunci când eram în apartament, dar și în expresia extrem de serioasă a lui Bray. Am cel mai bun instinct de supraviețuire. Îmi cunosc inamicul. Prietena mea cea mai bună. Două fețe ale aceleiași monede. „Unde ești, Katie? Unde mi-ai dus fetița?“

Strâng cărțile ca și cum m-aș fi plictisit, după care zâmbesc cuplului tânăr din celălalt capăt al camerei în timp ce mă ridic. La rândul lor, îmi zâmbesc politicos, dar nu mă recunosc. Nimic. Cât de ușor este să devii altcineva. Cât de simplu le este oamenilor să vadă doar ce vor. Toate acele griji că aș putea fi recunoscută au fost o pierdere de timp. Nimeni nu vede nimic cu adevărat. Nu a apărut nici un apelant anonim care să mă dea de gol din cauza pozelor din ziare. Katie a fost. *Sunt sigură.* Ea a pus totul la cale.

Mă întorc în camera mea și mă așez pe pat. Nu pot să fac nimic până mâine, în afară de a reflecta. Am fost și eu oarbă. Nu mi-am dat seama de ceva care se afla exact în fața mea. Am *simțit* ceva, desigur,

clopotele de alarmă sunau în mine, dar nu te-am *văzut* pe tine, Katie. Cine ești? Simt cum starea mea de anxietate începe să se amplifice, și singurul lucru pe care mi-l doresc este să mă ghemuiesc și să plâng pentru Ava, să țip să-mi aducă cineva fetița înapoi, dar numai eu pot să fac asta și trebuie să rămân puternică. Să rămân Charlotte.

Peter Rabbit. Hai cu mine, iubito. Fotografia dispărută.

Penny? Nu, Katie nu are cum să fie ea. Penny a fost acolo de o veșnicie. Marilyn? Nu. Așa ceva este imposibil. Marilyn e prietena mea cea mai bună, chiar dacă mă urăște acum, și oricum, la fel ca Penny, zece ani este destul de mult pentru asta. Să mă aibă întotdeauna aproape și să nu facă nimic, cu siguranță, nu e stilul ei. Katie e impulsivă. Nu are răbdare.

Dar cine altcineva ar putea să fie? O străină? Nu. Trebuie să fie cineva cunoscut. Mă gândesc la fotografii. Oricine ar fi, a fost și la mine în casă. Ava probabil că a lăsat ușa din spate descuiată de un milion de ori. Poate că au dat peste cheia de rezervă și au luat-o? Mă gândesc la toate împrejurările în care mi-am lăsat geanta nesupravegheată la serviciu. Sau pe un scaun din bar. Ar fi putut cineva să copieze cheile și apoi să le pună înapoi fără să-mi dau seama? Să mi le fure doar pentru scurt timp din geantă?

Gândul că cineva ar fura din geantă mă face să sar în picioare. *Julia*. Restul gândurilor vin în succesiune rapidă ca un foc automat. A furat de la Penny. E nouă. E vicleană și meschină. E mai în vârstă decât vrea să arate. Face tot ce-i stă în putință să întoarcă oamenii împotriva mea.

Respir sacadat și trag de mai multe ori aer în piept ca să-mi ușurez durerea din stomac. Oare Katie e Julia? Asta e ceea ce și-a dorit? Să facă să pară că am omorât din nou, apoi să-mi ucidă fetița, lăsându-mă să trăiesc cu durerea asta? Ar trebui să mă surprindă, dar nu e așa. În sinea mea, am știut tot timpul că o să vină după mine.

Jur pe inima și pe viața mea.

Aluzie la plata ajutorului de șomaj, o dată la două săptămâni

Joc de cuvinte intraductibil în limba română între ultima silabă a cuvântului englezesc pentru „morcov“ (*carrot*) și *rot* care înseamnă „decadent, putrezit“

PARTEA A TREIA

47. EA

Fata B. Niciodată nu mi-a plăcut. Pare un rol secundar. Cineva pe care trebuie să-l iei după tine. Un amărât de finalist. Ca și cum ai fi jumătatea mai puțin importantă a întregului. Ironic, având în vedere că eu sunt creierul aici și așa am fost mereu. Charlotte? Dumnezeule, cum aș putea să *o* descriu? Era curajoasă. Puternică. Sălbatică și malefică. Da, a fost toate astea, dar eu am fost întotdeauna puțin mai inteligentă. Încă sunt. Cu toate că eu nu m-am schimbat. Nu ca ea.

Știi ce? Sinceră să fiu, sunt plăcut surprinsă că a ajuns atât de departe în jocul meu. Nu eram sigură că o să aibă curajul să fugă. Sperasem să se întâmple asta, speram ca toate instinctele ei vechi să revină la viață, deși nu eram prea sigură. Oamenii se schimbă pe măsură ce îmbătrânesc. Asta e partea plictisitoare a faptului că te maturizezi. Dar există schimbare și există *Lisa*.

De vechea Charlotte – Charlotte a mea – nu m-aș îndoi deloc. Ar fi simțit ce va urma și ar fi fugit. Poate că nu era inteligentă, dar era *feroce*. *Chestia* asta care a devenit, banala ta mamă de vârstă mijlocie, îmi închipuiam că o să rămână acolo ca o cârpă jalnică până în clipa în care o s-o ia de acolo acuzată că l-ar fi ucis pe Jon, ca după aceea să-și petreacă restul vieții mizerabile închisă și tot întrebându-se ce s-a întâmplat cu tine, în timp ce toți ar urla să le spună odată unde a ascuns cadavrul tău.

Oricum era mai mult planul B, adică aș fi făcut față, dar ar fi fost o mare dezamăgire. După tot timpul pe care l-am petrecut ascunzându-mă și așteptând să ies din nou la suprafață. După toate planurile. Nu, nu avea cum să fie o concluzie complet satisfăcătoare pentru prietenia noastră. Evident, nu la fel cum ar fi o reuniune ca la carte. Cred că și ea s-a mințit. Sunt sigură că vrea să mă vadă. Evident că am dreptate. Mă întreb dacă mai există îndeajuns de mult din vechea Charlotte ca să mă găsească. Ca să ne găsească.

Rămâne să așteptăm și să vedem. Oricum, Ava, e timpul să-ți iei medicamentele. Trebuie să faci nani. Am câteva lucruri de făcut.

48. ATUNCI. 1989

„Totul trebuie să iasă cumva afară.“

Asta este ceea ce Jean, sora lui Tony, i-a spus în urmă cu doi ani lui Charlotte când aceasta vomita de la pojar. „Tot trebuie să iasă cumva. Nu te împotrivi. O să te simți mai bine după.“ Poate că așa este. Poate că de asta i-a băgat bătrânului Perry rahat de câine în cutia poștală și a râs de el, chiar dacă el nu-i greșise cu nimic. Poate că tot de asta și-a scris mare numele pe tot peretele școlii cu un spray găsit pe o alee unde băieții se drogau. Poate că așa iese totul din ea, toată furia înfășurată în jurul unui balon de altceva, ceva adânc în lăuntrul ei, pe care nu-l putea explica oricât ar încerca, ceva oribil și disperat.

Oricum nu au ajutat la absolut nimic. Doar au adus alte avertismente din partea poliției și a celor de la asistență socială, iar mama a țipat la ea, în timp ce Tony a scos cureaua, așa cum se întâmpla întotdeauna. Prin haosul din gândurile ei exista această sfâșiere care a apărut după ce a fost la bordel. Nu a fost doar o singură dată. Nici nu avea cum să fie. Ar fi trebuit să știe. Alți *prieteni speciali*, apoi o cină din pește, pe urmă se simte rău, ca și cum toate aceste lucruri ar fi ceva absolut normal. Ca și cum așa ceva putea fi considerat *răsplată*. Mai multe pastile, tot mai des. Câteodată se simte ca și cum nici nu mai poate să diferențieze realitatea de iluzie. Mai degrabă o experiență suprarealistă. *Suprarealistă*. Un alt cuvânt nou pe care Katie l-a folosit și pe care ea nu l-a înțeles, pe care încă nu-l înțelege, deși Katie a încercat să-i explice la ce se referă. Dar oricum îi place cum sună. Suprarealist face totul să pară mai curat. Mai sigur.

Deși nimic nu are cum să fie așa. Încă are dureri de la bătăia primită de la Tony, imediat după ce asistenta socială a plecat marțea trecută. Cureaua i-a lăsat vânătăi pe toată suprafața pulpelor și de data asta a fost ceva diferit. Ceva animalic pe chipul lui. A făcut-o să-și aducă aminte de bordel și nu i-a plăcut deloc. Fața lui, plânsul lui Daniel, mama care încerca să-l liniștească. Țipetele atunci când cureaua cădea peste ea, urându-se că nu se poate abține să nu scoată nici un sunet. Nu a plâns. Nici după aceea, când a rămas singură. În schimb, s-a pierdut în melodiile lor, ale lui Katie și ale ei. Le-a ascultat din nou și din nou, cu căștile bubuindu-i în urechi.

Iese din casă cât de mult reușește, având în vedere ce s-a întâmplat după ce au venit cei de la poliție și de la asistență socială, tot ținând discursuri legate de școală și de cum ar trebui să fie o familie fericită. Mama și Tony dorm până mai târziu, așa că ea dispare până când se trezesc ei. Îi împinge niște lapte sau suc și pâine lui Daniel prin

zăbrelele pătuțului și pleacă apoi. Pot să se joace de-a familia fericită, ei trei. Asta vor ei oricum.

Producând haos sau văzându-se cu Katie, astfel își petrece ea zilele. Katie. Ah, cum trăiește ea doar pentru Katie. Au ascunzătoarea lor acum, aici, pe Coombs Street. Cu niște pături așezate pe jos, pe care Katie a reușit să le ia de acasă, câteva lumânări pe care Charlotte le-a furat dintr-un magazin mare din oraș, niște perne vechi de la centrul de plasament de pe Marley Street. Aici se simte cel mai în siguranță. Își aprinde o țigară nouă în timp ce Katie vorbește. Probleme cu mama, cam la asta se rezumă de obicei discursul ei. Total diferite de ale lui Charlotte. Prea multă iubire, asta e problema ei. Toată lumea o iubește prea mult.

– Poate că nu ar trebui să fumez asta pe lângă tine, zice Charlotte, apoi râde.

Katie râde și ea în timp ce-și mișcă inhalatorul albastru și îl pufăie în aer.

– Nu sufăr de astm. Chiar și doctorul știe asta. Nu cred că a pus nimic în prostia asta. Cred că mi-a dat unul gol doar ca să scape de ea. A spus că plămânii mei sunt în stare perfectă. Dar l-a ascultat ea oare? Evident că nu. Ea e cea care nu mă lasă să respir. Care se înfășoară așa de strâns în jurul meu, încât nu mai am cum să scap.

– De ce nu ești la școală?

Plămânii lui Charlotte sunt plini de fum. Fumează mai mult. Ar fi vrut să aibă și niște alcool, dar Tony avea doar două doze în frigider și i-a fost teamă să ia una din ele. O să fure ceva mai târziu. De la magazin. Sau din altă parte. Poate una dintre pastilele mamei. A început să cam prindă gust pentru ele, așa cum a făcut pentru țigări.

– Am falsificat o scrisoare. Probleme în familie. E simplu. Oricum trebuie să vină vara. Au rămas numai zilele cu ore de sport și alte activități, iar mama nu vrea să mă lase să particip la așa ceva.

Totul este simplu pentru ea. Katie este o fetiță bună. Dacă ea ar fi fost obligată să meargă la bordel și apoi să povestească despre asta, oamenii ar crede-o. Ar sări să o ajute. În schimb, pe Charlotte nu ar crede-o nimeni. Sau poate ar zice că și-a făcut-o cu mâna ei. Poate că așa și este. Poate că este o scorpie mică, așa cum zice mama ei când se supără.

– Haide, zice Katie. Să ne plimbăm pe aici.

Ies pe geam, atente să nu fie văzute, iar ascunzătoarea lor secretă să nu fie deconspirată. Charlotte îi întinde țigara lui Katie, aceasta o ia și pufăie o dată înainte să i-o dea înapoi. Nu trage în piept. Charlotte ar bumbăci pe oricine altcineva ar face așa ceva, dar știe că Katie fumează doar de dragul ei. Pentru ea o face. Nu în felul acela în care vrei să impresionezi pe cineva, ci ca să-i demonstreze că sunt extrem de apropiate una de alta. Cele mai bune prietene. Nu, ceva mult mai

profund. Nu există cuvinte care să poată descrie legătura dintre ele. Charlotte nici nu și-ar dori să existe. Cuvintele ar putea să distrugă.

Aruncă cu pietre în casele dărăpănate doar pentru că pot și pentru puțin timp își imaginează că sunt ultimele ființe în viață în deșertul lăsat de un cataclism nuclear, exact cum spunea la televizor în urmă cu câțiva ani și despre care mama ei încă vorbește pentru că a speriat-o foarte tare. În cele din urmă, după ce toate poveștile despre supraviețuire s-au epuizat, se îndreaptă către centrul recreațional unde este locul acela de joacă părăginit.

După ce trec de porți, Charlotte încremenește.

– Ce-i?

Katie aproape că șoptește întrebarea; sunt atât de sincronizate una cu cealaltă când vine vorba despre sentimentele lor, încât încremenește și ea. Charlotte simte cum mâna lui Katie se strecoară într-a ei. O strânge tare. Stânca ei. Puterea ei.

– Mama, zice. Și Daniel.

Katie scoate un icnet, iar ochii i se măresc. Viețile lor reale au fost întotdeauna *distincte* până acum, Katie în casa cea mare și cu școala ei bună, iar Charlotte în mahalaua asta nenorocită. Dar acum, aici, s-a deschis o ușă.

– Haide, mormăie Charlotte trăgând-o pe Katie în spate.

– Dar vreau să văd.

Katie o trage în cealaltă parte, făcând semn către tufișurile neîntreținute de cealaltă parte a grilajului. Charlotte o privește mirată.

– Nu o să ne vadă.

Katie se apleacă și o sărută pe Charlotte pe nas.

– Nu fi fraieră.

Cuvântul acesta o face pe Charlotte să zâmbească, la fel ca acel sărut, dar nu dorește ca ea să vadă, nu vrea ca viața ei de căcat să devină ceva real pentru Katie. *Fraieră*. Nimeni nu are curajul să-i spună așa. Trebuie să se miște totuși, altfel mama ei o să le vadă în curând. Nu este nimeni pe acolo fiindcă e o vreme de rahat și pubelele nu au mai fost golite de o veșnicie, motiv pentru care toate mamele *bune* își duc copilașii în parcul cel mare unde este curat și din când în când mai trece o mașină de înghețată, dar mama ei nu ar face asta niciodată. Nu fără să fie o zi specială, dar și atunci totul ar depinde de toanele în care se află ea sau Tony.

Își fac loc prin tufișuri, râzând încet în timp ce frunzele și crengile subțiri le împung și li se prind de haine, până când amândouă sunt ascunse în spatele grilajului. Două perechi de ochi care strălucesc printre tufișuri. Katie este plină de entuziasm, în timp ce Charlotte se întreabă cum ar putea să i se pară familia ei. Mama, slăbănoagă în hanoracul ei ieftin, cu părul drept prins în coadă. Probabil nu s-a spălat. Pare că s-a îmbrăcat repede ca să scape de Tony. Un lucru bun

că nu a furat una din dozele lui, hotărăște Charlotte, în cazul în care el e într-una din pasele lui proaste. Daniel îl are pe Peter Rabbit vârât la subsuoară, iar mama îl așază cu atenție într-unul din leagănele alea cu șină de siguranță, așezându-i un picior în fiecare deschizătură. Are așa de mare grijă de el, încât pe Charlotte o doare inima.

După ce l-a așezat, el îi zâmbește în timp ce molfăie una din urechile iepurașului, iar ea începe să-l împingă în leagăn, nu prea tare, doar atât cât să se simtă bine. Tony obișnuia să o împingă pe Charlotte în leagăn, dar o ducea așa de sus, încât ea începea să plângă de frică și să-l roage să se oprească. Lui i se părea amuzant. Nu l-a văzut să-i facă niciodată așa ceva lui Daniel.

Nu au cum să audă ce zice, dar râsul mamei ajunge la ele purtat de vânt. Este plăcut și dulce, iar orice îi spune lui Daniel trebuie să fie extrem de plăcut. Charlotte se mușcă tare de obraz, iar gura i se umple de un gust metalic când pielea crapă. „Totul trebuie să iasă cumva.“

Se uită la Katie.

– Putem să mergem?

– Nu a fost niciodată așa cu tine, am dreptate? Pare o întrebare, deși nu este. Katie știe deja răspunsul. Chiar îl iubește.

Are vocea blândă, ca și cum ar vorbi cu ea însăși, nu cu prietena ei, însă cuvintele pătrund ca niște cuțite în Charlotte. Se agață de acest metal imaginar care o sfâșie. O să-l facă parte din ființa ei.

– Da, îmi doresc să dispară, zice Charlotte cu înverșunare în timp ce privește cum mama ei îl ia cu grijă din leagăn ca să-l pună pe pământ cu o expresie grijulie pe chip.

– Imaginează-ți că s-ar întâmpla, zice Katie cu jumătate de zâmbet, pierdută deja într-una dintre fanteziile ei. Sau dacă ar muri. Imaginează-ți cum te-ai simți. Poate că atunci și-ar da seama cât de mult te iubește.

Este un gând plăcut, deși Charlotte știe că nimic pe lumea asta nu ar putea-o face pe mama ei să o iubească. Mama se uită la ea de parcă ar fi rea și murdară, și chiar *este* murdară, dar nu și rea. Mama nu mai poate să o privească în ochi din cauza a ceea ce ea și Tony au pus-o să facă.

– Eu aș fugi, zice ea. I-aș lăsa în pace. Să fie doar ei.

– Nu.

Vocea lui Katie este dură și se lasă pe vine, trăgând-o pe Charlotte după ea, până ajung cu genunchii lipiți de bărbii, iar această poziție face vânătăile lui Charlotte să pulseze dureros.

– Nu, clatină ea din cap. *Amândouă* o să fugim. Împreună. Așa o să facem.

Scoate din buzunarul gecii scoica pe care a adus-o cu ea din Skegness și o apropie de urechea lui Charlotte. Nu e prima oară când face asta, dar ei i se pare la fel de minunat, zgomotul acela al mării

care vine din ea.

– O să le facem să plătească, zice ea. Se apleacă în față și își presează buzele de ale lui Charlotte. Pe familia ta și pe a mea.

Charlotte încuviințează, iar mama și Daniel se transformă în nimic în spatele ei.

– O să îi facem să plătească, e și ea de acord.

Totul trebuie să iasă cumva afară.

49. MARILYN

Nu am dormit decât cel mult vreo oră, așa că atunci când ajung la serviciu tâmplele îmi pulsează, gura mi-e uscată și inima îmi bate prea repede, așa cum se întâmplă după insomnie. Mi-am petrecut noaptea gândindu-mă la Lisa și la tot ce se presupune că a făcut. Cred că suferă de personalitate multiplă, altfel nu-mi explic. Poate că ar trebui să sugerez asta poliției – să fiu și eu de folos. Nu pot să-mi amintesc vreo dată de anul trecut care ar putea să conteze. Toate zilele mele se derulează într-o ceață care se întinde de acasă la serviciu.

Lisa l-a omorât pe Jon. Ea i-a trimis acele mesaje Avei. Îmi amintesc cât de fericită era când venea vorba de Simon. Cât de evident era că s-au plăcut chiar de la început – toate acele ședințe inutile pe care le aranja el. Cât de nervoasă a fost, aproape ca o adolescentă, atunci când a ieșit cu el la cină. E posibil ca acea *Lisa* și această persoană nebună să fie una și aceeași? Chiar dacă eu am fost prea proastă ca să-mi dau seama, cu siguranță că Ava ar fi observat ceva, nu? Poate că mă înșel totuși. Este totuși o adolescentă, complet absorbită de propria viață.

Testul de sarcină. Ava trebuie să fi avut un iubit. Oare poliția l-a găsit? Este cumva relevant în tot ce se întâmplă? Nu cred să fi fost foarte important pentru Ava. Era prea obsedată de iubirea ei virtuală. Aproape că mi se face rău gândindu-mă la nebunia situației.

Îmi trântesc geanta sub birou și încerc să-mi mențin calmul, dar se discută agitat în birou. Toată lumea vorbește despre ultima știre. Ceva absolut evident.

– Adică, Doamne sfinte, și-a ucis fostul iubit. L-a omorât. Și în timpul acesta venea aici și se comporta drăguț, amabil, absolut normal. Toby se leagănă cu scaunul ca un adolescent care vrea să se dea mare la școală. Nebunie curată.

– De fiică îmi pare mie rău. Unde crezi că e?

– Moartă probabil.

– Julia!

– Păi, e îngrozitor, dar cel mai probabil așa e.

Femeile s-au adunat în jurul biroului ei și nici una dintre ele nu pare să fi băgat de seamă că am intrat.

– A ajuns Penny? întreb toată numai zâmbet și bună dispoziție.

Capetele se întorc, se aruncă priviri peste umăr în timp ce se lasă tăcerea.

– Mi-a trimis un mesaj mai devreme. Julia, cu mâinile încrucișate peste piept, cu privirea aprigă și plină de siguranță. Are o întâlnire,

așa că nu cred să ajungă mai devreme de zece.

Penny și Julia stau într-un copac, T-R-I-M-I-Ț-Â-N-D M-E-S-A-J-E… Șireata de Julia, ca o tenie în intestinul lumii noastre.

Sună un telefon.

– Nu răspunde, probabil sunt reporterii, zice Stacey în timp ce eu mă întind după receptor. Au tot sunat de când am ajuns aici. Probabil că o să apară pe afară în curând.

– Biata Penny, să fie nevoită să se descurce cu toate astea.

Julia se întoarce și odată cu ea se închide din nou cercul din care eu nu fac parte.

– Nu avea de unde să fi știut. Adică, cine ar crede că o persoană este în stare să facă așa ceva și totuși să continue să vină la serviciu în fiecare dimineață?

Bârfa lor este dublată de un fel de chicotit isteric care mă enervează la culme. Deci nu e nici o problemă că Penny nu a știut, nici Toby, dar eu încă sunt pusă în aceeași oală cu Lisa?

– E la fel ca în cazurile lui Rose West și Myra Hindley, continuă Julia. Au omorât toți oamenii aceia în timp ce-și vedeau de viețile lor, ca și cum totul era absolut normal. Cine știe ce altceva o mai fi făcut? Ar putea să fie doar vârful aisbergului.

„Te cam dai de gol cu vârsta ta, Julia“, îmi trece mie prin minte. „Copiii aceștia cel mai probabil că nu au auzit de Myra Hindley. Sau de Rose West, dacă e să mă gândesc mai bine.“

– Dumnezeule! Ochii lui Emily se deschid larg. Cum ar fi dacă acesta e doar începutul? Dacă urmează să ne omoare pe vreunul dintre noi?

– Și mie mi-a trecut prin cap asta noaptea trecută, răspunde Julia cu însuflețire. Cine știe de ce-o fi în stare?! Având în vedere că a putut să-și ucidă propria fiică…

– Nu avem nici o dovadă clară că ea este vinovată, izbucnesc furioasă și îi sfredelesc cu privirea pe acești oameni tineri și nu prea tineri care judecă și acuză cu atâta ușurință.

– Ah, dar cred că știm, îmi răspunde înțepată Julia. Cum rămâne cu bietul ei frățior?

– Știi ce vreau să zic.

Mă aprind la față. Răspunsul meu e fără vlagă.

– Ah, nu știm dacă a omorât sau nu pe cineva de *data asta*.

Lisa *este* o criminală, dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Într-o altă viață. Sub un alt nume. Dar îmi este atât de greu să accept că are de-a face cu ceva din toată nebunia asta. Pentru că *nu* e nebună, și chiar dacă este, tot îmi place mai mult de ea decât de cățeaua asta din fața mea. Zâmbește. Este exact ce și-a dorit. Atunci, să se ducă dracului.

– Nu, ca să fiu sinceră, nu știm. Așa că, mai bine îți vezi de treaba pentru care ești plătită și lași poliția să se descurce în rest.

Nu e cea mai bună replică a mea, dar având în vedere cât sunt de aproape să încep să o înjur și să-i urlu în fața ei încrezută tot felul de cuvinte furioase fără noimă, nu e prea rea. Nu este numai din cauza ei, sunt și celelalte lucruri care s-au adunat dintr-odată. Richard, faptul că Penny mă îndepărtează, Simon care e amabil cu mine, Ava care a dispărut și Lisa – nici nu are sens să mai zic despre ea.

– Mă surprinde faptul că nu ești mai îngrijorată, intervine și Toby, nedorind să fie emasculat de Julia, noua forță din oraș. Adică tu o știai pe Ava destul de bine, nu-i așa? Mă gândeam că ar trebui să fii mult mai îngrijorată pentru ea, în loc să o aperi pe Lisa.

Mă holbez la el, la filfizonul ăsta de băiat, care o să fie chel, gras și de nefutut până să împlinească patruzeci de ani. Băiatul ăsta care nu știe nimic.

– Cum îndrăznești! Cum îndrăznești să crezi că știi ce simt eu?

Puncte roșii îi apar pe obraji. Nu știe dacă să meargă mai departe sau să dea înapoi.

– Ea a furat banii.

O voce suavă, care abia se aude. Stacey. Simpatica, prostănaca de Stacey care-și apără bărbatul. Ochii Juliei trec de la unul la altul, fericită de fiecare clipă a confruntării care a venit așa de târziu. Urmează un moment lung în care nu se aude nici pâs, însă nu îi dezamăgesc când toată furia iese din mine. O explozie de cuvinte pline de înverșunare.

– Dumnezeule, cât sunteți de idioți! le zic. Nu vedeți ce se află direct sub nasul vostru! Lisa nu a furat nici un ban! Dumnezeule, zece ani a lucrat aici și nici o monedă nu a lipsit în toată perioada asta! *Julia i-a furat!* Micuța domnișoară cu față de scorpie de acolo. Da, tu! Și știi de unde am aflat asta? Lisa *te-a văzut* la petrecere. Ai luat douăzeci de lire din portofelul lui Penny și te-ai dus cu ei să-i cumperi vin! Vrei să discutăm despre ce mi se pare mie o nebunie? Ei bine, *asta e nebunie*! Mă opresc o clipă să-mi trag sufletul și tremur din toate încheieturile în timp ce ei se holbează la mine. Da, Lisa a făcut ceva îngrozitor cu mult timp în urmă și nu, nu o să înțeleg niciodată cum a putut și nici nu vreau să o fac, dar duceți-vă dracului dacă vă imaginați că oamenii nu se pot schimba. Duceți-vă dracului pentru că puteți crede atât de ușor ce-i mai rău pentru că sunteți prea tineri și prea norocoși să știți unde vă poate duce viața! Și duceți-vă dracului pentru că sunteți așa de proști să credeți că fata asta – degetul îmi este îndreptat către Julia –, *femeia* asta – pentru că este cel puțin de vârsta mea –, vă e prietenă!

Îmi termin tirada întâmpinată de tăcere și de ochi cât cepele. Stacey pare aproape pe punctul de a izbucni în lacrimi. Tony are gura

larg deschisă, dar ochii îi scapără de frustrare că nu a apucat să mă filmeze cu telefonul. Nu au cum să înțeleagă. Nu o să înțeleagă niciodată. Dar, oricum, mă simt deja mai bine, ca și cum tocmai aș fi vomitat niște mâncare ce mi-a picat prost, după care observ expresia de pe fața Juliei. Victorioasă chiar și atunci când încearcă să pară tulburată. Nici nu se uită la mine. Privește peste umărul meu. Simt un gol în stomac. A ajuns Penny. Evident că asta s-a întâmplat.

– Poate că ar fi mai bine dacă te-ai duce să lucrezi din hotel, Marilyn, îmi zice ea.

Are un zâmbet încordat. În oricare altă zi aș fi fost concediată imediat, sunt absolut sigură, dar Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Simon Manning.

– Văd că în dimineața asta toată lumea este agitată și știu că ai multă treabă acolo.

Încuviințez din cap. E ca și cum aș fi un copil care tocmai a fost certat și, brusc, îmi vine să plâng. Tot ceea ce fac zilele astea este să plâng. Dar nu o să fac asta și acum, nu am de gând să-i ofer Juliei această satisfacție. Nu am încredere să vorbesc în timp ce-mi adun lucrurile. „La naiba și cu tine, Penny.“ Ochii mei îi sfredelesc pe ai ei, și zece ani de încredere reciprocă ajung cenușă.

– Încă un lucru, îmi zice în timp ce mă îndrept către ușă.

Mă întorc.

– Cere-i scuze Juliei. Nu merita asta.

Tot ceea ce vreau să fac este să râd isteric. Sau să aplaud. Julia este, cu siguranță, maestrul de ceremonii din acest circ. Mă holbez la ea în timp ce ea se holbează la mine. Pare să fie realmente rănită de vorbele mele. Merită un nenorocit de Oscar.

– Îmi pare rău, Julia.

E foarte evident din tonul meu că nu este adevărat, dar ea tot își lasă privirea într-o parte în stilul acela al prințesei Diana care înseamnă „biata de mine“, apoi zâmbește sfidător.

– Te rog, zice. E în regulă. Știu că este o perioadă dificilă pentru tine.

Dumnezeule, e bună, dar nu pic în plasa ei nici o clipă. Cu spatele drept, mă îndrept spre ieșire. „Du-te dracului, Julia, dacă îți închipui că s-a terminat.“ Mâna îmi tremură când apăs pe butonul liftului. „Dacă îți închipui asta, atunci nu mă cunoști chiar deloc.“

50. LISA

Julia vine pe jos de acasă la serviciu și invers. Dacă acest gând nu m-ar fi trezit dintr-odată, probabil că aș fi dormit toată ziua, chiar până a doua zi de dimineață. Toate pastilele pe care mi le-au dat până acum au început asaltul final asupra organismului meu. Era două și jumătate după-amiaza când am reușit să mă ridic din pat, deci o dimineață întreagă pierdută. Totuși, mă simțeam mult mai bine. Mult mai adunată.

Am făcut duș, m-am transformat în „Lily“, după care mi-am strâns puținele lucruri pe care le aveam în caz că nu mă mai puteam întoarce și am plecat de acolo pe la trei și jumătate, iar zece minute mai târziu eram în autobuz. Julia merge pe jos până la serviciu. S-a lăudat în prima zi de lucru și ne-a mai spus asta de câteva ori. „Sunt doar câțiva kilometri, dar îmi place să mă bucur de mișcare.“ Julia Katie, Katie Julia. Aceste două nume umplu secundele și minutele în timpul călătoriei mele, apoi, în ciuda palmelor transpirate și a palpitațiilor, mă îndrept către PKR și îmi iau o cafea din localul de vizavi, mă așez la geam și mă prefac că citesc ziarul. Eram convinsă că în orice moment cineva avea să mă recunoască sau că poliția avea să dea buzna înăuntru ca să mă aresteze, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu m-a băgat nimeni în seamă.

În cele din urmă, s-a făcut ora cinci și în mai puțin de zece minute Julia a ieșit de la serviciu. Am sperat că aș putea să o zăresc și pe Marilyn ca să văd dacă e bine, dar nici urmă de ea. După ce Julia a trecut pe lângă cafenea, am ieșit și am urmărit-o având grijă să nu mă apropii prea mult. Nu s-a uitat nici măcar o dată în spate. Așa că iată-mă aici. Încă liberă. Încă Lily și încă îngrozita Lisa, încercând cu disperare să-și salveze fiica.

Mă ascund după un copac și studiez cu luare-aminte clădirea. Un complex de patru case lipite una de alta, din anii șaizeci sau de la începutul anilor șaptezeci, cu o fâșie îngustă de iarbă în fața fiecăreia, nu suficient de mare ca să poată fi numită grădină. Dintre primele locuințe sociale, e concluzia mea și, judecând după gunoaiele împrăștiate puțin mai încolo, strada aceasta nu a fost vândută încă unor proprietari privați. Cu siguranță nu poate să o țină pe Ava aici. Nu e prea multă intimitate – vecinii ar auzi zgomote. Poate într-o pivniță? Dar au casele astea pivnițe? Sunt nedumerită. Nu știu la ce mă așteptam din partea Juliei; probabil la ceva mai modern și lipsit de viață, dar în același timp practic și sigur. Precum casa în care am locuit eu și Ava.

Și Katie? Cea care avea casa aceea mare, care mergea la lecții de pian și avea fuste plisate impecabile? Poate ea să locuiască aici? „Katie poate să locuiască oriunde“, îmi șoptește Charlotte din mine. „Katie putea face orice era nevoie. Katie s-ar preface că era Charlotte. Jocuri, fantezii și provocări. Katie și Charlotte.“

Îmi duc mâna în buzunarul de la geacă și apuc bine mânerul cuțitului pe care îl am acolo. Căminele pentru tineri sunt așa de plăcute, de prietenoase. Un cuțit dintr-un sertar de la bucătărie care dispare într-o clipă în timp ce rogi să-ți dea o linguriță de ceai. Abilitățile de hoață ale lui Charlotte m-au servit cum trebuie.

Dacă o ține pe Ava în altă parte, va fi nevoită să meargă să vadă ce face. Cu siguranță nu are pe cineva care să o ajute. Nu Katie. Acela era rolul meu. Simt cum mi se strânge stomacul. O are pe fiica mea. Vreau să-i jupoi fața în timp ce urlă de durere. Dar o parte din mine chiar dorește să o vadă. Sunt bolnavă. Altfel nu-mi explic.

Aștept, neștiind ce să fac – *poți să te fardezi cât vrei, însă nevăzuta Lisa încă are putere asupra ta* –, în timp ce nori de furtună se adună pe cer și fac cerul serii să fie mai întunecat decât ar trebui să fie vara. Luminile se aprind înăuntru. Mișcări în spatele perdelelor de plasă. *Cine are perdele de plasă?* Mă apropii pe sub ramurile care atârnă și, nemaiputând să mai aștept, sigură că o să vomit chiar acolo, hotărăsc că a venit momentul – trebuie să intru și să o confrunt.

Niște faruri care apar pe stradă mă fac să rămân pe loc. Mașina încetinește, se apropie de bordură, și îmi țin respirația în timp ce mă retrag la loc în umbre, cu geaca militară lipită de scoarța copacului. Recunosc mașina. E a lui Marilyn. Ce naiba caută ea aici?

51. ATUNCI. 1989

– A ieșit perfect!

Katie se cațără iute pe fereastră ca să ajungă în locul unde Charlotte o aștepta în căldura înăbușitoare a casei acesteia vechi.

– Ești așa de deșteaptă, Charlotte, chiar ești. Cum naiba ai știut toate aceste lucruri?

Ridică din umeri.

– Am citit într-o carte veche de-a mamei.

– Oricum, a mers de minune.

În mână ține două felii mari de tort de ciocolată.

– Mami mi le-a făcut ca să le duc acasă la domnul și doamna Gauci. Am și sendvișuri.

Se așază pe prișurile prăfuite și își încep festinul, Charlotte având grijă să mestece pâinea albă groasă – nu felii subțiri ieftine și cleioase pentru familia lui Katie – cât mai încet, bucurându-se de unt, de muștar și de șuncă adevărată.

– Ar fi trebuit să-i vezi fața – ochii lui Katie strălucesc – când i-am spus că dacă nu e de acord să mă lase afară toată ziua, o să spun că m-a atins. Aproape că s-a făcut cârmâziu.

Charlotte nu știe ce înseamnă acest cuvânt, dar seamănă puțin cu cel pentru vomă[5], așa că se gândește că ar trebui să însemne verde.

– A spus că nimeni nu o să mă creadă, dar i-am spus tot ce m-ai învățat tu, în *detaliu*, tot ce am de gând să zic că mi-a făcut și jur că mi s-a părut că o să plângă. Am ajuns să-l calmez eu. I-am spus că nimeni nu o să afle și că în principiu o să fie plătit pentru nimic, așa că de ce și-ar face griji? I-am spus să iasă cu soția lui în oraș. Și știi ce i-am mai zis? Ah, Charlotte, ai fi fost așa de mândră de mine!

– Ce? întreabă ea cu zâmbetul pe buze.

Bucuria prietenei sale este și a ei. Katie e soarele. Apoi fetița se apleacă până își lipește fața de a ei.

– I-am spus că poate ar fi bine să încerce unele chestii cu soția lui! Izbucnește în râs. Ah, Doamne, ar fi trebuit să vezi! Am crezut că o să moară!

Charlotte încearcă să râdă, dar zâmbetul ei e prea larg ca să nu fie fals. O sfâșie aproape ca durerea din intestine. Tot ce i-a povestit era de la bordel. A ajuns să știe toate aceste lucruri nu din vreun roman pornografic, cât dintr-o cameră mică mirosind a bărbați grași și transpirați.

– Oricum – Katie așteaptă să înghită o mușcătură din sendviș

înainte să continue –, iar Charlotte își propune ca de acum încolo să nu mai vorbească atunci când are gura plină. Am terminat tot ce era de făcut în cinci minute, așa că dacă mami mă întreabă de ele atunci când vine să mă ia, nu o să fie nimic suspicios. Vacanța de vară ne aparține în totalitate! Patru ore pe zi, cel puțin.

– Nu crezi că s-ar putea să vină să te verifice? întreabă Charlotte îngrijorată.

Ar fi nasol dacă mama lui Katie ar găsi-o afară. Ar închide-o în casă pe toată durata verii, ca să fie în siguranță.

– Nu. Se vede cu un psihoterapeut și i-am spus că trebuie să mă lase în pace cât timp sunt la lecții. Moarte, moarte, moarte și alte griji. Asta e tot ce face. Nu m-ar deranja dacă ar fi îngrijorată de a ei – moartea ei nu m-ar afecta –, dar transferă totul asupra mea. E al dracului de nedrept.

Charlotte izbucnește în râs. Katie i-a oferit cuvinte precum *suprarealist* și *cârmâziu*. Iar ea i-a dat în schimb *f…* și *căcat*.

– Nu ar trebui să treci prin atâtea lecții în plus dacă nu te-ai mai purta așa de blând și de simplu tot timpul.

– Viața e mai simplă așa, zice cu o ridicare din umeri. Tu de ce te comporți așa dur?

– Nu fac asta.

Charlotte zâmbește și Katie face la fel, sprijinindu-se de umărul ei. După o clipă, se ridică în picioare și se încruntă.

– Încep să-ți crească sânii!

Un deget subțire o împunge pe Charlotte în piept.

– Lasă-mă în pace!

Împinge mâna lui Katie departe de ea, înroșindu-se și simțindu-se stânjenită. A încercat să-i ascundă sub tricoul larg, dar pieptul ei se tot mărește. Urăște schimbarea asta. Mama i-a spus că nu are de ce să-i cumpere o bustieră pentru că dacă pieptul îi crește la fel de repede cum se întâmplă în familia ei, atunci în doar câteva luni o să aibă nevoie de un sutien adevărat.

Katie se uită la pieptul ei plat. Nu se observă nimic pe sub bluza ei.

– Nu e drept. Sunt cu câteva luni mai mare decât tine. Dacă o să ajungi la ciclu înaintea mea, chiar că o să mă enervez.

Charlotte strâmbă din nas.

– Nu fi dezgustătoare.

Apoi se ridică în picioare. Are chef să facă ceva. Dimineață a luat o jumătate de pastilă din cele ale mamei sale, dar acum amețeala a început să-i treacă și are chef să fure niște băutură. Nu vrea să se gândească la sâni, menstruații sau alte lucruri despre care ar trebui să pretindă că a citit în vreo carte. Vrea să fugă cât mai departe împreună cu Katie și să rămână pe veci așa cum sunt acum.

Blestemul, așa îl numește Jean. „O să treacă prin același blestem în curând. Ar fi bine să o pregătești să știe ce ar trebui să folosească.“

Blestemul. O să ajungă și la ea. Plutește deasupra ei, iar Charlotte își dă seama de acest lucru. Evident că o să ajungă prima dată la ea. Deja este blestemată.

52. ACUM. MARILYN

Bat puternic în ușă, căldura înăbușitoare îmi alimentează și mai tare furia. Sunt sigură că există o sonerie, dar nu am de gând să-mi pierd timpul cu ea. Nu-mi pasă ce a zis în birou, sunt hotărâtă să o confrunt aici. Să-mi cer scuze? Penny poate să se ducă învârtindu-se. Toată ziua am urlat în sinea mea din cauza privirii ei îngâmfate și acum o să scot de la ea adevărul despre banii aceia, chiar dacă nimeni nu o să mă creadă.

Nu răspunde nimeni și încep să bat din nou.

– Știu că ești înăuntru, Julia!

Nu o să scape așa ușor. Văd luminile aprinse, pot chiar să le văd în spatele perdelelor din plasă – cu siguranță a închiriat aici –, așa că cineva trebuie să fie acasă. Ușa se deschide exact când se aude un tunet, urmat de primii stropi de ploaie. Se uită la mine, deși nici una din noi nu zice nimic.

– Cine e? întreabă o voce din casă.

O voce de fumător plină de amărăciune.

– Orice au de gând să vândă, nu ne interesează.

– Ce cauți aici?

Nimic din tupeul ei obișnuit. Pare obosită, nu mai are pantofi în picioare, deși este încă în hainele de birou. Bluza îi este scoasă din fustă, marginile îi sunt șifonate și mânecile ridicate.

– Trebuie să vorbim.

Se uită în spate spre capătul scărilor. O platformă pentru persoane cu dizabilități se află sus și mai văd un morman de haine șifonate pe palier. Există și un scaun cu rotile în hol.

– E pentru mine, strigă ea. Cineva de la serviciu care vrea să discute despre o posibilă promovare pe care aș putea să o obțin.

– Promovare? Ce promo…

Își duce un deget la gură și mă pomenesc că nu mai zic nimic în timp ce ea mă invită înăuntru. Nu știu ce să mai cred. M-am așteptat la un apartament șic. Mic, dar stilat. Vin din ploaie, iar ea închide ușa după mine și îmi face semn spre o cameră de la parter.

– De ce-ai venit aici? întreabă încet.

Aroganța ei a dispărut, înlocuită de o agresivitate defensivă.

– Aici locuiești? o întreb.

În încăpere este mult prea zăpușeală, ca și cum încălzirea centrală ar fi fost pornită pe timpul verii, și în aer se simte un miros care-mi ia puțin timp până să-l identific. Urină stătută.

– Casa mamei mele. Da, aici locuiesc. Ce vrei, Marilyn?

Sunt așa de uimită încât pentru o clipă nici nu știu de ce mă aflu acolo.

– E vorba de banii aceia, îi răspund până la urmă. Tu ești cea care i-a furat. Lisa nu m-ar minți cu privire la asta. Vreau doar să *te* aud recunoscând.

Îmi plimb privirea prin jur.

– Nu te înțeleg. Fațetele dentare. Fillere cu acid hialuronic? Ai toate astea, nu încerca să mă minți. Dar trăiești așa. Arăt cu mâna prin cameră. De ce ai da bani pe mizerii din astea? De ce-ai fura bani ca să-i cheltui pe astfel de rahaturi? De ce să furi bani de la Penny ca să-i cumperi tot ei ceva? Nu înțeleg.

Se pare că sunt mai multe feluri de nebunie în lumea asta. Nebunia lui Richard, nebunia Lisei și – chiar dacă aproape că nu-mi vine să cred – nebunia Juliei.

– Da, am fațete dentare. Da, am făcut fillere. Și înainte să fii nevoită să mă întrebi, da, am datorii mari la cărțile de credit. E nervoasă. Dar ce știi tu despre viața mea? Pentru că soțul tău te bate înseamnă că tuturor trebuie să ne pară rău pentru tine? Mai fraieră ești tu că ai rămas atâta timp, când ai fi putut să pleci de mult!

Cuvintele ei sunt ascuțite și ustură cu adevărul lor. A*m fost* proastă că am rămas. Că am pierdut așa de mult timp.

– Cel puțin tu ai reușit să pleci, continuă ea. Ai încercat vreodată să ai grijă de cineva care face parte din listele Sistemului Național de Sănătate? Eu am avut grijă de *ea* – arată cu degetul spre tavan – aproape toată viața mea adultă. Nu e suficient de bolnavă pentru azil, dar suficient ca să-mi distrugă mie nenorocita asta de viață. Plătesc pe cineva care să vină cât timp sunt la serviciu. Nu am mașină. Nu am vacanțe. Și e *greu* să faci rost de o slujbă atunci când ai patruzeci de ani, ești complet epuizată și fiecare minut din viața ta jalnică ți se vede pe față. Acum, că a început, nu mai poate să se oprească. Toată reținerea inițială i-a dispărut. Dar acum *e pe moarte*! Fața îi strălucește de încântare. Cel mult un an. Apoi o să fiu și eu în sfârșit liberă. Așa că, da, am cheltuit bani ca să arăt mai tânără. Am de recuperat foarte mult timp pierdut. Și da, eu am furat banii și i-am folosit ca să cumpăr băuturi la pub și prăjituri pentru birou. Pentru că urmează să am o viață mai bună și prieteni și oameni care o să creadă că sunt deșteaptă, talentată și importantă. Nu am de gând să te las să mă împiedici. Așa că dă-mă dracului odată în judecată, sau denunță-mă, sau ce-o fi, dar o să fie cuvântul meu împotriva cuvântului tău! Și pentru moment, cuvântul tău nu face doi bani!

Respiră greu, epuizată de efortul emoțional, și aproape că-mi vine să râd fiindcă în ultimele secunde nu am auzit nimic din ce a zis. Momentul ei de divă, confesiunea pentru care am venit – e ca și cum o

aud de sub apă.

– Îmi pare rău, mormăi. O să plec acum.

– Ce?

Arată de parcă i-ar fi dat cineva o palmă.

– Îmi pare rău că am venit. Ai destule pe cap. Nu o să zic nimic.

– *Asta e tot?* întreabă ea. Nu *vrei* nimic?

– Chiar trebuie să plec.

O las acolo încremenită de uimire și de îndată ce mă întorc cu spatele la ea, dispare complet din mintea mea. Mâinile îmi tremură când deschid ușa de la intrare și trag adânc în piept aerul ploios care, din fericire, nu miroase a urină veche. Nu-mi pasă de Julia. Îmi pasă de persoana pe care tocmai am *văzut*-o. Mă uit în partea stângă și ea se ascunde, dar o văd.

Perdelele de plasă din sufrageria Juliei nu acopereau bine părțile laterale ale ferestrei și, la un moment dat când Julia vorbea, am văzut o față, o față de clovn de pe care se scurgea machiajul de la ploaie, sub un păr albastru ras în laterale, lipită de geam. În momentul în care ochii noștri s-au întâlnit, a dispărut. Dar i-aș recunoaște fața oriunde.

Lisa.

– Urcă, bolborosesc după ce opresc mașina lângă copac și las geamul în jos. Acum.

53. LISA

– Nu e ea.

– Ce?

Nu pot să mă concentrez. Tremur toată. Chiar de când m-am urcat în mașină. Marilyn. Ține așa de strâns volanul în timp ce conduce, încât încheieturile degetelor i s-au albit complet.

– Julia. Se uită în ochii mei. Nu e Katie.

– Atunci ce căutai acolo?

Mă holbez la ea. Nu mă pot abține în timp ce încerc să procesez ce-mi spune.

– Nu, am fost acolo din cauza banilor, dar bănuiesc de ce erai tu acolo.

– Am fost… eu… Nici nu știu ce aș putea să zic. De unde știi? întreb.

– Sigur nu e ea. Ai încredere în mine.

Am. Chiar am încredere deplină în ea. Dar mă prăbușesc pe dinăuntru. Aici, cu Marilyn, am devenit Lisa din nou. Lily cea dură e doar o mască, iar Charlotte face parte dintr-un trecut așa de îndepărtat, încât a devenit o străină. Ava, frumoasa mea Ava. Eram așa de sigură, *așa de sigură* că Julia o avea, dar speranțele mi se scurg ca nisipul printre degete și eu nu sunt în stare să le prind. Am dezamăgit-o. Ea mă urăște. O să moară urându-mă și totul e din vina mea.

– Mă duci la poliție? întreb.

E rândul ei să se uite la mine.

– Având în vedere că ei cred că ți-ai ucis fostul iubit și ți-ai răpit propria fiică, nu sunt așa de sigură la ce ar ajuta să fac asta. Deci nu. Să fiu a naibii dacă știu unde mergem și ce se întâmplă acum în mintea mea, ca să nu mai zic de ce-ți trece ție prin minte, așa că nu, nu am de gând să te duc la poliție.

– Crezi ce ți-am spus despre Katie?

Se uită la mine așa de mult timp, încât mă gândesc că o să avem un accident de mașină.

– S-ar putea să par nebună, dar e posibil să te cred. Nu am fost sigură, dar m-am tot gândit la treaba asta și nimic altceva nu pare să aibă sens. Nu i-ai face așa ceva Avei. Sunt sigură. Dar trebuie să o găsim pe Katie. Trebuie să găsim *dovezi*. Apoi mergem la poliție și o recuperăm pe Ava.

Valul de afecțiune față de ea mă sufocă și nu sunt în stare să scot nici un cuvânt în timp ce indicatorul ticăie zgomotos și părăsim

șoseaua principală pentru străzi mai liniștite, îndreptându-ne spre zona rurală. Îmi imaginez cum a venit Ava aici plină de iubire pentru un bărbat care nu exista. Trebuia să-l întâlnească undeva pe o alee. Fetița mea singură la miezul nopții. Ce s-a întâmplat? „Ce i-ai făcut, Katie?“

– Ceea ce nu înțeleg, zice Marilyn, este de ce toate astea. De ce-ar face așa ceva? Are cumva legătură cu Daniel?

I-am auzit numele așa de mult în ultimul timp, la știri, de la poliție, cu toate acestea încă îl resimt ca pe o lovitură în stomac.

– Eu l-am ucis pe Daniel, zic ușor, ca și cum cu cât aș vorbi mai încet, cu atât mai puțin mort ar putea să devină fratele meu. Aș vrea să pot spune că nu e așa, dar încă îmi simt mâinile în jurul gâtului său.

Mă străfulgeră o amintire. *Suprarealist*. Capul îmi bubuie, acum ca și atunci.

– Nu mă simt în stare să vorbesc despre asta.

– Nici nu doresc, dar dacă nu e asta, atunci care e problema ei? Tot ce a făcut până acum a fost planificat. Faptul că te-a găsit, că ți-a omorât fostul iubit, că ți-a întins o capcană. Nu a ajuns la închisoare. A rămas liberă. Atunci de ce te urăște așa de tare?

Mă holbez în întunericul de afară în timp ce ploaia se scurge pe geam.

– Pentru că mă iubește. Și pentru că nu poate să mă ierte pentru ce am făcut.

– Daniel?

Râd cu jumătate de gură. Un sunet trist, de ispășire, captiv în trecut.

– Nu. După Daniel.

Nu mă uit la ea, dar simt că așteaptă.

– În acea zi a fost un apel anonim la poliție. De la un telefon public de lângă stația de tren. Spunea că două fete au dus un băiețel într-o casă dezafectată de pe Coombs Street. „Trebuie să vă grăbiți. Cred că s-a întâmplat ceva rău. Plângea, apoi s-a oprit. Cred că Charlotte Nevill era una dintre ele.“ A fost rănit.

– Și?

– Eu am sunat. Eu. Eu am fost cea care ne-a denunțat. Gâtul mă ustură și simt că mă sufoc. Eu am fost cea care a încălcat pactul.

54. EA

Ava, dacă ai de gând să plângi în continuare, o să te îneci în propriile mucozități. Nu am de gând să-ți dau jos banda adezivă. Nu până nu e vremea mesei. Doamne! Trebuie să rămâi în viață până ajunge Charlotte aici. Se așteaptă să te găsească vie și una dintre noi nu are de gând să trișeze. Asta, dacă nu o prinde poliția înainte, atunci nu mai e nimic de făcut. Dar știi ce? Chiar cred că o să ajungă la timp. Ne surprinde pe amândouă, nu-i așa? Deci, pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te din smiorcăit.

Mama ta nu a plâns niciodată. Nici după. Nici înainte. Nici când bătrâna doamnă Jackson, agitată și tremurând toată, a depus mărturie la tribunal și a povestit ce a văzut prin geamul spart al ascunzătorii noastre din Coombs Street. Cum se întorcea acasă prin acea zonă părăsită și a auzit un țipăt, după care a văzut-o pe Charlotte cum îl lovea pe micul Daniel cu o cărămidă. Ea nici nu a tresărit când toate detaliile erau reconstituite. Am admirat-o întotdeauna pentru asta. Ai putea și tu să canalizezi unele din genele ei. Să fii puțin mai mult ca ea. Mă întreb cum se simte acum, când este peste tot la știri. Faimoasă. Fata A – vedeta principală, Fata B – dată uitării. Clyde fără Bonnie. Chiar și ea m-a uitat. Când le-a spus. Nici nu i-a trecut vreo clipă prin minte cum o să fie pentru mine după. Trebuia să fugim împreună. Să începem o viață nouă. Să fim libere. Ea a primit un fel de libertate. Da, a fost închisă, dar a primit ceea ce și-a dorit. Daniel era mort, iar ea, departe de familia ei. Opt ani ușori mai târziu și, bum, o persoană complet nouă iese pe străzi.

Pedeapsa mea a fost mai lungă și mult mai grea. Crede-mă, există mai multe tipuri de închisori. Tu nu ai întâlnit-o niciodată pe mama mea. Era îndeajuns de rea și *înainte*. Inventând boli pe care nu le aveam ca să se poată îngrijora și să mă sufoce cu protecția ei exagerată. Chestiile prin care trebuia să trec ca să pot ieși din casă să o văd pe Charlotte. Toate nevrozele ei răsfrângându-se asupra mea. Dar după? E amuzant felul în care oamenii cred că *achitat* înseamnă că scapi și asta e tot. Fata B dispare spre un viitor însorit. O grămadă de rahat.

Instanța m-a pus să fac ședințe de terapie. Ani în șir. Discuții, discuții, discuții, și chiar dacă le spuneam de nenumărate ori ce voiau să audă, veneau alte întrebări. Examinarea mea, examinarea lui Charlotte. Măcar atât îmi amintesc și eu. Minciunile sunt mult mai ușor de acceptat decât adevărurile, chiar și pentru mine, oricât de

inteligentă aș fi. Pentru o perioadă, m-am retras. Am făcut pe proasta, ipostază care mă prindea așa de bine. A mers față de terapeuți, dar mi-a cam dat viața peste cap.

Simpatica, drăguța, ușor influențabila Katie. Evident că mama nu m-a mai lăsat să merg la școală. Dacă apărea o altă fată precum Charlotte Nevill? Așa că am avut profesori care veneau acasă, specialiști, și ea stătea mereu să supravegheze lecțiile. Evident, a trebuit să continui să fac pe proasta, cel puțin dacă voiam să scap de ei la un moment dat. Așa că nu mi-am promovat examenele – cel puțin nu îndeajuns de bine ca să ajung la facultate, și asta a fost tot. O viață care s-a sfârșit. Eram blocată. Fetița care nu a plecat niciodată de acasă. Biata, fragila Katie Batten.

Am știut că o să dau din nou peste Charlotte după ce au apărut știrile cu privire la eliberarea ei. Tot ce a trebuit să fac a fost să aștept. M-am obișnuit să fac asta. În fond, a trebuit să aștept toți anii aceia până să moară mama. Oamenii întotdeauna lasă o urmă, iar Charlotte a fost întreaga ei viață impulsivă. Trebuia să facă o greșeală – să-și pericliteze noua identitate cumva –, iar eu doar așteptam clipa potrivită.

Trebuie să fi știut că urma să revin. Mă întreb dacă a crezut vreo clipă – *cu adevărat* – că am murit. Povestea noastră nu putea să se termine așa. Nu despărțite. Întotdeauna există o răfuială finală, înțelegi tu.

Am crezut că mă iubea. Am crezut că era prietena mea cea mai bună. Și am făcut un pact. Am jurat pe inimile noastre să murim dacă nu ne ținem de cuvânt, apoi am pecetluit jurământul cu un sărut. Trebuia să rămânem împreună pentru totdeauna.

Genul acesta de pacte nu trebuie încălcate.

55. ATUNCI. 1989

Este o zi extrem de sumbră.

Plouă, picături mari și grele cad în interiorul ascunzătorii lor prin acoperișul cu toate plăcile de ardezie sparte, apoi se scurg pe zidurile exterioare lipsite de jgheaburi. Ținutul pustiit s-a transformat într-o mlaștină de cărămizi sparte, pământ și lucruri uitate, iar pantofii le sunt plini de noroi. Un miros de putreziciune jilavă umple încăperea și, cu toată votca și jumătatea de pastilă a mamei înghițite de Charlotte, bezna viitorului nu poate fi destrămată. Nu pentru ea și nici pentru Katie.

Stau ghemuite împreună, deși abia dacă simt răceala lunii septembrie, și rămân tăcute o vreme, ținându-se așa de strâns de mână, încât lui Charlotte îi trece prin minte că ar putea să se contopească într-o singură ființă. Ar dori să poată. Mai mult decât orice. Dimineața aceasta, cu mama și cu Daniel, a fost neplăcută, și mai târziu, ceva îi spune, o să fie oribilă, dar vestea lui Katie e și mai rea.

– O să mă sinucid dracului odată, mârâie ea. Chiar o s-o fac.

– Șșșt. Katie își pune capul pe umărul lui Charlotte. Să nu mai spui niciodată așa ceva. Acum lasă-mă să mă gândesc.

Lucru pe care îl face în timp ce soarbe mirosul exotic al șamponului lui Katie, căutând însă și *mirosul lui Katie* în spatele lui. Vrea să-l inspire și închide ochii o clipă, imaginându-și că umple golul interior cu Katie. Acum are loc pentru că a dat orice altceva afară.

După ce Katie, încruntată, furioasă și tot înjunghiind pereții scorojiți cu o bucată de sticlă, i-a dat vestea, din gura lui Charlotte s-a rostogolit toată mizeria pe care a ținut-o în ea până atunci; Tony, mama, bordelul, cum viața ei de căcat o transformă în căcat și pe dinăuntru și cât de frică îi este că o să ajungă să fie îngropată în el. Cum ar putea să fie puțin mai bine dacă Daniel nu ar exista, copilul iubit care o făcea pe ea să nu se simtă iubită. Cât de bine era că o avea măcar pe Katie care era consolarea ei, inima care-i bătea în piept, stânca ei cu care să zdrobească întreaga lume, singurul lucru bun din viața ei.

Dar nu o va mai avea pe Katie. Doar câteva săptămâni. Zilele prețioase aveau să se scurgă mult prea repede. Familia Battens se muta. Își vindeau casa și o duceau pe Katie la un milion de kilometri distanță, în sudul Londrei. Un abis se întinde în fața lui Charlotte și se simte pe punctul de a se prăbuși în el. Cum o să fie viața ei fără Katie?

Azi-dimineață, mama a plecat cu Daniel în weekend. „Tratament

special pentru soldățelul meu“, asta l-a auzit Charlotte spunând pe Tony înainte ca ea să trântească ușa de la dormitorul ei. Nu a vrut să-și ia la revedere. De ce ar fi trebuit? Cui i-ar fi păsat? Îi auzea totuși, Tony agitându-se în jurul amândurora, vorbind blajin cu mama ei și dându-i niște bani.

Charlotte se strânsese ca un pumn în patul ei, ținându-se de burta umflată și uitându-se la un pachet ieftin de absorbante pe care mama ei i le dăduse cu o zi înainte, când acel lichid maroniu lipicios îi apăruse pe chiloți. Poartă unul chiar acum, marea trădare. Blestemul. Nu a vrut. Nici nu-i place. Are doar unsprezece ani. Vrea ca trupul ei în continuă schimbare să revină la forma pe care o avea înainte, neted și tare ca al unui băiat. Așa cum a fost înainte să apară Daniel. Când totul era mai bine.

Mama nu a dus-o niciodată undeva pentru un weekend. Nu a dus-o nicăieri. Iar acum a plecat și a lăsat-o cu Tony pentru două zile, poate trei, și în timp ce capul i se învârte de la droguri și alcool și îl simte greu pe umeri, asta o îngrijorează. O înspăimântă. Charlotte Nevill cea neînfricată. Cea care face mereu probleme. Bătăușa. Ticăloasa mică.

– E vina lui mami, zice Katy cu privirea înainte. Totul e din vina ei. Îmi doresc să fie moartă.

– Eu îmi doresc ca Daniel să nu se fi născut.

– Nu putem să-i lăsăm să ne facă așa ceva, zice Katie.

Apoi se îndreaptă și se răsucește cu fața spre Charlotte, cu picioarele încrucișate, înainte să-i ia din nou mâinile în ale ei. Sunt moi, micuțe și cu unghii îngrijite. Ale lui Charlotte sunt mult mai mari, cu unghii roase până la carne, cu pielițe jupuite, niște mâini greoaie. Bărbătești. Nu o deranjează. Astăzi își iubește mâinile așa cum sunt.

– Nu, nu putem, zice Charlotte clătinând din cap. Nu o să-i lăsăm. Hai să fugim. Hai să o facem.

– Da! răspunde Katie. O să fim libere. Împreună pentru totdeauna.

Charlotte rânjește, apoi se ridică în picioare, învârtindu-se așa cum face Katie când are prea multă energie ca să stea liniștită.

– Bonnie și Clyde, Clyde și Bonnie, zice ea și începe să chicotească zgomotos, poate și din cauza burții care o doare.

– Exact ca ei, răspunde Katie. Iubindu-ne și mereu pe fugă.

– Poate așa o să fie în cazul tău, răspunde Charlotte, capul învârtindu-i-se când se oprește, simțindu-se beată, drogată și epuizată. Dar nimeni nu o să vină după mine. Nici nu o să le pese. O să fie cu toții fericiți că au scăpat de mine. O să aibă familia lor perfectă dacă mă car eu. Aici, pe proprietatea asta de căcat, extrem de fericiți că nu mai sunt.

Katie o trage înapoi, scuturând din cap.

– Nu, *amândouă* o să fim pe fugă.

Charlotte așteaptă până când lumea nu se mai mișcă. Jumătatea aceea de pastilă începe să-și facă efectul. Poate a fost diferită de celelalte, nu a mai verificat ce scria pe cutie. Indiferent ce-o fi, îi place. O încălzește pe dinăuntru, i se pare că plutește și devine somnoroasă. De parcă între ea și lume s-a lăsat un fel de ceață. Numai ele două există acum, exact ca într-unul din jocurile lor.

– Despre ce vorbești?

Se aplecă puțin și zâmbește.

– Ochii tăi sunt de un albastru perfect. Cum e cerul.

– Concentrează-te, Charlotte! Chiar vorbesc serios. E important.

Katie își mișcă umerii, iar ea încearcă să se concentreze. Chiar reușește s-o facă.

– Te ascult, da?

– Bine.

Katie pare înverșunată.

– De ce-ar trebui să obțină familia lor perfectă? De ce-ar trebui să fie fericiți, când pe tine te-au făcut așa de nefericită? De ce trebuie să-mi fac tot timpul griji că mami o să-mi distrugă viața? Nu o să mă lase niciodată în pace. Chiar dacă fug, o să mă găsească.

– Ar fi trebuit să moară căzând pe scările acelea, murmură Charlotte.

O urăște pe mama lui Katie aproape la fel de mult cât își urăște fratele vitreg. Urăște orice o face pe Katie nefericită.

– Da, zice ea. Așa ar fi trebuit să se întâmple. Face o pauză. Și chiar s-ar fi putut întâmpla.

Urmează un moment de tăcere.

– Și copiii pot avea accidente, continuă ea destul de concentrată.

Încet, încet, Charlotte începe să înțeleagă ce vrea să spună prietena ei cea mai bună.

– A fost un puști care s-a electrocutat pe Cairn Street, zice Charlotte. Aproape că a murit. Au zis că e posibil să fi fost mort timp de câteva minute.

– Exact.

Gravitatea lucrurilor pe care le sugerează Katie e *suprarealistă* și totuși Charlotte se pomenește râzând. Nu e un sunet plăcut, ci mânios, amar și plin de o bucurie malefică. Și-o imaginează pe mama ei plângând. Pe Tony zdrobit. Nici un băiețel perfect și nici o fetiță proastă pe care să o trimită la bordel.

– O să îi omorâm și după aceea o să fugim, zice ea cu răsuflarea tăiată la gândul acestei fantezii.

– În aceeași zi!

Katie radiază de încântare.

– O să încep să fur din geanta mamei. Niciodată nu știe exact câți

bani are. O să fur și niște bijuterii. Am putea să mergem în Scoția.

– Spania, zice Charlotte. Undeva unde e cald. Jean a fost o dată acolo. Spunea că toate clădirile sunt albe și că sunt fericiți cu toții pentru că dorm după-amiaza.

Katie râde, un clinchet plăcut spre deosebire de hârâitul grosolan al lui Charlotte.

– Bine, zice. Dacă e să fie Spania, atunci o să facem rost de o barcă. Prima dată o să mergem la casa bunicului meu mort. Acolo sunt o grămadă de lucruri valoroase pe care putem să le vindem și sigur nu o să ne caute acolo, nu de la început, având în vedere în ce stare de șoc o să fie. O să fac o copie la cheie. Și nici nu e nevoie de pașaport adevărat ca să ajungi în Europa. Doar de unul din acelea de carton de la poștă.

Charlotte nu are nici un fel de pașaport, dar cui îi pasă, Katie o să aibă grijă de toate. În capul ei sunt deja pe o barcă, un feribot imens, și țipă împreună către vântul sărat până când încep să râdă așa de tare încât lacrimile li se scurg pe fețe.

– Când? întreabă ea.

Totul i se pare deja mai bine. Chiar și ploaia a început să se ostoiască.

– În curând, zice Katie. Trebuie să fac rost de suficient de mulți bani până atunci.

– Nu cred că o să pot fura mare lucru.

Își urăște sărăcia. E ca o mizerie care i-a intrat sub unghii și pe care nu reușește să o curețe.

– Nu fi prostuță.

Katie îi cuprinde fața cu mâinile.

– Trebuie să vii doar *tu*.

– Te iubesc, Katie Batten. Draga mea Bonnie.

– Și eu te iubesc, Charlotte Nevill. Dragul meu Clyde. Partenerul meu în crime.

Îi zâmbește cu mâinile încă pe obrajii lui Charlotte.

– Chiar o să facem asta, nu-i așa? De acord? Fără alte jocuri?

Charlotte încuviințează.

– Jur pe inima și pe viața mea, zice Katie pecetluind pactul cu un sărut.

56. ACUM. MARILYN

Se întunecă până să ajungem în oraș și nu pot să risc să o duc la hotelul lui Simon, așa că o cazez la un Travelodge aproape de centru, plătind pentru două nopți în numerar, în caz că cei de la poliție îmi urmăresc cardul. Mă simt deja puțin paranoică. Îi mai dau și Lisei o sută cincizeci de lire pe care să-i țină cu ea tot timpul. Nu vrea să-i ia, dar insist.

Facem o cafea tare și ne așezăm pe pat, Lisa cu picioarele încrucișate, iar cuțitul furat de la cămin este pus în siguranță pe o măsuță. Cu părul albastru ciudat și hainele kaki de pe ea, arată mult mai tânără, până în treizeci de ani, dar această costumație îmi amintește în același timp și de faptul că este o femeie care a fost nevoită să supraviețuiască. Mi-a povestit de viața ei de dinainte, despre planul pe care l-a făcut cu Katie. Dar restul? Închisoarea. Frica. Toată perioada în care a trebuit să se ascundă. Cine știe prin câte o fi trecut atunci? Dar acea viață i-a oferit abilitățile necesare ca să se descurce, cred eu. Cele care ar putea să ducă la salvarea Avei. Nu i-am spus că s-ar putea să fie însărcinată. Nu cred că ar mai face față dacă ar ști.

– Bietul Jon, zice ea în timp ce la televizor apar din nou aceleași știri. Nu a fost un om așa de rău. A fost doar slab. Nu ar fi luat-o niciodată pe Ava. Am știut de la început că nu era el. Nici nu știa de Peter Rabbit.

– Peter Rabbit?

– Jucăria preferată a lui Daniel. A primit-o când a împlinit doi ani. Ultima lui zi de naștere. Cineva a lăsat una aproape identică în fața casei mele. Jon nu ar fi putut să facă așa ceva.

Fața lui Jon apare din nou pe ecran, lângă cea a Lisei – Lisa mea –, și șocul de a o vedea acolo încă mă zdruncină.

– Ne-a trimis toți banii pe care i-a făcut după ce a vândut poveștile acelea la ziare. După ce m-a dat în vileag. Mama lui a făcut în așa fel ca aproape toți banii să ajungă în bancă, să nu-i poată bea, iar după ce a fost la dezalcoolizare, cred că s-a simțit vinovat. Nu a fost o avere, dar a fost îndeajuns ca să plătesc avansul pentru casă și să pot să-i ofer în sfârșit Avei și mie ceva stabilitate. Nu aș fi putut să-l rănesc niciodată, așa cum nici el nu ar fi putut s-o rănească pe micuța lui Crystal. E Katie. Am știut de la început că ea era. Cu toate jocurile și fanteziile ei. Ia o gură de cafea și se holbează la culoarea ei tulbure, maronie. Până la pactul acela.

– De ce nu ai pomenit nimic de el la proces? În felul acesta și ea ar fi avut probleme.

Încerc să-mi formez o imagine mai clară a trecutului pe care l-a ținut ascuns până acum. Mi-a spus cam tot în mașină, dar informațiile încă se învârtesc în mintea mea. Cine era ea. Cine era Katie.

– Nu *am vrut* ca ea să aibă probleme. Și oricum, nu am zis mai nimic. Chiar nici un cuvânt. Am rămas tăcută pe toată durata procesului. Și înainte. Am spus doar atât: „Eu l-am ucis“. Nu mai era nimic altceva de spus. Katie a plâns, a vorbit în șoaptă, a părut extrem de agitată în timp ce povestea tot ce era nevoie ca să scape de acolo. Eu am stat încremenită. Oricum nu conta nimic.

– Pentru că Daniel era mort?

Sunt foarte atentă la exprimare, nu spun „pentru că tu l-ai ucis pe Daniel“.

– Pentru că oricum nu ar fi avut nici o importanță.

Are privirea pierdută, ca și cum o fereastră s-a deschis către un trecut pe care eu nici nu pot să mi-l imaginez. I se schimbă și vocea, o urmă de accent, de undeva din nord, accentul lui Charlotte.

– Am fost așa de închisă în mine. Copleșită de toată mizeria aceea care era viața mea. De gelozia care mă măcina în fiecare zi. Toate acele mici daruri, cât de grijuliu se purta mama cu el. Dumnezeule, cât de mult l-am urât! Nu am fost în stare să văd adevărul care era chiar în fața ochilor mei.

Are ochii plini de lacrimi și atunci mă gândesc la fata care apărea în toate acele ziare, la monstrul de fată care nu plângea niciodată. Nici eu nu am văzut-o să plângă vreodată. Oare suntem doar transpuneri ale copilăriei noastre la maturitate? Cât a ținut în ea până acum?

– Ce nu ai fost în stare să vezi?

– Când a venit raportul medicului legist legat de autopsia lui Daniel, a arătat că exista dovada a numeroase vătămări suferite într-o perioadă lungă. „Continue“, cred că așa era scris acolo. La început nu mi-am dat seama ce însemna, ca și cum era un cuvânt nou folosit de Katie. Evident că toată lumea a presupus că eu eram de vină și eu i-am lăsat să creadă acest lucru prin tăcerea mea. Atunci nu îmi păsa. Îmi *doream* să poată folosi totul împotriva mea. Pentru că ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să știu.

– Nu tu erai de vină.

– Nu. Toate acele momente când voia atenția mea. *Afecțiunea* mea. Când venea după mine. Nici el nu voia să fie singur cu mama și Tony. Și pe el îl rănea Tony. Ar fi trebuit să fug cu el. Ar fi trebuit să-i spun ceva asistentei sociale. Cred că a fost extrem de speriat și de singur, iar eu eram unica lui speranță, dar eram prea orbită de propria furie, de durere și frică, de pastile și băutură, ca *să înțeleg*. Eu ar fi trebuit să-l protejez. Cu răsuflarea tăiată, zice următorul lucru: În schimb, l-am

omorât.

Umerii încep să-i tremure și izbucnește în hohote dese și înfundate. Îi curge nasul când se descătușează, plângând încet, cu durerea cumplită a tuturor celor întâmplate. O iau în brațe, fără să-mi pese de durerea din coaste, și o legăn, încercând s-o liniștesc.

– Gata, gata, nu e nimic, îi zic, deși știu că nu are cum să fie bine cu această suferință teribilă pe care o poartă în ea. O s-o găsim pe Ava.

Nu am ce să-i spun despre Daniel, nu am cum să îndrept lucrurile cu platitudini și nici nu o să încerc. Dar Ava este încă în viață și o iubesc atât pe ea, cât și pe cea mai bună prietenă a mea, indiferent care este trecutul ei.

– O s-o găsim pe Katie, îi zic cu o fermitate de netăgăduit în vocea mea. Și o s-o salvăm pe Ava.

57. LISA

Abia au răsărit zorile, dar Marilyn s-a trezit și e gata de plecare. Nici una din noi nu a dormit prea mult.

– Vreau să mă întorc până apare Simon, zice ea. O să fac un duș acolo. Și o să-mi las părul puțin ud ca să pară că abia m-am trezit. Poate este puțin exagerat, dar nu putem să ne asumăm nici un risc, nu?

Femeia aceasta mă uimește. Toate mizeriile din viața ei, tot ce știe despre mine acum, și totuși se află aici, *cu* mine.

– O să găsesc o scuză ca să plec de acolo cât mai repede, continuă ea. Un drum până la bancă sau ceva de genul acesta. Să sperăm că o să mă întorc până la prânz. Te descurci?

– Am ce să fac.

Pe biroul mic din colț este un carnețel cu tot ce *știm* despre Katie – nu cine știe ce – și acum ține de mine să fac o listă cu oamenii apropiați din viața mea, cei printre care ar putea să se ascundă.

– Ai și numărul meu aici.

Marilyn este la ușă, ezitând dacă să plece sau nu. Vreau să o liniștesc că, în ciuda a ce s-a întâmplat în seara trecută, pot să fac asta. Sunt la fel de mult Charlotte Nevill, pe cât sunt Lisa ei.

– O să cumpăr un telefon cu cartelă preplătită când mă întorc, dar acum, folosește telefonul hotelului dacă ai nevoie de mine, bine?

– Mă descurc, nu-ți face griji.

Mă ridic și o îmbrățișez cu afecțiune.

– Și mulțumesc. Mulțumesc pentru tot.

– Pentru asta sunt prietenii, nu?

Îmi zâmbește în ciuda oboselii și a durerii fizice. Poate faptul că mă ajută pe mine o ajută și pe ea, o face să fie mai puternică.

Aștept până pleacă, apoi pun semnul pentru *Nu deranjați* pe clanța ușii și aștept puțin până când aparatul de cafea își face treaba. Mă simt diferit. Toți anii aceia, lacrimile adunate în ani, într-o viață, au răbufnit dintr-odată, m-au despuiat până la os de tot ce eram, și iată-mă curată și revigorată. Și am un sâmbure de speranță. O am pe Marilyn. Care mă iubește. Pot fi iubită. Orice o să se întâmple, știu că am fost iubită.

Am dormit împreună doar în lenjerie, cu toate cicatricele noastre la vedere. Arsuri de la țigări care s-au vindecat în timp de partea cealaltă a genunchilor, din acele zile îngrozitoare care au venit imediat *după* perioada în care am vrut să mă rănesc, împreună cu vânătăile și mai extinse pe care ea le avea pe corp. Imediat cum am stins luminile și

ne-am simțit în siguranța întunericului, mi-a povestit totul despre Richard. Felul în care comportamentul lui s-a înrăutățit cu trecerea anilor, la început o stare de nervi care s-a transformat în furie pură și, mai recent, în violență. Cum a sperat mereu că nu o să se mai întâmple, de cât de *rușine* îi este. Venise timpul ca eu să ascult și să mă întreb cum de putea cineva să ascundă așa ceva în timp ce o poveste poticnită, dureroasă, mi-era spusă în întuneric.

Suntem mai puternice în această dimineață, atât eu, cât și Marilyn. Am găsit această forță în apropierea dintre noi. Și sunt calmă. Am mintea limpede. Katie nu are de gând s-o rănească pe Ava – nu încă. O fi ea multe lucruri – nebună e clar unul dintre ele –, dar nu e o trișoare. A luat-o pe Ava ca să mă atragă pe mine și o să vrea să-mi vadă acea slăbiciune atunci când ne vom reîntâlni. Seamănă exact cu acea fantezie cu gangsteri din anii patruzeci de-a care ne jucam pe proprietatea aceea pustie. Ea este Cagney, baricadat undeva cu ostatici, iar eu sunt agentul FBI care vine după ea. Anii trec, dar nu ne maturizăm cu adevărat. Oamenii nu se schimbă niciodată. O știu pe Katie.

Când Marilyn m-a întrebat, târziu în noapte, după ce nu am mai avut nimic să ne povestim în șoaptă, ce cred că vrea Katie să obțină din toată povestea asta, am mințit. I-am spus că își dorește ceea ce i-am promis. Să fugim departe împreună. Să fim libere și pe fugă în același timp. Nu știu dacă m-a crezut, dar nu m-a mai întrebat nimic. Ce-ar fi putut să mai zică? Katie nu este o ființă reală pentru ea, e doar un fel de sperietoare. O figură înfricoșătoare din trecutul meu. Poate că asta și este, dar atunci m-a distrus și m-a salvat în același timp. Zilele imediat *înainte* să se întâmple au fost cele mai frumoase din copilăria mea. Cum aș putea să explic asta vreodată? Cum nu am iubit niciodată pe altcineva cum am iubit-o pe Katie și cum nu am fost iubită niciodată de nimeni așa cum m-a iubit Katie? Cât de important este să fii iubit în lumea asta haotică. Întorc spatele acelor amintiri, cum alergam mână în mână prin acel ținut pustiit, dar niciodată nu o să pot uita de pactul nostru. Cât de intensă devenise privirea ei atunci. Da, știu ce vrea Katie. Vrea să mă omoare. Asta îi datorez. Mamă pentru mamă.

Poate că așa o să se întâmple. Oricum, atât timp cât Ava este în siguranță, nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine. Într-un fel chiar ar fi o ușurare. Dreptate pentru moartea lui Daniel și eliberare de vina aceasta terifiantă care a devenit tovarășa mea pe viață. Măcar nu ar mai fi singur atunci. Așa că da, este foarte posibil să mă omoare, dar nu mă tem. Simt puterea lui Charlotte atunci când mă duc la baie. Poate că nu îmi este frică să mor, dar nu am de gând să-i ușurez sarcina. Poate că o s-o omor eu. Am mai făcut asta o dată. Cât de greu poate să fie să o fac din nou?

Până la opt am terminat deja cu dușul, m-am îmbrăcat și am început să mă uit peste notițe. Nu prea există mare lucru despre Katie. Nu s-a căsătorit niciodată. Nu are copii. A avut grijă de mama ei. Extrem de fragilă. Fără loc de muncă. Nu există nici o fotografie clară cu ea. Ar putea să fie oricine. E cu câteva luni mai mare decât mine, deci are aproape patruzeci de ani, dar puținele fotografii descoperite sunt așa de pixelate și vechi, că nu sunt de nici un ajutor.

Mă întreb de ce nu există nici una. S-a ascuns și ea de aparate de fotografiat ca mine? Chiar dacă identitatea ei nu a fost niciodată dezvăluită – în ziare nu au apărut niciodată numele sau poza ei –, i-a fost vreodată teamă că lumea *ar ști* cumva că și ea e vinovată prin asociere? Nu, clar nu e vorba despre așa ceva. A făcut totul ca să se ajungă aici. Pentru clipa în care avea să mă găsească. A trebuit să rămână o nălucă, invizibilă și necunoscută. A trebuit să se ascundă exact așa cum am făcut și eu.

Iau o gură din cafeaua tare. Ei bine, ea m-a găsit pe mine, acum eu o s-o găsesc pe ea. Ciclul nenorocitei acesteia de vieți. Aș fuma o țigară – Charlotte încă o dată preia frâiele, obiceiurile vechi mor greu –, dar în loc de asta, iau un pix și încep să-i rod capacul, exact așa cum făceam când eram copil și trebuia să mă apuc de scris.

Lista cu nume este deprimant de scurtă. Viața mea ca Lisa a fost extrem de discretă; plină de temeri și extrem de restrânsă.

Penny. Aproape imposibil. Julia. Nu. Scriu numele altor persoane cu care am intrat în contact prin slujba mea și nici unul nu mi se pare valid. Prea bătrână, prea tânără, de prea mult timp acolo, prea plictisitoare. Doamna Goldman? Are ea vreo îngrijitoare sau vreo prietenă care vine să o vadă? Nu am văzut pe nimeni altcineva în afară de familia ei și oricum aceștia nu o vizitează prea des. Cineva care vine când eu sunt la serviciu? Pun multe semne de întrebare lângă numele ei. Poate Marilyn o să reușească să stea de vorbă cu ea. E o femeie bătrână și singură, o să vorbească despre orice.

Încep o listă nouă cu titlul „Profesoarele Avei“, dar dintre numele pe care mi le amintesc de la ședințele cu părinții, nu găsesc pe nimeni care să fie nouă în școală sau care să se fi împrietenit cumva cu ea. Este foarte posibil ca o profesoară să aibă acces la geanta ei și să-i fure cheile. Mai știau și unde locuiam. Ar putea, dar nu cred. Profesorii trec printr-o serie de verificări serioase, plus diplome etc. Cât de mult poate Katie să falsifice? „Nu o subestima“, îmi reamintesc. „A fost dintotdeauna mult prea inteligentă pentru binele ei.“

Prietenele Avei ajung sub altă coloană. Aici apar cele mai multe necunoscute. Am făcut tot ce am putut ca să aflu lucruri legate de viața ei, dar pe măsură ce a crescut, a devenit mai greu. Alison îmi tot spunea că ar trebui să o las să aibă o adolescență normală. „Ei, ce bine a mers așa, mulțumesc al dracului de mult, doamnă ofițer

supraveghetor.“ Mesajele secrete de pe Facebook. Câți oameni pe care eu nu i-am cunoscut o fi întâlnit Ava? Oameni care puteau să afle lucruri despre mine prin intermediul ei?

Pe fetele de la clubul de înot le cunosc, așa că nu au ce căuta pe lista mea. Katie nu a avut copii, deci nu poate fi vorba despre nici o nenorocită de mamă vitregă care să-și facă apariția pe scenă. Aș fi auzit ceva.

Mă uit la pagină complet perplexă. M-a găsit prin intermediul lui Jon. Poate că ar trebui să încep de acolo. Să merg și să discut cu vecinii. De îndată ce-mi vine ideea asta, știu că așa ceva e imposibil. Cu siguranță, poliția supraveghează locul și orice femeie care ar apărea să pună întrebări ar fi ridicată imediat. Îmi doresc să fi avut telefonul lui Marilyn. Măcar aș fi putut să caut pe internet știri despre el. Să văd dacă există ceva ce ne-a scăpat și care nu apare în reportajele de la TV.

Lista se încețoșează în fața ochilor mei în timp ce mă concentrez din ce în ce mai intens. Katie, Katie, unde-oi fi? *Vrea să o găsești*, îmi amintește Charlotte. „E un joc. Nu are cum să fie o străină. Trebuie să fie câteva indicii.“ Ceva se leagă în mintea mea, moment în care mă încrunt de concentrare. Ceva ce chiar trebuie să-mi amintesc.

Ah, gata. Clar ca lumina zilei. Știu cine e Katie.

58. EA

E greu să dispari complet. Ar trebui să știu asta. Am făcut-o de câteva ori. Trebuie să planifici. Totul. Și cu mult timp înainte. Să muți sume mici de bani la început. Da, poți să lași în urme dovezi scrise, dar, dacă produci suficiente documente, poți să creezi o încurcătură pe care nimeni nu o să se obosească să o descâlcească. Cea mai importantă parte a planificării e răbdarea. Am devenit foarte răbdătoare. Mama a murit în cele din urmă – unele accidente au loc mai ușor dacă angajezi un mecanic beat care să repare ceva – și mi-am pus în aplicare planurile pe care le aveam pentru moștenirea mea.

Am călătorit. Bancherii străini sunt întotdeauna mai puțin rigizi în privința regulilor conturilor bancare dacă știi cum să-i iei. Am vândut proprietăți unor companii offshore ascunse într-o rețea de active pe care o dețineam. Am vândut companii diverselor identități falsificate, pregătite pentru momentul în care aș fi putut să am nevoie de ele.

Te uiți la mine de parcă aș fi nebună, Ava. Nu am mers la școală sau la universitate, dar nu am încetat nici o clipă să învăț. M-am culcat cu tot felul de infractori și de funcționari care puteau să mă învețe lucrurile de care aveam nevoie, iar după ce obțineam tot ce puteam de la ei, dispăream. Probabil un motiv de ușurare pentru ambele părți. Nu am fost niciodată o persoană ușor de iubit. Mama îmi tot spunea acest lucru în ultimii ei ani de viață. Când a început să mă vadă pe *mine*, și nu pe prințesa pe care și-a dorit-o mereu.

Charlotte a tânjit întotdeauna cu disperare după iubire. Eu nu. O aveam pe ea și îmi era îndeajuns. Totuși, știam că Charlotte o să aibă întotdeauna nevoie de cineva. Iar chestia cu oamenii, după cum știi, micuță Ava, este că le place să *vorbească*. Cu cât este mai mare secretul, cu atât sunt șanse mai mari să explodeze în toată gloria lui, ajungând la toată lumea în același timp, și exact așa ceva s-a întâmplat cu tatăl tău.

Am citit povestea lui când eram în Spania. Cumpăram ziarele în fiecare zi de când am aflat că Charlotte a fost eliberată. Trebuie să fii meticulos dacă ai de gând să găsești pe cineva. Cum aș fi putut să risc ca un detaliu cât de mic, sau o fotografie care ar putea să mă ducă la ea, să-mi scape printre degete? Și, dintr-odată, fața ei a apărut în toate ziarele după ce s-a întâmplat. După ce *a vorbit*. Am devorat fiecare cuvânt. Toate acele detalii ridicole pe care le-a inventat ca să iasă el bine, iar ea să pară demonul. Știam că, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să-l omor într-o zi. Pentru simplul fapt că era așa de jalnic, nu neapărat pentru că era absolut necesar, și, după cum au evoluat

lucrurile, mi-a servit mult mai bine mort decât în viață. Totul se leagă bine.

Oricum, unde rămăsesem? Ah, da, povestea pe care a vândut-o el. Așteptarea a fost mult mai grea după aceea. Doamne, cât de grea! Dacă murea? Dacă bea până crăpa? Sau un accident de mașină? Niciodată viața nu pare mai fragilă decât atunci când succesul tău depinde de anii pe care trebuie să-i mai trăiască cineva. Dar lipsa de răbdare distruge orice plan. Oamenii devin neatenți. Trebuia să rămân concentrată pe ce aveam de făcut și să sper în continuare că norocul o să fie de partea mea în ceea ce-l privea pe Jon. Am așteptat ani de zile. Dar am avut multe lucruri care să mă țină ocupată.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac a fost s-o ucid pe Katie Batten. A fost ușor. Dacă nu te iubește nimeni, atunci nu există întrebări sau oameni care să te caute. Cu siguranță, nu poliția spaniolă atât de ocupată cu adolescenți beți sau drogați. Cine să piardă timpul căutând trupul unei englezoaice înecate? Așa că, imediat după ce am murit, m-am folosit de una dintre identitățile create – nu numai cei din guverne sunt în stare să creeze una – și am continuat să aștept. Nu puteam să mă năpustesc dintr-odată în lumea lui Jon. Vezi tu, trebuia mai înainte să o uite pe ea. Trebuia să treacă peste. Să nu-și mai aducă bine aminte cuvintele ei. Să uite orice menționare a Fetei B. A fost nevoie de timp și de spațiu.

Încă verificam ziarele zilnic, cu aceeași precizie, dar după trădarea lui Jon, mama ta evident că a devenit mult mai atentă. Și te avea și pe tine. Pe cineva pe care să iubească. Pe care să protejeze. Sigur voia să rămână într-un loc. Să-ți ofere copilăria pe care ea n-a avut-o. Are o inimă mare, Charlotte. Rănită, dar mare.

După o vreme, m-am mutat în apropiere de Jon, mi-am găsit o slujbă – casieră la supermarket – și am continuat să aștept. Am permis ca în jurul meu să se construiască o viață. Oamenii cred în vieți, ca și cum acestea ar spune adevărul despre o persoană, și nu ar fi doar imaginea din vitrină. Nu trebuie decât să te uiți puțin pe Facebook. Toți oamenii aceia nefericiți care încearcă să se eclipseze unii pe alții cu fotografii din vacanțe, și fapte umile de vitejie și #măsimtbinecuvântat. Să se împrietenească cu oameni pe care nu i-au întâlnit niciodată și totuși să creadă că îi *cunosc* oarecum după căcaturile pe care le distribuie. Un prieten comun oarecare. Tatălui tău nu-i plăceau social media. Cred că după experiențele pe care le-a avut cu presa, orice conținea în nume „media“ era respins. Dar se simțea singur, era abstinent, așa că nu a fost greu să mă apropii de el. Încet, încet, l-am făcut să se îndrăgostească de mine. Ei bine, nu chiar *de mine*, cât de Anna. Anna casiera. Drăguță și altruistă.

Se zice că femeile sunt sexul slab. Mult mai emotive. Ce nebun a hotărât așa ceva? Iubirea unui bărbat reprezintă slăbiciunea însăși. Un

bărbat îndrăgostit o să-ți spună orice. O să împartă orice. O să-ți dea totul. Așa cum a făcut și el. După ce i-am întins capcana în care a picat, toată povestea a ieșit la iveală. Te iubea, vezi tu, în felul lui jalnic. Mi-a arătat o scrisoare pe care mama ta i-a trimis-o în 2006, după ce el i-a trimis toți banii aceia. O păstrase.

Mi-a spus că ți-au pus numele Crystal, dar crede că ea ți l-a schimbat în Ava. De la început a vrut să-ți spună așa, dar el nu a lăsat-o. I se părea un nume de babă, deși acum i se părea minunat. Se văita și iar se văita că și-ar dori să te cunoască sau să știe unde ești și ura faptul că tu probabil nu știai nimic despre el. Nimic bun. Voia să știi că te iubește.

Abia m-am putut abține să nu râd, dacă e să fiu sinceră. Ce-o fi cu bărbații ăștia? Își creează propria suferință, apoi se comportă ca și cum altcineva ar fi de vină. Atât de multă autocompătimire în genele lor. Sau în blugii lor? A vrut să te găsească, dar nu avea nimic de care să se folosească, discutase deja cu ofițerul supraveghetor despre această posibilitate, dar i s-a spus că trebuie să aștepte până când împlinești optsprezece ani. Ce credea? I-a costat enorm o nouă identitate și pot să-ți confirm că nu e ieftin.

I-am spus să te uite. I-am spus că nu era bine pentru el și că ar trebui să-și vadă de viață. I-am spus că viitorul lui e împreună cu mine. Era slab – întotdeauna slab – și a fost de acord. Evident că am luat scrisoarea. Avea legătură cu *trecutul*.

Nu merita să aibă acea scrisoare – nici nu a fost în stare să vadă indiciul despre locul unde vă aflați, chiar dacă era în fața ochilor lui. Ștampila poștală decolorată de pe plic. Totuși, eu l-am văzut. Cât se poate de clar.

59. MARILYN

A fost bine că m-am întors devreme fiindcă, aproape imediat după ce am ieșit de la duș, a sunat Simon și mi-a spus că a pregătit o sală de conferințe pentru câteva lucruri pe care vrea să le verificăm împreună. E destul de palid, iar umerii lui căzuți spun totul despre cât e de obosit.

– Nu arăți prea bine, îi zic cu inima strânsă când el trântește pe masă un teanc de hârtii printate și manuale de instruire.

Aprinde proiectorul. Avem și un platou cu produse de patiserie, dar nici unul din noi nu se servește.

– Sunt sigură că am și alte lucruri pe care ar trebui să le fac astăzi.

„Cum ar fi să continui să ajut o suspectă care fuge de poliție.“

– Sunt bine. Nu am dormit destul.

Nu am nevoie de alte explicații. Lisa este știrea lunii și cu toate că poliția nu a mai dezvăluit nimic nou, asta nu împiedică posturile de știri să vorbească întruna despre ea și să scormonească în trecutul ei. Asta ar putea să ne fie util mie și Lisei, dar probabil mai puțin lui Simon.

– Oricum, continuă el, vreau să trecem în revistă diversele programe de formare și toate sistemele de bonificații pe care le avem în grupul Manning, atât cele pentru muncitorii contractați, cât și pentru angajații cu normă întreagă. Vreau să fiu sigur că toată lumea are o șansă să-și atingă potențialul maxim.

– Asta e genul de chestie pe care ar spune-o Lisa. Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit – numai că –, ei bine, orice o fi făcut sau n-o fi făcut, asta era filosofia ei atunci când angaja oameni și nu am nici un motiv să cred că se prefăcea.

Vorbesc ca și cum aș vrea să-i iau apărarea și o parte din mine îl provoacă să mă concedieze. Dacă ar face-o, viața mea s-ar duce dracului, dar cel puțin aș putea să o ajut pe Lisa să o găsească pe Ava.

Mă aștept să țipe la mine, în schimb, își ridică privirea ca și cum ar vrea să zică ceva, dar nu știe cum.

– E ciudat, nu-i așa? zice în cele din urmă. Adică *ciudat* nu este chiar cel mai potrivit cuvânt, dar e ciudat.

– La ce te referi?

Inima îmi bate puternic. Încearcă oare să-mi întindă vreo capcană? I-o fi povestit Penny de răbufnirea mea de ieri și acum încearcă să-și dea seama cât de nebună aș putea fi?

– Ce se spune că a făcut. Ce a făcut. Nu știu. Are maxilarul încordat. La un moment dat, i-am spus că și eu am făcut greșeli în

trecut. Lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Am fost implicat în – ei bine, cred că activități ilegale ar fi cel mai potrivit de zis. Se zice să nu întrebi niciodată pe nimeni cum și-a făcut primul milion. Nici eu nu aș vrea să răspund la întrebarea asta. Adică nu sincer.

– Toți facem lucruri pe care le regretăm.

Nu știu ce altceva aș putea să mai zic, dar îmi doresc ca el să continue să vorbească.

– Mă pricep bine la oameni. Mereu am fost așa. Uneori a trebuit. Mă privește drept în față. Iar toate lucrurile din presă, această a doua crimă, fostul ei iubit și Ava… e foarte greu de crezut. Nu pot să înțeleg. Chiar ar fi putut ea să facă toate astea? Lucrul… lucrul din trecut, ei bine, e îngrozitor, și monstruos și nu o să-l înțeleg niciodată, dar a fost acum mult timp. Chestiile astea recente? O nouă crimă? În timp ce noi eram în preajma ei? Nu se poate. Nu se poate deloc.

După o bătaie scurtă în ușă, o femeie de vreo cincizeci de ani într-un costum office intră în cameră și ni se alătură cu un zâmbet eficient pe chip.

– Karen Walsh, directorul departamentului de formare a angajaților. Mă ocup de tot ce ține de lanțul hotelier și de petrecere a timpului liber. Nu era necesar să te alături, Simon.

Îi zâmbește, dar e evident că prezența lui e neobișnuită.

– Îmi place să mă implic, răspunde el, iar ocazia de a mai vorbi despre Lisa a trecut.

Îmi vine să o pocnesc pe femeia asta pentru că ne-a întrerupt. Oare și Simon crede că nu Lisa l-a omorât pe Jon?

Își îndreaptă atenția din nou la documente.

– Acestea sunt prezentările pe care noii angajați le vor vedea în zilele de formare. Avem standarde foarte înalte pe care ne dorim să le păstrăm intacte în toate hotelurile noastre, așa că este important să nu rămână nimic nelămurit. Penny mi-a spus că o să mă ajuți direct de acum încolo. Ar fi bine să știi cât mai multe lucruri despre afacere.

Ah, minunat. Deci Penny *i-a spus* despre ieșirea mea. Mă uit la lista lungă și obositoare cu lucruri pe care trebuie să le discutăm. O să dureze câteva ore bune.

– Să începem, spun printre dinți. Cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede.

„De ce astăzi?“, mă gândesc, în timp ce el stinge lumina și pornește proiectorul. „De ce acum, când Lisa are nevoie de ajutorul meu?“ Îl privesc. Se holbează la ecran, dar se gândește la altceva. E prea încordat. Își dă seama de ceva. Știu cum se simte. Am trecut și eu prin asta.

În fața camerei, Karen Walsh începe prima prezentare, și chiar dacă încerc să mă concentrez, nu pot. Capul îmi bubuie. Dacă Lisa e văzută? Dacă nu reușește să-și dea seama cine e Katie? Dacă nu

ajungem la Ava la timp? Poate Simon să ne fie aliat?

60 . LISA

Nu mi-am aranjat părul, doar l-am prins în coadă la spate, și m-am machiat puțin. E o parte frumoasă a orașului și, deși sunt sigură că nu toți trag cu ochiul, aspectul neîngrijit nu mi se mai potrivea. Străzile sunt liniștite, oamenii sunt fie la serviciu, fie într-o vacanță lungă în Franța sau Spania, genul de oameni care dețin aceste case mari ca recompensă pentru cât se epuizează ca să plătească ipoteca.

Draperiile sunt date la o parte, dar nu se vede nici un semn de viață prin ferestrele largi din față, iar asta nu mă surprinde. Nu e destinația finală, nu pentru mine și Katie, e doar o etapă. Totuși, palmele îmi transpiră, gura mi-e uscată și îmi place sentimentul liniștitor pe care mi-l dă prezența cuțitului în buzunarul gecii mele. Nu pot să sun la poliție și nici pe Marilyn – nu până nu sunt sigură. Dar nici atunci, dacă nu știu exact unde e. Nu pot să îmi pun în pericol copilul. Nu o caută pe Katie, doar pe Charlotte. Mă vor arunca în închisoare și o voi pierde pe Ava pentru totdeauna.

Într-o parte a casei, poarta înaltă spre grădină este descuiată. Știe că vin. De ce să îngreuneze lucrurile? Iarba din spate e puțin cam prea mare și nu se potrivește cu aspectul steril al clădirii. „N-ai avut timp, nu-i așa, Katie? Albinuță harnică ce ești.“ Maxilarul mă doare de încordare, o combinație de furie și frică.

Ușa spre curtea interioară se deschide cu ușurință și intru. Îmi dau numaidecât seama că am dreptate, nu e nimeni aici. E prea multă liniște. Casa însăși e adormită, își îndeplinește scopul. Nu există *viață* aici. Nici dezordine cotidiană. Dacă aș fi fost aici înainte, aș fi văzut-o așa cum e. O reproducere a unei case care are nevoie doar să realizeze un scop.

Un pachet de țigări și o brichetă stau pe bufetul pentru micul dejun, contrastând cu banalitatea celorlalte lucruri, le ridic. În definitiv, sunt pentru mine. Pentru Charlotte. Pentru a o aduce pe Charlotte înapoi. Le pun în buzunar și mă îndrept spre hol.

Îmi țin respirația când mă apropii de scări și numaidecât îmi dau seama că nu m-am înșelat. Katie a fost aici. Mi-a lăsat niște indicii. Ah, Katie, tu și jocurile tale.

Da, ea este Amelia Cousins, mama lui Jodie. Acum sunt sigură.

Mereu plecată cu serviciul, un iubit în Franța, tot timpul acela pe care l-a avut să se ocupe de Jon, copilul care a trăit cu altcineva în primii ani de viață. E ușor să crezi că nu a avut copii, atunci când nimeni nu te bagă în seamă și nu există un corp de examinat. Oare și-a manipulat fiica să ajungă la mine prin Ava, să fie în preajmă fără să se

apropie prea mult?

Mă mai uit încă o dată la scări. Scoici mici au fost plasate pe fiecare treaptă, ca o cărare de firimituri către casa vrăjitoarei, iar eu le urmăresc cu atenție până în dormitorul principal. Un gest destul de flamboiant – ca și cum, dacă tot am ajuns așa de departe, nu aș verifica și la etaj –, dar arată cât se distrează Katie. Pe patul matrimonial frumos aranjat se află recompensa.

Primul lucru pe care îl văd este cochilia și imediat îmi aduc aminte de scoica presată de urechea mea, de sunetul misterios al mării, de mânuța ei delicată ținând-o pe a mea, de privirea ei plină de hotărâre. Știu de ce cochilia se află aici. E simbolul trădării mele.

O ridic și o scutur, numai cu vârful degetelor, ca și cum s-ar putea ca din adâncurile ei să iasă ea – „Ascultă, Charlotte! Nu-i așa că-i minunat? Sunetul mării. Sună precum libertatea, nu-i așa?“ – și mâna îmi tremură în timp ce iau cutia care fusese sub ea. Carcasa de plastic este crăpată și uzată, se vede că au trecut anii peste ea, iar înăuntru, pe o foaie de caiet, apar cuvintele „Topul melodiilor lui K&C!“, scrise îngrijit cu marker colorat, cu acea îndrăzneală pe care o ai doar în copilărie. Copia lui Katie după caseta pe care mi-a dat-o atunci – „Hai cu mine, iubito, hai să plecăm la noapte“ – păstrată toți acești ani. Mi se pare prea ușoară, așa că o deschid.

Primul lucru pe care îl observ este un bilețel. Scrisul de pe el este precis și ordonat – de adult: „Nu o căuta pe Jodie, am trimis-o în vacanță“. Mă holbez la el. Ce-și închipuie că aș face? Fiică pentru fiică? Asta crede ea despre mine, că o să merg după fiica ei, pentru că ea o are pe a mea? Îi datorez o mamă, nu un copil, dar tot a vorbit de al ei. E vorba cumva de o fisură în armura ei? Poate că m-aș duce după Jodie dacă aș crede că acest lucru m-ar ajuta s-o găsesc pe Ava. Evident că aș face asta. Dar să-i fac rău? Nu aș face rău unui copil. Nu din nou. Niciodată după ce s-a întâmplat.

Îndes biletul în buzunar, chiar dacă nu ajută la nimic. E scris cu prea multă atenție. Ar putea la fel de bine să fie un mesaj inofensiv pe care ea ar fi putut să-l lipească de ușa cuiva doar ca să înștiințeze că Jodie nu e prin preajmă. Nu există nimic în conținutul lui care să oprească valul copleșitor de dovezi pe care poliția le are împotriva mea.

Dar mai este ceva în cutie, vârâtă în spatele paginii de copertă, și o scot afară. Inima îmi bubuie și scap un icnet când văd ce este. Fotografia dispărută. Fetița mea. Zâmbește către mine cu fața ei de acum câțiva ani. Apăs cu putere fotografia de buzele mele ca și cum aș putea să o inspir, să o miros, să o simt. Ava. Fetița mea. Pot să simt gustul acela straniu de fotografie plastifiată care-mi este așa de familiar de când am ieșit din închisoare și l-am cunoscut pe Jon.

Evenimente din viața mea mă împresoară, mă strâng, amenințând să mă sufoce. Dar nu pot să fiu slabă acum. Nu-mi permit să îmi plâng de milă. Ava, Ava, Ava. Are nevoie de mine. Viața ei depinde de mine.

Cu fotografia încă în mână, mă adun, apoi încep să caut din nou indicii. Caseta fugii noastre. Cochilia. Nimic foarte subtil, dar nici nu trebuia să fie. Vrea să o găsesc.

Marea. Skegness. Casa bunicului ei. Dar unde e? De unde să știu unde să merg? Las fotografia jos pentru o secundă, cu toate că inima mă doare să mă despart de fetița mea, ca să mă uit din nou la carcasa casetei în caz că am trecut ceva cu vederea. Nimic. Frustrarea crește în mine. Nu m-ar fi dus degeaba până aici. Iau cochilia și o scutur, dar înăuntru nu există nici o hârtiuță ascunsă, așa că o arunc la loc și mă trântesc pe pat. Nu pot să fiu așa de proastă. Trebuie să mai fie ceva.

Și atunci văd ce scrie pe spatele fotografiei cu Ava. „Cafeneaua Crabstick, Brown Beach Street.“ Inima îmi tresaltă. Înhață telefonul de pe noptieră și sun după un taxi care să mă ducă la gară. Skegness. Fetița mea e în Skegness. În cele zece minute cât trebuie să aștept, încerc să o sun pe Marilyn, dar de fiecare dată intră căsuța vocală.

– Știu cine e Katie, zic. Mama lui Jodie. Mă duc după ea. Unde… Fac o pauză, instinctul meu de supraviețuire îmi spune că nu ar trebui să divulg încă totul… Unde aveam de gând să fugim. Mă așteaptă acolo. Te sun când o să am adresa exactă.

Aș vrea să-i spun că o iubesc, că este cea mai bună persoană din lume pentru că are încredere în mine, dar nu fac asta, țin cuvintele în mine și închid telefonul. Știe că o iubesc. Doar e prietena mea cea mai bună.

În mai puțin de douăzeci de minute sunt la gară și după încă zece, în tren. O să ajung în Skegness în mai puțin de două ore. Stau pe scaun în direcția inversă de mers, strângând fotografia în mână și holbându-mă la peisajul care se derulează pe fereastră și mă simt ca și cum m-aș întoarce în copilărie.

A venit timpul să pun capăt poveștii. Vin după tine, Katie.

61. ÎNAINTE. 1989

Trebuie să o găsească pe Katie. Numai Katie poate să o facă să se simtă mai bine. Sigur o așteaptă. Dar ca să ajungă la ea trebuie să reușească să iasă din camera ei. Toată dimineața a stat ghemuită în pat, pe salteaua umedă de urină, cu un scaun înfipt în ușă. Nimeni nu a încercat să intre. Capul îi bubuie. Pastilele nu o mai ajută să se simtă bine, e doar ca și cum s-ar afla undeva în spatele unui perete de sticlă care o separă de restul lumii, iar gândurile îi sunt începețoșate. Oricum vrea să mai ia una. Are un pachet ascuns în buzunarul gecii. Mama o să fie nevoită să mai cumpere câteva, dar la naiba cu ea. Mai rău de atât nu se poate.

Mama a rămas peste noapte la Jean. O seară cu fetele, și azi cumpărături de ziua ei, asta este ceea ce Jean i-a spus lui Tony când a venit pe aici ieri. A spus-o pe tonul acela care nu admite să fie contrazis. Jean este singura care poate să se poarte așa cu Tony. Când a dat să se plângă, ea i-a răspuns că Charlotte poate să aibă grijă de Daniel – „Fetei nu-i strică să aibă niște responsabilități, a luat-o razna, orice prost își dă seama“ – și chiar dacă mama a protestat puțin, așa a rămas, și-a împachetat niște lucruri și apoi au plecat. Nimeni nu o contrazice pe Jean.

Dacă mama ar fi fost aici, nu s-ar fi întâmplat *chestia* aia cu Tony. Mama poate că e o nenorocită, dar nu ar fi acceptat niciodată așa ceva. Nu că s-ar fi gândit la Charlotte, cât pentru ea însăși. Se simte complet ametită, iar dacă nu ar fi fost plină de vânătăi și nu ar fi durut-o tot corpul, s-ar fi întrebat dacă nu a fost doar un vis îngrozitor.

Era târziu. Întuneric. Ea dormea. Îl lăsase pe Daniel în fața unor desene animate de căcat, cu niște fasole pe pâine, înainte să se retragă în camera ei, să bea din votca ascunsă sub pat, cumpărată din banii pe care îi dăduse Katie. Evident că voia să o ajute să-i fie mai bine. Oricum prezența ei o încălzea mai mult decât orice ar fi băut vreodată, dar ea nu era în preajmă suficient de des, și Charlotte avea nevoie să bea ca să poată trece de la o zi la alta.

Nu mai rămăsese cine știe ce în sticlă. Ceea ce se întâmpla *uneori*, acum devenise un obicei, dar nu voia să se mai gândească la asta. Oricum, totul avea să se schimbe după ce o să fugă cu Katie. Nu o să mai fie *nevoită* să bea atunci, o să fie pahare cu șampanie precum cele din reclamele pentru Babycham și ar fi de distracție, nu ca să înece toate chestiile cât mai adânc în ea. „Mai bine afară, decât înăuntru, dragă.“ Atunci nu va mai trebui să iasă nimic, când vor fi numai ele

două. Totul o să fie perfect.

Nu o să mai fie seri precum cea de ieri. Nici nu mai vrea să-și aducă aminte. Trebuie să plece din dormitor, dar îi este prea frică. Are nevoie de Katie. O doare capul, închide ochii, dar, de îndată ce face asta, negura nopții trecute o chinuie iar. O face să-și aducă aminte din nou. Apoi, fără să vrea, totul începe să se deruleze în mintea ei.

Preț de o clipă, după ce el a deschis ușa camerei sale, nu era decât o umbră profilată în lumina din hol. Își amintește strălucirea subită și că și-a spus: „Ce căcat e asta, Daniel, ce mai vrei acum?“, înainte să se dezmeticească și să-și dea seama că silueta de acolo era mult prea mare ca să fie a frățiorului ei. Daniel dormea în siguranță în pătuțul lui. Daniel, tot timpul în siguranță.

Apoi ușa s-a închis, lăsând-o singură cu monstrul teribil care grohăia în întuneric. Transpirație. Duhoare. O greutate zdrobitoare. Mâini, așa de multe mâini. Mormăitul lui în timp ce respirația îi devenea din ce în ce mai sacadată. Durerea îngrozitoare. Răsuflarea lui pe fața ei. A fost ca la bordel, chiar mai rău, cu mult mai rău, pentru că ea era acasă, iar monstrul din întuneric era Tony; iar el o făcea cu ea, deși cei din bordel nu au făcut-o cu ea chiar dacă și-ar fi dorit, doar celelalte chestii, iar acum a fost mult mai rău decât și-a imaginat ea vreodată pentru că dacă el o făcea acum cu ea, atunci cine i-ar mai putea opri pe ei s-o facă cu ea și acolo?

Nu a durat mult, apoi el a plecat, iar ea a rămas fără respirație, singură în întuneric. A făcut din nou pe ea imediat după aceea. Nici măcar nu dormea de data asta. Pur și simplu nu se putea mișca. Nici acum nu poate. Dar trebuie să o facă. Katie o așteaptă. Mai ia o jumătate de pastilă și se ridică anevoie în picioare. Pijamaua ei udă zace pe podea, cu pantalonii sfâșiați. Nu se uită la ei atunci când își pune niște chiloți și blugii pe ea. Nu se uită nici la corpul ei. Vrea să se curețe de mizerie până nu mai rămâne nimic din ea, dar nu aici, nu dacă el este în casă.

Îmbrăcată, ia votca de sub pat și mai bea două guri, sperând că alcoolul o s-o curețe pe dinăuntru. Apoi dă scaunul la o parte și deschide cu mare grijă ușa. Îi este frică și nu suportă să-i fie frică. Încearcă să o transforme în furie, ceea ce știe că oricum se va întâmpla, dar nu până când iese de aici și se duce *cât mai departe*. E greu să fii furioasă atunci când te simți așa de neînsemnată.

Aude televizorul, niște curse de cai, iar picioarele încep să-i tremure când coboară scările, încet și cu foarte mare atenție, încercând să nu scoată nici un sunet „și unde e mama, dacă ar fi fost aici, chiar dacă îmi spune că sunt o nenorocită mică și o durere în cur, măcar de-ar fi aici“, tresărind la fiecare scârțâit al podelei care ar putea să-l facă pe Tony să urle la ea sau și mai rău.

Cu inima cât un purice, se uită în sufragerie. Cutii de bere pe

podea. Mâncare la pachet. Picioare îmbrăcate întinse pe canapea. Un grohăit. Sforăie. Un val de ușurare o inundă, o senzație mai plăcută decât cea dată de pastile. Doarme. Încă doarme.

– Mocov?

Este chiar lângă ușă când vocea aceea pițigăiată o face să încremenească, se întoarce și îl vede pe Daniel strângându-l pe Peter Rabbit, chiar în ușa de la sufragerie.

– Unde te duci, Mocov? întreabă din nou.

Nu vorbește tare, dar nici suficient de încet.

– Afară.

Sună ca o șoaptă. E nervoasă. Vrea să nu mai fie acolo.

– Vin eu?

– Nu.

Fața lui dolofană se schimonosește și în ochii lui mari încep să se formeze lacrimi, iar ea știe că o să înceapă să plângă în orice secundă și atunci o să se trezească Tony și cine știe ce se va întâmpla.

– Bine, *taci, taci, nu plânge, nenorocit mic*, dar să nu faci gălăgie.

Daniel îi zâmbește fericit, uitând de lacrimi, și face ce i se spune. Se așază pe treapta de jos și își trage neîndemânatic pantofii în picioare în timp ce ea îi aduce geaca albastră ieftină care îi e prea mare. Apoi îi îndeasă mânuțele în geacă și, cu un deget pe buze, deschide încet ușa de la intrare și amândoi se strecoară în frigul lunii octombrie.

Daniel pare că o să explodeze de bucurie când își ridică o mână, în timp ce cu cealaltă îl ține strâns pe Peter Rabbit. Ea îi ia palma mică și caldă într-a ei și îl trage după ea. Nu vrea ca el să vină cu ea. Ce o să zică Katie? De ce nu a stat unde era? De ce trebuie să fie el întotdeauna în centrul atenției?

Murmură ceva pentru el, își trage nasul, iar ea trebuie să meargă mai încet fiindcă el are pasul mai mic. Împreună traversează terenul viran în timp ce picioarele lui neîndemânatice se împiedică din când în când. Dacă se întoarce mama în timp ce ei sunt afară? Gândul o face să zâmbească. Tony dormind, și Daniel plecat, ar face-o pe mama să-și piardă mințile. S-ar certa atunci. Nu au decât să-și facă griji. Să meargă să-l caute pe la leagăne. Își poate imagina panica mamei și pe Tony care se tot dezvinovățește și îi vine să râdă, să alerge și să se îmbete.

Pot să se ducă dracului. Toți.

Iat-o. Furia. Îl strânge puțin mai tare de mână pe Daniel.

62. ACUM. MARILYN

În sfârșit, *în sfârșit,* terminăm. A fost o dimineață lungă, chiar și Simon bâțâia din picior pe sub masă înainte de terminarea ședinței. Măcar nu i-a dat nimic de lucru în după-amiaza aceea. Dacă mă mișc repede, pot să ajung la hotelul Lisei în vreo jumătate de oră. Îmi iau geanta de sub masă și îmi verific telefonul. Am un apel pierdut de la un număr pe care nu-l știu. Căcat.

– Vrei să mâncăm ceva? întreabă Simon. Adică să stăm de vorbă. Nu probleme de muncă. Toate chestiile astea de la știri…

Ridic mâna ca să-l opresc în timp ce apăs pe butonul pentru mesajul vocal și îmi lipesc telefonul pe ureche.

– Scuze, așteaptă un minut, îi zic.

Începe mesajul. E de la Lisa. Ascult și mă trezesc plimbându-mă de colo colo.

– O, Doamne, o, Doamne!

– Ce e? întreabă Simon care se holbează la mine. Ce s-a întâmplat?

– Știe cine e Katie. Mama lui Jodie. Știe. Știe unde sunt! Ascult mesajul din nou. Ava. Știe unde e Ava.

Respir precipitat. E prudentă în mesaj, „unde aveam de gând să fugim“, dar știe.

– Cine știe?

– Lisa.

Se uită la mine și pe gât îi apar pete de roșeață.

– Lisa? E Lisa? Trebuie să suni la poliție.

– Nu. Nu pot. Nu e așa de simplu. Uite, m-a găsit. Seara trecută. Ea…

– Dumnezeule, Marilyn! Se apropie de mine. Te-ai văzut cu ea?

Nu observăm cum Karen Walsh iese din încăpere de îndată ce încep să vorbesc, evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore revărsându-se din mine într-o suită haotică de cuvinte. Sunt oarecum conștientă că se închide o ușă, dar sunt hotărâtă să-i povestesc totul cât mai repede. Nu mai pot să țin în mine și *am nevoie* ca el să ne creadă.

– Nu Lisa l-a ucis pe Jon și nici nu a luat-o pe Ava. Poliția s-a înșelat. A fost Katie Batten. Fata B. Și-a înscenat propria moarte ca s-o găsească pe Lisa. Au făcut un jurământ pe care Lisa l-a încălcat, și acum vrea nu știu ce răzbunare nebunească sau ceva…

Rămân fără suflu pe măsură ce vorbesc, iar el face ochii din ce în ce mai mari.

– Ia-o mai încet, zice el. Katie Batten?

– Trebuie s-o găsim.

Nu vreau să vorbesc. Vreau să merg după Lisa. E singură pe undeva. Nu m-a așteptat și nici nu pot s-o blamez pentru asta, având în vedere că fiica ei lipsește, dar i se poate întâmpla orice. I-am zis că o s-o ajut și trebuie să fac asta. Doar pe mine mă are.

– Și așa o să facem, zice el. Dar trebuie să-mi explici. Cine e Katie Batten?

– A fost prietena cea mai bună a Lisei – a lui *Charlotte*, încep eu.

Iar de acolo totul iese din mine ca un vârtej și el ascultă fără să intervină, în timp ce îi povestesc despre prietenia lor din copilărie, despre cum a fost viața ei când era mică, despre vânătăile descoperite pe corpul lui Daniel după autopsie și despre cât de mult a distrus-o pe Charlotte faptul că viața lui scurtă a fost la fel de mizerabilă ca a ei.

Încă vorbesc când se deschide ușa. Amândoi ne ridicăm privirile și văd că fața lui e la fel de uimită ca a mea.

E Bray, polițista. Ce caută aici? Mânia ei e ca o ceață în jurul trupului ei vioi în timp ce intră urmată de doi bărbați. Îmi ia telefonul din mână înainte să pot spune vreun cuvânt.

– Împachetați-l, zice în timp ce îl înmânează unui agent. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră la secție, iar în cazul în care refuzați, nu-mi rămâne decât să vă arestez…

– Să o arestați? Dar nu a făcut nimic rău!

– De unde să încep? se enervează Bray. Complice? Ajutarea și ascunderea unui suspect? Se întoarce către mine. Unde e, Marilyn? Nu-mi vine să cred că ai pus viața acelei fete în primejdie. Mi-ai spus că o să mă anunți dacă auzi ceva de la Lisa și eu am avut încredere.

De unde știe toate aceste detalii? De unde știe că am vorbit cu – și atunci o văd prin ușa deschisă, puțin mai în spate, pe Karen Walsh. Javra a sunat la poliție.

– Nu, nu e așa, le zic.

Văd sclipirea plasticului negru în mâinile lui Bray și îmi dau seama cu groază ce sunt. Chiar o să mă pună în cătușe și o să mă scoată de aici ca pe o criminală de rând? Ce cred ei că am de gând să fac?

– Nu e Lisa. Nu ea l-a ucis pe Jon. Jodie – de la clubul de înot unde merge Ava –, mama ei este Katie Batten! Lisa și-a dat seama de asta și acum s-a dus după ea.

– Te-a păcălit și pe tine.

Bray aproape că mârâie la mine, privindu-mă ca și cum aș fi cea mai mare proastă din lume, femeia bătută care s-a lăsat din nou dusă de nas.

– Am găsit părul Lisei și alte urme de ADN atât în apartamentul lui Jon, cât și în cabana unde a fost descoperit corpul lui. Sunt și amprentele ei acolo.

– Cum puteți să știți că nu au fost plasate?

Simon e de partea mea.

– Dumnezeule, acesta nu e un episod din *Morse*[6]. Și dumneavoastră credeți porcăria asta? Se uită urât la el. Am vorbit cu toate prietenele Avei, inclusiv cu părinții lor imediat după ce a dispărut. Nu am descoperit nimic suspect legat de nici unul dintre ei și, pentru ultima oară, Katie Batten e moartă. Marilyn, tu vii cu noi la secție. Am pierdut deja destul timp și trebuie să aflu totul. Ai putea să fi pus alte două persoane în primejdie în nebunia asta: Amelia și Jodie Cousins.

Mă uit la Simon, simțindu-mă complet neputincioasă.

– O să trimit imediat un avocat. Nu-ți face griji.

Îl iau în brațe, o mișcare așa de rapidă încât nimeni nu a fost în stare s-o oprească, și chiar înainte să se dezlipească de mine, îi șoptesc la ureche: „Găsește-o pe Katie“.

– *Acum*, doamnă Hussey.

Bray mă apucă de braț, dar Simon încuviințează ușor din cap în timp ce poliția mă scoate pe ușă.

– Puteți să-mi spuneți un lucru? întreabă el. Când ați vorbit cu această femeie, mama lui Jodie, și cu fiica ei, a fost față în față?

– Nu, răspunde Bray după o pauză. A fost la telefon. Amelia Cousins este în Franța și Jodie e plecată în vacanță în Spania.

Apoi sunt scoasă de acolo, cu fața arzându-mi în timp ce ea mă conduce prin clădire, trimițând oameni să caute prin camera mea, iar eu mă simt goală, expusă, umilită și încă o dată pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Simon. Toată speranța îmi este în el acum. Numai în momentul în care începe să se pună în mișcare mașina, îmi amintesc unde aveau de gând să fugă Katie și Charlotte. Lângă mare, la casa bunicului ei. *Skegness*.

63. LISA

Cerul e cenușiu și plouă în Skegness, o ploaie măruntă care bate din toate părțile și ajunge peste tot. E perfectă pentru mine. Nimeni nu ridică ochii, fie privesc în jos, ferindu-se de ploaie, fie se ascund sub o umbrelă. Marea freamătă într-un albastru murdar în dreapta mea, în timp ce merg în pas grăbit pe faleză, în aerul sărat. Am visat la asta în copilărie, am visat să fiu aici cu Katie. Și iată-ne acum aici.

Cafeneaua Crabstick nu e pe bulevardul principal, și trebuie să ocolesc trei străzi până să ajung pe Brown Beach Street, după ce am căutat la gară în *Pagini aurii* adresa și mi-am forțat creierul leneș, obișnuit să folosească tehnologia pentru asta, să rețină indicațiile. Mă așez la o masă lângă fereastră și comand o cafea. E mijlocul verii și ar trebui să fie mai aglomerat, dar mesele din melanină sunt ponosite și uzate, iar cei câțiva clienți par a fi niște oameni modești și singuri, citind ziarul și bându-și ceaiul pentru a scăpa de pereții casei lor. Localnici, nu turiști. Nimeni nu privește spre mine.

E un televizor deschis, agățat pe perete într-un colț, care probabil că se află acolo de ani, iar în spatele tejghelei, văd un termos mare cu apă fierbinte. Mai departe, lângă avizier, e un telefon cu fise. Pare o cafenea veche de zeci de ani. A ales Katie locul ăsta special pentru că e așa de vechi? E parte din planul ei de a ne aduce înapoi la acel moment din trecut? Sunt aici, și acum ce?

Chelnerița, o femeie solidă de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-un halat, îmi aduce cana cu cafea, iar eu mă uit pe fereastră. E o sală de jocuri vizavi, în fața căreia un grup mic de adolescenți stau îngrămădiți și plictisiți. Unde e Katie? E acolo privindu-mă? Unde e următorul indiciu?

Simt că mi se face rău de emoție. Trebuie să aflu unde o ține pe Ava, apoi s-o sun pe Marilyn. Ea poate să spună poliției unde să mă găsească. Nu-mi pasă dacă mă împușcă pe loc, atât timp cât Ava scapă teafără. E singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată în viață. Pot face ce vor cu mine.

Am băut deja jumătate din cafea, pierzându-mi răbdarea cu fiecare înghițitură, când avizierul îmi atrage din nou atenția. E genul care obișnuia să existe în toate magazinele înainte ca internetul să acapareze totul, mici bucăți de hârtie prinse pe el, cu tot felul de anunțuri, de la paturi la mâna a doua la servicii de grădinărit. Mă holbez la el. Un panou cu mesaje. Bineînțeles. Mă ridic și merg acolo, cu cana în mână, încercând să arăt relaxată.

– Dă mai tare, drăguță, mormăie un bărbat de undeva de la o masă

din spatele meu, în timp ce chelnerița dă volumul mai tare la televizor, ascultătoare.

Nu ascult, ci scanez cu privirea rânduri și rânduri de anunțuri printate atent. Grija fragilă cu care au fost scrise de mână unele mă face să mă gândesc la bătrâni, iar inima mi se strânge de o emoție pe care nu o înțeleg. Oameni debusolați. Știu cum se simt.

În cele din urmă, găsesc ce căutam. Cerneală neagră pe o bucată albastră de carton. Inima stă să-mi iasă din piept când o iau de acolo.

„Clyde! Sun-o pe Bonnie! Să povestim!“ Iar dedesubt, un număr de telefon. Mâinile îmi tremură. Sunt atât de aproape. Katie e la un apel distanță. *Ava* e la un apel distanță. Cotrobăi prin buzunar după mărunt pentru telefon. Trebuie să sun…

– „… se presupune că este Marilyn Hussey, o colegă de serviciu a lui Charlotte Nevill…“

Marilyn.

Ridic privirea spre televizor.

– „… poliția nu a făcut nici un comentariu până la acest moment, dar sursele noastre ne spun că doamna Hussey a fost adusă pentru a răspunde la întrebări direct de la locul de muncă și că a adăpostit-o pe Charlotte Nevill, criminala dispărută, deși se pare că nu este vorba despre o arestare.“

Încep să aud un țiuit în urechi în timp ce inima îmi bate frenetic. Dumnezeule, Marilyn! Salvarea mea. În pericol din cauza mea. O să le spună unde sunt? Și-o fi dat seama unde am plecat din mesajele mele? În vreme ce mă holbez la ecranul televizorului și bucata albastră de carton mi se înmoaie în mână de cât de tare o strâng, o senzație de calm se instalează în mine. Doar pe mine mă pot baza. Aș putea să sun la poliție. După ce vorbesc cu Katie și știu une se află ea și Ava, aș putea să-i sun și vor veni imediat să mă aresteze. Dar cum să fiu *sigură* unde sunt până nu-mi văd copilul? Dacă poliția pleacă în căutarea mea acolo, iar ea nu e? Katie o s-o omoare. Știu asta. Nu va mai accepta încă o trădare.

Bătăile inimii se potolesc, iar pielea mi se răcorește. Nu pot să fac nimic ca s-o ajut pe Marilyn și ar fi trebuit să n-o fi implicat, dar o să fie bine. În cel mai rău caz, o să se facă de râs, dar nu cred că vor merge prea departe cu cercetarea unei femei care tocmai a scăpat dintr-o relație abuzivă. Dacă totul merge prost și ajung la mine, o să le spun că am obligat-o să mă ajute. Se vor gândi că sunt tot monstrul care am fost și mă vor crede.

Poate că așa trebuie să fie. Eu și Katie. Terminând ce am început, într-un fel sau altul. Ies și-mi aprind o țigară în ploaie. Câteva minute de liniște înainte să sun. Fumul mă amețește, dar e o senzație familiară. Totul e familiar. Furia și frica arzând în mine, fumul, faptul că sunt întru totul singură, fără să existe cineva care să mă creadă.

E situația perfectă pentru Katie.

64. EA

Problema generației tale e că sunteți foarte disperați. Narcisiști. Dacă nu ai postat pe Instagram despre ceva, degeaba s-a întâmplat. Dar, chiar și așa, mi-a luat ceva până să te găsesc. Ai fi surprinsă câte Ava de vârsta ta există în Elleston. Dar le-am luat pe rând, toate acele detalii ale vieții de zi cu zi dezvăluite, făcând foarte ușor să urmărești pe cineva, iar odată ce te-am văzut cu mama ta, am știut că am dat peste comoară. Nu din felul cum arăta – provoc pe oricine să recunoască o femeie pe care nu a văzut-o din copilărie, toate suntem maestre ale deghizărilor –, ci din felul ei de *a fi*. Agitată. Bântuită. Tensionată. Singură.

Așteptarea luase sfârșit. Am cumpărat casa și am adus pașaportul cu numărul trei la viață. Am lăsat o nouă identitate să se construiască, v-am privit și m-am integrat treptat. Mi-am găsit locul perfect pentru a o studia pe Charlotte. Simplu ca bună ziua. Bineînțeles, atunci am început să am nevoie de Jon. Nu de *el*, bineînțeles, cât de accesul la viața lui. Știam că nu avea cum să se schimbe prea mult – sunt creaturi ale rutinei, nu-i așa?, și nu avea ce-i trebuie ca să se reinventeze – și a simțit o bucurie demnă de milă când m-a văzut. Nu pentru mult timp, normal.

Odată ce am intrat în casa ta, a fost mai simplu. Am luat amprente de pe pahare și am furat câteva fire de păr din baie, pe care le-am lăsat acasă la Jon, pentru ca poliția să creadă că a fost acolo. Am făcut la fel și cu cabana pe care am închiriat-o de pe laptopul lui, și unde am scăpat de el. Știu că e tatăl tău, dar nu te uita așa la mine. Omul ăla era și slab, și prost. Ai fi fost dezamăgită de el, crede-mă.

I-am făcut un cont de Facebook, am apreciat câteva dintre paginile apreciate de tine și, când am fost pregătită, am început să-ți scriu. Dumnezeule, ai fost așa de ușor de prins în nadă. Atât de disperată după iubire, micuța Ava. Atât de hotărâtă să devii adultă. Voiai romantism. Pasiune. Toate prostiile astea.

Am ajuns și la mama ta. O mică surpriză care știam că o va face paranoică. Am făcut-o să-și sune ofițerul supraveghetor pentru a se asigura, în timp ce părea un pic nebună. Apoi, când momentul a fost potrivit și scena pregătită, n-a mai fost nevoie decât de un brânci dat unui copil ca să cadă în râu și, bum, o fotografie în ziar și un apel anonim spunând că am recunoscut-o pe Charlotte Nevill.

Și iată-ne aici. Încă așteptând. O să vină în curând, știu că o să vină. Așa că ia-ți poziția, da? Pregătește-te pentru spectacol.

65. LISA

– Eu sunt.

Pentru un moment, de partea cealaltă a liniei e liniște. Strâng tare receptorul aproape de ureche și mă înghesui mai mult în colțul cafenelei, atât de aproape de geam încât apare imediat condens de la respirația mea fierbinte, acoperind murdăria.

– Charlotte, zice ea. Ai reușit.

– Vreau să vorbesc cu Ava.

– O s-o faci. Când ajungi aici. La ascunzătoarea noastră. Bonnie și Clyde în sfârșit fugari.

– Nu mai suntem copii, Katie. Nu vreau să mai joc jocurile astea. Lasă-mă să vorbesc cu fiica mea. Vreau să știu că e în siguranță. „Vreau să-ți crăp capul, târfă proastă."

– Zici că ești într-un thriller din acela de mâna a doua.

Tonul ei e relaxat. Încă vorbește elegant. Atât de Katie. Impecabil și perfect.

– Relaxează-te. E bine. Abia aștepți să mă vezi?

– A trecut mult timp, zic eu.

– Nu și pentru mine, te-am *văzut*, răspunde ea. Vocea ei devine mai serioasă, mai profundă, fără urmă de umor: O să-ți dau adresa. Dacă vii aici singură, o s-o las pe Ava să plece. Îți promit. Nu mă interesează. Dar dacă spui altcuiva, o să fie moartă înainte să intre pe ușă, îți jur, Charlotte. Mă înțelegi?

O cred. După tot ce a investit în planul ei, nu o să dea înapoi.

– Înțeleg, zic.

– Nu pierde vremea, Clyde, îmi zice, după ce mi-a dat adresa și mi-a spus că ușa de la intrare va fi descuiată. O să intru la idei. Și, pe lângă asta, abia aștept să vorbim.

– Stai liniștită, vin. Poți fi sigură de asta.

66. MARILYN

Mă simt de parcă aș fi aici de ore bune, aceleași întrebări, aceleași răspunsuri, iar și iar. Le-am spus tot ce puteam spune – despre Lisa, cel puțin. Avocatul trimis de Simon spune că așa a fost cel mai bine și probabil că are dreptate. Le-am spus că a intrat în mașina mea și că i-am închiriat o cameră de hotel. Le-am spus ce mi-a povestit despre Katie. Dar nu le-am pomenit nimic de Skegness. Dacă o găsesc pe Lisa acolo înainte ca ea să o fi găsit pe Katie, atunci Ava o să moară. Am avut zece minute de liniște atunci când Bray a fost chemată afară din cameră, dar s-a întors. Mă întreb ce o să urmeze. Ce-au descoperit?

– Clienta mea este conștientă că a făcut o gravă eroare de judecată când nu a luat legătura cu dumneavoastră imediat după ce a fost abordată de Charlotte Nevill, dar astăzi avea de gând să vă contacteze. Bunăstarea Avei Buckridge este principala ei îngrijorare, și a acționat în conformitate cu asta. Cred că, ținând cont de situația ei personală – o femeie care a trecut printr-o traumă domestică gravă, precum și urmările dezvăluirii noii identități a lui Charlotte Nevill –, nu aveți nimic de câștigat dacă o puneți sub acuzare. Regretă cu adevărat acțiunile sale, care au fost provocate de judecata afectată de oboseală emoțională și loialitate greșit înțeleasă față de o persoană pe care o considera a fi cea mai bună prietenă a ei.

– Mi-a îngreunat mult investigația, zice Bray. Charlotte Nevill e o criminală periculoasă.

– Nu e ea, spun, pentru a nu știu câta oară, în ciuda privirii urâte pe care mi-o aruncă avocatul. E Katie. Katie nu e moartă. Nu există un cadavru. Ea e mama lui Jodie. Vă tot repet asta. Dacă ați fi văzut-o pe Lisa, ați fi știut. E convinsă de asta.

– Sunt sigură că e, zice Bray. Poate chiar crede că e adevărat. Poate că vorbim despre două personalități care acționează aici. Poate că e atât Charlotte, *cât și Katie* acum. Dar am cercetat casa Ameliei Cousins cu atenție și nu am găsit nimic suspect. Totuși, există o dovadă că Charlotte a fost acolo. O casetă cu inițialele ei și ale lui Katie a fost găsită pe patul Ameliei, lângă o scoică mare. Se îndreaptă spre un oraș de pe țărmul mării?

– Nu știu, răspund, chiar dacă Skegness îmi stă pe limbă. Poate Katie le-a lăsat acolo ca un mesaj pentru Lisa? Nu o să-i spun Charlotte. E Lisa pentru mine.

– Sau Charlotte le-a lăsat acolo ca să ne inducă în eroare?

– Ați vorbit cu Amelia Cousins?

– Atât telefonul ei, cât și al lui Jodie sunt închise sau nu au

acoperire. Știam că amândouă sunt plecate. Amelia a spus că s-ar putea să i se alăture fiicei sale la moșia din Spania. Nu găsesc nimic suspect în asta. Se apleacă peste masă. Încerc să am răbdare cu tine, Marilyn, chiar încerc. Dar trebuie să accepți că îi pui viața Avei în pericol prin acțiunile tale. Poate că și viețile Ameliei și lui Jodie Cousins. Trebuie să ne ajuți.

– Chiar dacă clienta mea crede că această versiune a evenimentelor este adevărată, *face* tot ce poate pentru a vă ajuta. Vocea lui e uscată.

Răspunde cu calm și calculat la nervozitatea lui Bray și la oboseala mea.

– Să mai discutăm o dată despre asta. De la început. Fiecare detaliu. Trebuie să fie ceva ce ne scapă. Pornește din nou înregistrarea.

Respir adânc și oftez. O să fie o după-amiază lungă.

67. LISA

Mă așteptam ca locuința să fie aproape de plajă. În copilărie, visam că eram acolo cu Katie, singurul lucru bun în existența mea mizerabilă. Mi-am imaginat mereu că ușa de la intrare ducea către nisipul pârjolit de soare, de parcă ar fi fost o insulă tropicală, și nu o stațiune maritimă din Anglia, unde aerul miroase a sare și a mâncare prăjită ieftină. Nu e aproape de mare, totuși. Nu e nici în oraș, ci înspre zona rurală.

Drumul e mai mult o potecă, iar casa se conturează deasupra mea. E elegantă, mare și aproape în stil art déco. Arată mai modern decât ar fi trebuit să arate ținând cont de vechimea ei. Când a fost construită? Poate în anii douăzeci? Mă opresc și îmi analizez variantele. *Ușa din față va fi deschisă*. De ce îi e teamă? Că o să sun la ușă, iar când o să răspundă, o să-i înfig un cuțit în piept înainte să aibă ocazia să spună ceva? Nu s-ar înșela, dar nu am de gând să o înjunghii mortal. Vreau doar să o slăbesc, să mă asigur că o pot găsi pe Ava.

Din locul în care stau, puțin spre partea dreaptă a clădirii, caut semne de camere de luat vederi care să-mi anunțe sosirea. Nu văd nici una. Poate că are una deasupra ușii, ca să știe unde sunt. Ferestrele, iazuri negre în întuneric, nu divulgă nimic. Poate că sunt obloane trase sau draperii în interior; nu-mi dau seama de la distanța asta. Nu există cale de acces către ușa din spate, grădina se oprește printr-un gard înalt. Nu mi-a dat de ales. Intră, urmează-i instrucțiunile sau fugi și cheamă poliția. Dacă intru, o să încerce să mă omoare. Dacă plec, o s-o omoare pe Ava. Katie, maestra de ceremonii. Katie, cea care face planuri.

Palmele îmi transpiră. Ava e înăuntru, știu asta. Ava și Katie, așteptându-mă. Mi-a promis că o va lăsa să plece. Nu pe Ava o vrea. Mă gândesc la Daniel. La ce am făcut. La povara pe care am purtat-o în toți anii ăștia. Să o salvez pe Ava e singurul lucru care contează. Dacă trebuie să mor pe parcurs și ca să pun capăt acestor lucruri, așa să fie. Totuși, scot cuțitul, ținând strâns mânerul.

E o liniște sinistră în timp ce urc pe cărare, se aud doar ploaia care pică în jurul meu și sunetul slab al încălțărilor mele pe pietriș. Mă uit în toate părțile, căutând ceva sau nimic. O amenințare nevăzută. „N-o să mă omoare direct“, îmi spun. „Vrea să vorbim. Are multe de povestit.“ Ăsta e avantajul meu. Știu asta. Dacă pot s-o grăbesc, să o rănesc, să o *slăbesc*, atunci am o șansă.

Sunt trei trepte albe către ușa de la intrare vopsită într-un alb

luminos, și respir adânc în timp ce o deschid. Pășesc puțin înăuntru, lăsând ușa deschisă în spatele meu. E frig, și chiar dacă podelele din lemn sunt lustruite și lucioase, atmosfera părăsită mă duce cu gândul la casa de pe Coombs Street. Câteva fotografii, câteva lucrări de artă abstractă agățate pe pereți și un șifonier împins la perete, dar toate sunt obiecte uitate, neimportante. Mai scumpă decât ruina de pe Coombs Street, și totuși la fel. Timpul se întoarce împotriva lui. Nu, mă corectez singură. Timpul se întoarce mereu împotriva lui, la fel ca umbrele, nici de trecut nu putem scăpa, iar acum le simt cum mă înconjoară, fantome care s-au întors să mă sugrume. *Katie, Daniel, Tony, mama.*

E un hol mare, deschis, o cameră în sine, care pare și mai spațios fără mobilă. Deasupra, scările duc spre întuneric. Ferestrele sunt închise, doar fâșii subțiri de lumină cenușie pătrund de afară. Îmi aud propria respirație. Ce urmează?

Fac un pas înainte, apoi altul. Nici o siluetă nu se ascunde în întuneric. Nu e nimeni aici. Să urc? „Care e următorul indiciu, Katie? La ce te aștepți de la mine aici?“

Ea apare atât de brusc, o siluetă strălucitoare în fața mea, încât icnesc și fac un pas înapoi. Katie, dar așa cum era copil. O fantomă a lui Katie a mea acolo, pe ultima treaptă. „Ce e asta?“ e tot ce am timp să gândesc înainte ca podeaua să dispară cumva de sub picioarele mele.

„O casă de magician, îți amintești?“, îmi șoptește vocea lui Katie în ureche. „Plină de trucuri.“

M-am lăsat păcălită. Toanta, proasta de Charlotte. Simt o plasă în jurul meu și aud o bușitură înfundată când capul meu lovește betonul, iar lumea e înghițită de întuneric.

68. MARILYN

Mi-au reținut telefonul, dar măcar mi-au dat drumul.

– Mulțumesc, spun.

Simon Manning e aici, așteptând în mașină. Mă întreb cât de mult l-a costat avocatul. Aș putea să plâng de recunoștință.

– E posibil să mă găsească vinovată, dar pentru moment, sunt o femeie liberă. Le-am spus că mă pot găsi la hotel. E în regulă, nu-i așa?

– Bineînțeles, urcă. Se uită dincolo de mine, la Bray, care a ieșit și și-a aprins o țigară, și îi spune: Nu-ți face griji. Nu o să fugă.

– Sunt sigură de asta. Avem oameni care verifică înregistrările din gară și din stațiile de autobuz din Elleston căutând-o. Sper să găsim ceva în ele și că acest fiasco nu o să ne coste alte vieți.

Îi aud, dar nu ascult. Altceva mi-a atras atenția. Altă mașină, parcată discret peste drum, o siluetă în umbră la volan. Richard.

– Tot ce vreau e un duș lung și să dorm, murmur, întorcându-mă spre ei. Deci putem pleca?

Richard. Exact ce-mi lipsea. Cum a știut că sunt aici? Nu coboară din mașină, dar pornește odată cu noi.

– Știe cineva că m-a luat poliția?

Încerc să par relaxată.

– Toată lumea, mă tem. Aruncă o privire spre mine. A apărut la știri.

Oftez și mă las pe spate pe scaun.

– Cum?

– Nu Bray a anunțat presa. Ea a vrut să păstreze tăcerea în cazul în care Lisa ar fi luat legătura. Cred că a fost Karen Walsh, javra aia îngâmfată. Nu-ți face griji, e concediată deja.

– Mulțumesc pentru asta, spun.

În oglinda laterală văd mașina lui Richard urmându-ne, rămânând aproape, dar nu prea aproape.

– Și eu am fost ocupat, zice Simon. Am o echipă de contabili criminaliști, avocați și detectivi particulari care cercetează familia Batten și, în special, ce a făcut Katie cu proprietățile moștenite. Identități ascunse în spatele unui labirint de companii și conturi offshore. Erau destul de bogați, dar nu atât de mult încât ceva de genul ăsta să fie necesar. Mă rog, toate hârtiile astea îmi spun un lucru – cineva ascunde ceva.

– Cum ar fi că nu e moartă?

– Exact.

– Skegness, spun. Familia lui Katie avea o casă în Skegness. Cred că acolo s-a dus Lisa. Nu am spus poliției. Nu vreau să se ducă acolo și să o prindă pe Lisa înainte ca ea să ajungă acolo. Știu că e o prostie, dar ei nu…

– E în regulă. Te cred. O cred *pe ea*. O să găsesc…, face o pauză și uitându-se într-o parte, observă că mă uit agitată în oglinzi. Ce e? Se încruntă. Poliția?

Clatin din cap.

– Mai rău. Soțul meu.

Nu spune nimic, dar maxilarul i se încleștează în timp ce încetinește, ieșind de pe strada principală.

– Ce faci? Ignoră-l.

Mă panichez fără să știu de ce. „Ignoră-l.“ De parcă ar fi ușor. Simon continuă să încetinească și, de îndată ce vede un refugiu, oprește.

– Nu, spun cu vocea mea plângăcioasă pe care o detest. Să mergem la hotel. Haide.

Nu vreau ca Richard să-l rănească. A făcut destul rău.

– Așteaptă aici.

Nu se uită la mine când coboară din mașină.

Vreau să mă fac una cu scaunul, dar trebuie să văd, așa că deschid fereastra și mă răsucesc să arunc o privire. Richard a coborât din mașină, furibund. Știu asta din postura corpului. Cunosc privirea pe care o are atunci când renunță la mască.

– Te fuți cu soția mea?

Cuvintele lui răsună clar și mă cutremur când se îndreaptă spre Simon, care avansează relaxat spre el. Pumnii lui sunt încleștați. O să piardă controlul complet.

– Am spus, *te fuți cu târfa aia grasă de nevastă-mea*?

Stomacul mi se întoarce și îmi vine să vomit. O să-l omoare pe Simon, apoi o să mă tragă din mașină de păr și o să mă omoare și pe mine.

Simon se mișcă repede și nu pot procesa ce se întâmplă. Nu vorbește, dar, din senin, are mâinile la vedere. Richard abia are timp să-și arate uimirea când o lovitură precisă îi atinge coastele și stomacul, scurtă, ascuțită, puternică. Se apleacă, încercând să respire. Fără să spună vreun cuvânt, Simon se întoarce spre mașină la fel de relaxat.

Îl privesc fix, aproape fără aer, în timp ce soțul meu e întins pe asfalt, la câțiva pași în spate.

– Acum știe și *el* cum e să ai câteva coaste rupte, spune el calm, mașina torcând sub noi.

– Unde ai învățat asta? întreb.

„Și poți să mă înveți și pe mine?“

Mă uit la mâinile lui cu atenție pentru prima dată. Piele aspră. Înăsprită de ani.

– Nu am fost închis niciodată, zice el, întorcându-se pe drumul principal. Dar ar fi trebuit. Cum crezi că știu să găsesc oameni? Cei care știu cel mai bine să găsească oameni sunt cei care se distanțează de trecuturile lor. Care au învățat să-și ascundă sursele venitului. Știm câteva trucuri.

– Trebuie să o găsim pe Katie, spun. Poliția nu o va face. Privesc norii care se adună deasupra noastră: Și trebuie să ne mișcăm repede.

69. LISA

Aproape îmi vine să râd când deschid ochii și o văd. Bineînțeles. Ar fi trebuit să știu. Proasta de Charlotte, mereu cu un pas în urmă. Un val de greață mă lovește, iar capul îmi bubuie când încerc să mă ridic.

– Ai căzut rău și te-ai lovit la cap, zice ea zâmbind. Trapă. Una dintre micile invenții ale bunicului meu. Cum să faci o persoană să dispară? Un pic mai primitivă decât metodele mele, dar eficientă. Ai aterizat doar pe jumătate în plasă și ai căzut. Am uitat cât de neîndemânatică ești.

Cum de nu am văzut asta înainte? Zâmbetul ei. Mișcarea delicată cu care își dă părul după urechi. Cu toată precauția mea, am crezut că amenințarea va veni de la străini. Ziare. M-am protejat de ce nu trebuia, iar șarpele a ajuns în cuibul meu.

Gâtul mă ustură, iar corpul îmi e ca de plumb. Mi-a dat ceva, mi-a îndesat o pastilă pe gât cât timp eram leșinată. Simt cum îmi stă undeva în piept. E întuneric și îmi mijesc ochii ca să văd pe întuneric când ea aprinde o mică lampă de birou.

– Mai bine.

Un scâncet vine din colțul îndepărtat al încăperii și chiar dacă vederea mi-e încețoșată, pot să o văd. Fetița mea. Ava mea. Stă întinsă pe o saltea murdară așezată pe jos, cu mâinile și picioarele legate, cu căluș la gură. Ochii îi sunt larg deschiși și plini de lacrimi, iar eu vreau să alerg s-o îmbrățișez. Mă uit la ea și vreau să-i spun că totul o să fie bine, dar nu o să-i dau satisfacție lui Katie. Trebuie să fiu puternică. Mica șansă de a o învinge e să fiu din nou Charlotte. Iar Charlotte era dură. Nu îi lăsa pe oameni să-i ajungă la inimă.

– Ai zis că-i dai drumul.

Cuvintele îmi sunt neclare, un amalgam, limpezimea pe care o au în mintea mea se pierde până ajung pe buze. Ce dracu' mi-a dat? Încerc să îmi mișc trupul amorțit, și abia apoi observ cătușele pufoase cu care m-a legat de scaun. Ceva ce ai cumpăra dintr-un sex-shop. Mă întreb dacă halucinez, dar ea râde. Acel sunet cristalin, ciudat, coborât parcă din *Alice în Țara Minunilor,* de care eram fascinată. Acum vreau să o omor.

– Sunt ridicole, așa-i? Dar nu vreau să-ți rămână semne. Nu vreau ca totul să se sfârșească și să pară că ai fost în pericol.

Sunt prea ametită ca să conștientizez cât de panicată sunt, și mă întreb, în schimb, unde mi-e cuțitul. În cele din urmă, îl văd, pe o bancă lungă pe care mai e ceva ce seamănă cu un coșciug. Un coșciug? Asta are de gând cu mine? Să mă îngroape de vie? „Katie,

Katie, asta vrei?“ Mă uit în jur. Nu sunt ferestre. Sub pământ, suntem undeva sub pământ. Un ceas ciudat stă într-un colț, orele sunt în ordine greșită. O mașinărie cu o cameră într-alta. O cutie din sticlă, cât un om de mare.

– Aici lucra bunicul meu la iluziile lui, zice ea, aplecându-se pe masă, cu șoldul ei îngust lângă cuțitul meu. Un loc ascuns. Era paranoic să nu-i fure cineva ideile. S-a îmbogățit proiectând iluzii care erau folosite pe scenă. Complet izolată fonic, normal. A trebuit să o leg la gură pe Ava, totuși. A tot strigat după ajutor. Începuse să mă ia durerea de cap și mă îndoiesc că îi făcea vreun bine.

Sunt fascinată de ea. Katie. După tot acest timp. Nu aș fi recunoscut-o niciodată, dar acesta era și scopul. S-a operat. Mult. Nasul îi era mult mai mic, ca un nasture. Nu i-am spus niciodată, dar când eram copii, nasul ei era prea mare pentru fața ei. O făcea să nu fie frumoasă, doar drăguță. Poate că asta a ajutat-o la tribunal. Nimeni nu are încredere într-o fată frumoasă, dar cele drăguțe sunt inofensive.

– Las-o să plece, am murmurat. Ai spus că o s-o lași să plece.

– Să nu ne pripim, zâmbește ea, cu ochii luminoși, scăpărători.

Katie e pregătită. Împinge masa pe care stă, care se desparte în două, iar coșciugul e tăiat pe jumătate. Nu era un coșciug până la urmă. Trucul unui iluzionist.

– Nu mi-a plăcut niciodată de el, dacă mai știi. Doamne, ce plictisitor era! Un boșorog pe moarte. Dar acum pot să-l respect pentru mintea lui meticuloasă. Am învățat și eu să fiu atentă la detalii. M-am chinuit mult s-o conving pe mama să nu vândă casa. Apoi am avut ani la dispoziție să fiu proprietar, nu-i așa? Mă privește cu o expresie asemănătoare cu afecțiunea. Regret? Aici trebuia să venim, zice încet. Nu-i așa? Vocea i se înăsprește: Dacă nu ai fi stricat totul. Respiră adânc. Dar acum suntem aici. Abia pot să cred. Am așteptat foarte mult timp.

Lumea se învârte din nou. Să fie contuzia sau pastila pe care mi-a dat-o? În timp ce totul se cufundă din nou în întuneric, îmi dau seama că nu contează. Orice ar fi, voi leșina. Îmi las capul în jos, prea greu ca să-l mențin drept. Katie începe să dispară.

– Charlotte? Cuvintele ei ajung la mine parcă de sub apă: Charlotte? La dracu’, erai mai bună de atât.

Leșin din nou.

70. MARILYN

– Mulțumesc! E minunat, spune și închide telefonul. Am aflat.

Mă ridic în picioare, toată oboseala și frustrarea dispărând.

– Serios?

– Bunicul din partea mamei. Harold Arthur Mickleson. Drept dovadă, îmi întinde o bucată de hârtie pe care a notat adresa. Skegness.

– La naiba, zic ridicând hârtia și holbându-mă la ea. Oamenii tăi sunt buni.

– Sunt cei mai buni, dar acum e momentul să sun la poliție.

E zăpușeală în biroul lui, în care ne-am baricadat așteptând telefoane de când ne-am întors de la gară, și văd broboane de transpirație pe fruntea lui. Au fost două ore lungi ca o eternitate. Mă doare tot corpul din cauza tensiunii în care am stat.

–Lisa are probleme și amândoi știm asta, zice el. Dacă această Katie a făcut atât de multe ca s-o descopere, nu îi poate face față.

– De acord. O sun pe Bray.

Mă întind după telefonul pe care mi l-a dat el după ce poliția l-a luat pe al meu.

– Nu poți suna tu. Nu o să te asculte.

– Bine, fă-o tu. Nu-mi pasă cine sună atât timp cât sunt atenți la ce spui.

Sună, iar eu, mișcând frenetic un picior, ascult.

– … Nu, nu are nimic de-a face cu Marilyn. A luat o pastilă și s-a culcat. Am căutat informații despre Katie Batten ca să-mi satisfac propria curiozitate. Da, e un avantaj să fii bogat, dar acum împărtășesc ce am aflat, așa că v-am scutit de muncă. Ar trebui măcar să cercetați casa. E goală. Se pare că trebuia să fie transformată în muzeu – proprietarul a fost un iluzionist celebru –, dar nu s-a mai întâmplat asta. Așa cum nici noul proprietar nu s-a făcut cunoscut. Cineva se ascunde în spatele unui munte de hârțogărie, detectiv Bray, iar dacă e sau nu Katie, tot cred că e o probabilitate mare ca Lisa să se fi dus acolo, la Skegness. Probabil că ea și Katie au vorbit despre locul ăla. Bunicul lui Katie murise la începutul *acelui* an, iar dacă plănuiau să fugă împreună, o casă goală poate fi un loc bun în care să stea ascunse pentru o zi sau două, nu? Ce vă costă să trimiteți doi agenți să cerceteze? Într-un astfel de caz, îi puteți trimite acolo în zece minute, nu-i așa?

După o pauză lungă, ochii ni se întâlnesc. În sfârșit, încuviințează din cap, triumfător.

– Mulțumesc. Da, așa voi face. Mulțumesc din nou.

A fost o lungă așteptare și rămânem tăcuți, tot mai încordați. Mă întreb dacă își dă seama că e îndrăgostit de Lisa. Crede că face toate astea ca să-și răzbune propria judecată, să facă din atracția, din flirtul și din faptul că se întâlnea cu ea ceva mai *puțin rău*, dar e ceva mai mult. E ceva motivat de un sentiment mai profund, chiar dacă nu știe asta încă. Și eu o iubesc pe Lisa, chiar și știind totul despre trecutul ei. Cineva poate face un lucru îngrozitor, de neiertat, și totuși poți să-l ierți, dacă îl iubești. Inima funcționează foarte ciudat.

În final, Bray sună înapoi. Simon ascultă, apoi, după câteva replici formale, apelul se încheie. Pot să-mi dau seama că nu a primit vești bune după umerii lui aplecați.

– Nu e nimeni acolo. Locul e părăsit. Singura chestie ciudată pe care au găsit-o e că ușa de la intrare era descuiată. Vor încerca să ia legătura cu proprietarii ca să trimită un lăcătuș acolo mâine-dimineață, dar nu e nici un semn că ar fi cineva închis acolo, și nici urmă de Ava.

– Le scapă ceva, spun. Trebuie să fie acolo. Simt asta.

– Caută o ucigașă, zice și se prăbușește pe scaun. Au fost atenți. Nu sunt acolo. Ne întoarcem de unde am plecat. Să sperăm că vom afla ceva despre Amelia Cousins. Până atunci, nu putem face nimic. Să ne agităm fără să avem informații nu o să ne ajute la nimic.

Privesc fix hârtia cu adresa casei, pe care încă o mai am în mână. Nu-mi pasă ce spune, le-a scăpat ceva. Măcar un indiciu. Katie a atras-o pe Lisa în casa aia. Și trebuie să existe un motiv.

– Pari terminată. Poate ar trebui să urci ca să faci un duș și să te odihnești. Poate chiar să mănânci ceva. Dacă Bray hotărăște să vină aici să vadă ce pun la cale, n-ar fi o idee bună să te vadă cu mine.

Încă privesc hârtia.

– Ai dreptate, spun, cu un zâmbet slab. E târziu, iar migrena asta mă omoară. Poate dacă mă întind o oră o să-mi revin.

Ridic telefonul de pe masă.

– Numărul tău e aici, nu? O să-ți trimit un mesaj dacă îmi vine vreo idee care ar putea fi de folos.

Încuviințează din cap și îmi spune cum totul o să fie în regulă, așa cum fac uneori bărbații cu femeile, de parcă am fi copii, de parcă nu știm și singure că nu totul o să fie în regulă, de parcă ar putea să ne apere de toate relele lumii, dintre care cele mai multe sunt din cauza lor. Are dreptate, sunt obosită. M-am săturat de o mulțime de lucruri. Să fiu o victimă. Să mă bazez pe bărbați. Să aștept.

– Cred că o să adorm imediat, spun, îndreptându-mă spre ușă. Dar sună-mă dacă afli ceva util.

– Așa o să fac, răspunde.

Aștept până când se întoarce și mai iau ceva de pe biroul lui înainte să plec.

Câteva minute mai târziu, sunt în mașina lui, setând adresa bunicului lui Katie în sistemul de navigație ultramodern. Nu sunt naivă, știam că poliția a pus pe cineva să-mi supravegheze mașina care e parcată în fața hotelului, așa că am ieșit prin spate, prin bucătărie, în parcarea rezervată angajaților. Nimeni nu supraveghea mașina lui Simon. Oare cât timp o să-i ia să-și dea seama că i-am luat cheile de la mașină de pe birou? Poate o oră? Mai mult, dacă am noroc. Nu o s-o dezamăgesc pe Lisa. Skegness e cam la șaizeci de minute distanță, poate chiar mai puțin la ora asta din noapte. Nu o să aștept ca un bărbat să salveze situația. La dracu' cu asta!

71. LISA

Gâtul îmi e uscat și mă dor ochii când încerc să-i deschid, chiar dacă e foarte puțină lumină în cameră.

– Bea asta, spune ea, și iau o înghițitură mare.

Arsura subită mă face să tușesc și să scuip. Nu e apă. Pentru un moment cred că e vreun acid sau ceva la fel de letal, dar apoi îmi amintesc. Votcă. Seacă. Ieftină. Șocul mă trezește și îmi scutur capul, ignorând durerea.

Katie ia o gură și se strâmbă.

– Niciodată nu am înțeles cum puteai să bei asta.

– Își făcea treaba, răspund.

– Mereu ți-a plăcut să fii amorțită. Să nu mai ai energie.

Mă uit la saltea, iar Katie îmi citește îngrijorarea. Ava e acoperită toată cu o pătură. „Dumnezeule, te rog, nu…“

– Nu-ți face griji, nu e moartă. Întoarce capul. Mișcă-te pentru mama ta, Ava, ca să știe că trăiești.

Pătura se mișcă și aud un suspin. Mă bucur să deslușesc și furie, nu doar groază. „Asta-i fata mea.“

Katie se apleacă spre mine.

– Și ea a băut niște votcă.

– Când o să-i dai drumul? întreb. Vocea îmi e clară acum. Bolborosesc pentru că vreau ca ea să creadă că orice mi-a dat, încă mai are efect asupra mea. Ai spus că o să-i dai drumul.

– Așa am zis, nu? Își trage un scaun mai aproape de mine. În ciuda tuturor operațiilor estetice pe care și le-a făcut, cum de nu i-am recunoscut ochii? Acea bucurie prea sclipitoare față de lume, despre care ar fi trebuit să știu chiar și atunci că e atinsă de nebunie. Dar oamenii se răzgândesc, nu-i așa, Charlotte?

– Știu că am încălcat pactul, spun, îmi pare rău că te-am dezamăgit. Îmi pare rău că am sunat la poliție. Dar eu am făcut toate astea, nu Ava. Nu are nimic de-a face cu Ava.

– M-ai trădat și nici măcar nu știi. Te-am iubit, iar tu m-ai trădat. Lacrimile se adună în colțurile ochilor ei. Și pentru ce? Pentru viața asta? Puteam să avem totul. Puteam să fim *învingătoare*. Dar uită-te la tine. O femeie atât de banală și sperioasă.

Îmi las capul moale și mă prefac că mă chinui să-l ridic, de parcă nu mai am control. Ceva din ceea ce a spus mă face atentă.

– Ce vrei să spui că nici nu știu?

– Ce-ți amintești, Charlotte? șoptește ea, trăgându-mă de păr și turnându-mi niște votcă pe gât.

– Nu-mi amintesc, zic eu. Știu că am făcut-o, așa că de ce-aș vrea să-mi amintesc? Mi-am petrecut o viață întreagă fără să-mi amintesc. Nu vreau să mă gândesc la asta. Niciodată.

– Bineînțeles că îți amintești, toarce ea. Doar că nu-ți amintești corect.

72. ATUNCI . 1989

Katie nu se bucură să-l vadă pe Daniel. E timid și sâcâitor, dar până la urmă se așază pe jos cu Peter Rabbit și se joacă cu niște cărămizi vechi pe care Charlotte le-a adus de afară. Ochii lui sunt șocați și agitați, dar lui Charlotte nu îi place să-i privească. Fac să se zvârcolească ceva în ea. Poate trebuia să-l fi lăsat acasă.

Bea mai multă votcă, iar Katie scoate încă o jumătate de sticlă și două pastile de-ale mamei, ceva împotriva anxietății și antidepresive.

– Le-am păstrat pentru o ocazie specială, zice ea, zâmbind. Să ne drogăm împreună!

– Joacă-te cu mine, Mocov, zice Daniel, așezând în echilibru perfect cărămizile una peste alta. Construim o stație de pompieri.

– Vorbesc cu Katie, zice ea, luând o pastilă și înghițind-o cu băutură. Joacă-te singur. Uite, bea. Îi întinde sticla cu votcă, iar el bea puțin înainte ca ea să i-o ia.

Tușește, pare pe punctul de a plânge, dar se oprește. Poate că a învățat că plânsul nu te ajută prea mult în familia asta. Poate că o cunoaște suficient de bine pe Charlotte încât să știe că nu-l va mângâia.

– Nu-mi place, zice el.

Cumva, reacția lui îi oferă satisfacție.

– Atunci, taci și joacă-te liniștit, mârâie ea, fără să-l privească.

Nu vrea să-i fie milă de el. Vrea să simtă milă doar pentru ea.

Dispoziția lui Katie este electrizantă, în timp ce lumea se învârte un pic prea aiuritor pentru Charlotte. Beau mai mult, iar Katie pune caseta lor în casetofonul ei roz, muzica zumzăind în casa umedă și rece. O briză intră prin fereastra spartă, iar pe Charlotte o cuprinde un fior plăcut.

– Nu pot să cred că facem asta, zice ea.

– Ce să facem?

Lui Charlotte îi e greu să se concentreze. E plăcut totuși să simtă căldura asta chimică în ea. Nu mai simte durerea de jos de noaptea trecută. Doar o zvâcnire, ca un puls. Chiar și furia ei e plăcută. Katie se sprijină de ea și bea încă o gură de votcă înainte să i-o dea ei.

– Pactul nostru! Katie se apropie mai mult. De asta l-ai adus aici, nu? O s-o facem astăzi!

Charlotte se încruntă. De asta l-a adus? Vrea asta?

– Doar a venit după mine, zice ea. Nu am furat nimic. Nu am bani.

– Am tot ce ne trebuie. O să ne ascundem câteva zile în casa bunicului meu. Cunosc perfect locul. O strânge de braț. Să ne îmbătăm

și s-o facem. Și apoi o să facem același lucru cu mama, când se întoarce în după-amiaza asta. După care suntem libere! Suntem Bonnie și Clyde!

Charlotte se gândește o clipă. Nu-și dorește nimic mai mult decât să scape de aici cu Katie. Fără Tony. Fără mama. Îl privește pe Daniel cum se joacă mormăind ceva către Peter Rabbit. Îl urăște. Știe că așa e.

– Poate ar fi mai bine doar să fugim. Să uităm de tot rahatul. Dă-i dracu'!

– Nu mă vor lăsa niciodată, bolborosește Katie. Mama o să mă țină pentru totdeauna, dacă poate. Își lasă capul frumos mirositor pe umărul lui Charlotte. Și am făcut un pact. Jur pe inima și pe viața mea. Îți amintești?

– Jur pe inima și pe viața mea, mormăie Charlotte. Să ne îmbătăm mai întâi. Nu vrea să se gândească la planul lor. A fost un joc care acum pare prea real. Vreau să scap de mine.

Efectul pastilelor o copleșește, o copleșește din plin, și, preț de o clipă, o panică oarbă o face să-și spună că a luat prea multe. Dispare și reapare din întuneric, o ceață o împresoară, aproape desprinzând-o de trup.

– Ce-i asta? încearcă să spună, și pentru un moment i se pare că Katie îi zâmbește, *radiază*, după care adoarme sprijinită de perete.

Pierde noțiunea timpului, plutind între luciditate și confuzie. Totul e în ceață.

– Mocov? Chipul lui Daniel îi apare în fața ochilor. Ochii lui, ochii lui Tony, îi acaparează vederea distorsionată. E rău, Mocov.

Sau oare a întrebat-o pe ea dacă îi e rău? Orice ar fi, nu vrea să-l vadă. Nu vrea să se gândească la el.

– Taci, Daniel, bolborosește ea.

Prea mult. A băut prea mult cu pastilele alea. Închide ochii, chiar dacă e conștientă că Daniel trage de ea.

„E doar vina lui", îi spune o voce din mintea ei. Totul. „Bordelul. Mama ta care nu te mai iubește. Tony și cureaua lui. Nimic din toate astea nu existau înaintea lui. Nu și-au dat seama cât de puțin te iubeau până când nu l-au iubit pe el, ăsta e adevărul. E doar vina lui."

Se chinuie să-și deschidă ochii, să scape de vocea care o tulbură. E în mintea ei, trebuie să fie vocea ei. Daniel e încă în fața ei. Și el pare amețit. I-a mai dat ceva de băut? Nu-și amintește. Poate. Nu-și amintește nici cât de mult a băut ea. E doar vina lui? Da, gândește ea. Da, așa e. Știe asta, la fel cum o știe și vocea din mintea ei, dar e doar un copil, nu poate să fie cu adevărat vina lui. Pare speriat, sugând vârful urechii lui Peter Rabbit. Nu vrea ca el să fie speriat. O tulbură.

Vocea din mintea ei încă vorbește, amintindu-i de toată iubirea și grija pe care mama ei i-a oferit-o lui și toată suferința pe care a simțit-

o ea. Despre cum, dacă ceva i s-ar întâmpla lui Daniel, ar fi pedeapsa perfectă pentru mama. Despre cum asta este ceea ce ea își dorește. Nu știe ce vrea. Vrea să leșine. Să doarmă. Să uite de tot. Dar vocea nu tace, croindu-și drum prin mintea ei. „E un prost și știi asta. E un răsfățat. E motivul pentru care ei îți fac rău ție."

Totul dispare în ceața neagră – „Fă-o, încearcă, strânge-l de gât și fă ca totul să fie mai bine". Își vede mâinile în jurul gâtului său, îi simte pielea moale, vocea din ea urlă, iar ochii lui mici sunt șocați, nu e sigură ce se întâmplă. Întuneric din nou. E aici, și totuși nu. O face, și totuși nu. Creierul nu îi funcționează cum trebuie și își simte trupul ciudat. La un moment dat, aude bufnitura unei cărămizi. Apoi nimic, doar înoată în întuneric.

Când deschide ochii, vede din nou clar, dar creierul stă să-i explodeze și îi vine să vomite. Ce căcat de pastile ia mama lui Katie? Nu mai vrea să ia niciodată așa ceva. Katie doarme lângă ea, sprijinită de perete, cu picioarele într-o poziție neobișnuită pentru ea.

– Katie? întreabă ea, totul învârtindu-se în jurul ei în timp ce un nou val de greață o cuprinde. Katie, ești trează?

Peter Rabbit îi atrage atenția, abandonat pe podea lângă picioarele ei. O explozie scurtă de lumină: *mâini*, *gât*, *Daniel*. Un vis? Greața lasă loc groazei. Zărește cu coada ochiului un pantof. Un picior complet nemișcat. Nu vrea să se uite, ah, nu vrea deloc să se uite, dar nu se poate abține.

„O, rahat, Daniel." Fața lui e întoarsă, dar pe podea e sânge, iar el nu se mișcă deloc, e mort, știe că e mort, și vrea să țipe sau să…

– Dumnezeule, Charlotte! Katie se chinuie să se ridice, deschizându-și larg ochii împăienjeniți. Ai făcut-o. Chiar ai făcut-o.

Charlotte tremură, tot corpul îi tremură de parcă stă lângă un picamer ca acelea pe care le-au folosit pe strada principală, și „e așa suprarealist, totul e așa suprarealist, nu poate să fie mort, nu cu adevărat, nu așa cum am vorbit noi, cu mâinile în jurul gâtului său, ah, Doamne, Daniel, țânc prost, îmi pare foarte rău", Katie îi cuprinde fața cu mâinile ei reci.

– Uită-te la mine, Charlotte.

Se uită. Vrea să se uite oriunde altundeva, în afară de locul unde se află Daniel, și, „ah, Doamne, ce o să spună mama", așa că se holbează în ochii perfecți ai lui Katie.

– S-a terminat, șoptește ea, respirația ei caldă atingându-i fața.

„Daniel nu o să mai respire niciodată, la dracu', la dracu'."

Katie o sărută ușor pe buzele-i întredeschise.

– Ai făcut-o. E începutul, Charlotte. Putem fi libere! Nu pot să cred că ai făcut-o, dar așa e. Ah, Charlotte, ești eroina mea. Nu mai putem da înapoi acum. Urmează mama mea. Apoi, fugim. Zburăm ca vântul. Doar noi două. Eu și cu tine pentru totdeauna. Nu ne mai întoarcem.

Lui Charlotte încep să-i clănțăne dinții. Nu poate fi real, cum să fie real, a fost doar o fantezie, un joc nebunesc. Totul era prea strălucitor, prea real, și, în același timp, prea *suprarealist*. Nu e cale de întoarcere.

– Trebuie să merg acasă înainte, se aude spunând. Să fac ca totul să pară normal. Dacă mama e acasă, o să-i spun că merg să-l caut pe Daniel. Apoi, vin la tine. Nu știu de tine. Nu mă vor căuta acolo. Cum de vorbește atât de normal, de calm? O să ne ocupăm de mama ta, apoi plecăm, da? O sărută și ea pe Katie, chiar dacă își simte respirația acră și amară. *Putrezită*.

– Jumătate de oră? La mine?

Charlotte încuviințează. Trebuie să iasă de acolo. Trebuie să fugă. Unde i-a dispărut furia? Unde a dispărut totul? „În mâinile tale și în jurul gâtului mic al lui Daniel, acolo au dispărut și nu mai poți da înapoi.“

– Te iubesc, zice Katie cu un zâmbet, în timp ce ies în aerul rece de octombrie.

– Și eu te iubesc, răspunde Charlotte, zâmbetul ei, o grimasă bolnăvicioasă. Și poate că așa e. *Așa e*. Dar totul e distrus acum. Ea e distrusă acum. Daniel e distrus și nu mai poate fi reparat niciodată, Dumnezeule. Ne vedem în jumătate de oră.

Se despart, dar Charlotte știe că nu o s-o mai vadă niciodată pe Katie. Nu așa. Vomită undeva după colț, votcă și bilă împrăștiindu-se pe pământ, lăsând-o goală. Secătuită.

Privește în spate la casă, o ruină, care nu este și nu poate fi iubită. Nu vrea să-l lase acolo pe Daniel singur doar cu Peter Rabbit. O să-i fie frică. Nu va înțelege. „E mort, proasto, nu va mai înțelege nimic niciodată, din cauza ta, și a pastilelor tale, și a vocii din capul tău, și a mâinilor tale tâmpite, și a furiei tale prostești, el nu ți-a făcut niciodată rău, nu cu adevărat, Daniel nu te-a dus niciodată la bordel, nu te-a bătut și nici nu ți-a făcut ceea ce ți-a făcut Tony aseară.“ De ce e totul atât de clar acum? De ce ea e mereu cu un pas în urmă?

Știe ce trebuie să facă. Singurul lucru pe care trebuie să-l facă. *Nu e cale de întoarcere.* Fuge, mai repede decât a făcut-o vreodată, până la gară. E un telefon public acolo. Pieptul o doare la fiecare respirație. Capul încă i se mai învârte din cauza alcoolului, a pastilelor și a șocului, dar degetele ei tremurânde formează 112. „Îmi pare rău, Katie“, se gândește ea, după ce închide telefonul. „Îmi pare atât de rău, Katie.“

„Daniel. Îmi pare atât de rău, Daniel.“

Își dorește să poată plânge. Își dorește să moară. Dar merge acasă târându-și picioarele amorțite, inima amorțită și așteaptă până aude sirenele. Nu după mult timp, mama începe să plângă, împingându-l la o parte pe Tony.

Când o iau în mașina poliției, nu se uită înapoi.

Nu o să se mai întoarcă niciodată.

73. ACUM . MARILYN

Parchez pe strada retrasă, departe de casă, o siluetă neagră în bezna din jur, și îmi iau lanterna din portbagaj. O sting acum, în timp ce pășesc cu atenție pe aleea accidentată. Picioarele îmi sunt invizibile, nici un felinar stradal nu sparge întunericul apăsător al nopții. Nu plouă, dar aerul e umed și greu, norii atârnând jos de atâta greutate. Nu văd nici o altă mașină când intru pe potecă, în mod cert nimic care să semene cu o mașină de poliție, și, pentru prima dată, laud toate reducerile guvernamentale recente. Nici o lumină. Nici un semn de viață. Dacă sunt aici, Katie și-a lăsat mașina undeva unde să nu fie văzută. Fără să ezit și fără să-mi las timp să mă panichez și să fug înapoi, urc scările. Nici urmă de banda poliției sau de plăci bătute de ușă. Nici un semn că poliția a luat sugestia asta în serios.

Când deschid ușa, înțeleg de ce. Casa e goală. E pustie. Aprind lanterna, o baltă de galben în întuneric. Nu sunt multe de văzut; parchet din lemn și pereții deschiși la culoare, apoi o scară modernă lată care duce către următorul etaj. Nu aud decât sunetele propriului corp în urechile mele.

Nu există multă mobilă, majoritatea încăperilor sunt goale, dar în timp ce cercetez cu atenție de jos în sus, există câteva obiecte care au fost abandonate aici. Oglinda fără reflexie dintr-una din camere mă face să tresar. „Iluzionist“, îmi amintesc. Era oare parte dintr-un truc sau a fost pusă aici ca să-i sperie pe oaspeți? Câteva cărți încă se află pe rafturile bibliotecii într-una dintre camerele de zi. Câteva piese de veselă în dulapurile din bucătărie. Dacă trebuia să fie un muzeu, unde sunt celelalte lucruri? Într-un depozit, undeva? Și nu era totul prea anost și modern ca să atragă vizitatori? Putea fi casa unui bancher sau a unui om de afaceri, dar nu a unui magician.

Mă întorc în hol și cercetez metodic cu lanterna. Un covor pe podea. Un proiector vechi pe perete, deasupra ușii, așezat într-un suport de lemn vopsit cu alb pentru a se potrivi cu pereții, o iluzie pentru a-l ascunde. Viclean. Așa bunic, așa nepoată. Până acum, totuși nici un indiciu.

Găsesc ușa către pivniță după ceea ce probabil a fost cândva o spălătorie, o deschid cu atenție, ciulind urechile după orice semn de viață. Nimic. „Nici o creatură nu se mișca, nici măcar un șoarece.“ Mă înfior fără să vreau. Sunt femeie în toată firea. E doar un beci. Tocmai vreau să cobor, când telefonul din buzunar începe să vibreze. La naiba! Simon!

– Unde dracu' ești? mă întreabă. Am crezut că mergi la culcare. Mi-ai luat mașina?

Pentru o clipă, părea a fi Richard, dominator și supărat, iar primul meu impuls a fost să-mi cer scuze, dar nu o fac.

– Sunt în Skegness. Vorbesc încet, dar sunetul vocii mele e aproape prea puternic pentru casa asta mausoleu. La casă.

– Unde ești? Dumnezeule! Marilyn, dacă poliția…

– Poliția nu e aici. Nu e nici un semn că a fost. Dar nu pot să aștept și să nu fac ceva. Iar casa asta e implicată, sunt sigură de asta. Un indiciu. Trebuie să fie. Dar dacă nu găsesc nimic, o să mă întorc. Nimeni nu va ști că am fost aici.

– Nu-mi place să știu că ești acolo singură. Aș fi vrut să-mi spui. Aș fi venit cu tine.

Nu seamănă nimic cu ceea ce ar fi spus Richard. Nu e nervos, e îngrijorat. Cealaltă parte a aceleiași monede. Richard își ascundea paranoia în îngrijorare. „Nu purta rochia aia astăzi, știi cum sunt bărbații."

– Ascultă, zice el. Avem ceva. Urmează să sun la poliție să le spun. Amelia Cousins…

– Poți să dovedești că era Katie?

Respirația mi se oprește din cauza vitezei cu care îmi bate inima.

– Nu chiar, dar povestea ei nu se susține. Nu și dacă mergi cu câțiva ani în trecut. E subțire ca hârtia – ai încredere în mine, e multă hârtie, dar nu e ce trebuie.

– Și ce e?

După o pauză, zice:

– Cred că s-a dat drept *două* persoane.

74. AVA

Jodie. Scorpie nebună. Îmi scapă un suspin. Jodie. Am avut încredere în ea. Era prietena mea. Cea mai bună prietenă. Mă doare capul și sunt îngrozitor de beată, îmi vine greu să gândesc. Nu, nu a fost niciodată prietena mea. A fost cea mai bună prietenă a *mamei*. Katie. Fata B. Mă rog.

O să mor aici, știu asta. Împreună cu mama. Jodie o să ne omoare, pentru că Jodie nu e Jodie, e nebună de legat, și mi-e așa rușine, și mi se face rău, și îmi pare atât de rău că mama o să moară aici cu mine, și mă gândesc la bebelușul din mine, care o să moară și el aici, fără vină. Poate că a murit deja. Lacrimile amenință să iasă și le rețin. Nu pot să respir când plâng. Mi-e frică să plâng. Mi-e frică să mor. Mi-e foarte frică, și tot ce vreau e ca mama să facă toate lucrurile să fie bine, dar nu cred că poate. Nici măcar nu-mi mai e rușine. Mesajele alea pe Facebook par din altă viață. Eram diferită atunci. Eram proastă.

Mă ustură fața de la lacrimi și muci, iar maxilarul mă doare din cauza călușului și mă urăsc pentru că sunt atât de neajutorată. Ar fi trebuit să mă lupt. Ar fi trebuit să știu că ceva era în neregulă când am văzut-o în mașină, însă totul s-a întâmplat prea repede, iar eu eram prea confuză. Înainte să știu, m-am trezit cu o cârpă pe față, apoi întuneric, și m-am trezit aici, vânătă și îndurerată.

Nu o urăsc pe mama. O iubesc. Vreau să-i spun. O să moară crezând că o urăsc. Nu o pot lăsa să moară crezând asta. Crede că toată lumea o urăște. Mi se face rău. Nu pot să vomit, o să mă înec. Pătura e grea pe fața mea și încerc să o dau jos, dar nu pot. Vreau să o văd pe mama. E foarte puternică. Nu seamănă deloc cu mama pe care o știam eu. A venit aici ca să moară pentru mine. Atât de mult mă iubește. Zile întregi am auzit despre viața ei ca Charlotte, dinainte de a deveni mamă. A vrut ca mie să-mi fie bine, indiferent de tot ce a făcut, *îngrozitorul lucru pe care l-a făcut*, am fost egoistă, și nepăsătoare, și îngrozitoare, și acum simt că am din nou cinci ani. Jalnic. Sunt jalnică.

O aud pe Katie Nebuna vorbind cu ea. Vorbește despre ziua în care Daniel a murit. N-o mai interesez acum, că mama e aici. E totul despre mama. Nu însemn nimic pentru ea. Mai rău decât nimic. Am fost doar o marionetă de care o să scape. Tot acest timp la clubul de înot, *Gagicile mele*, *Cele patru magnifice*, toate prostiile pe care mi le-a îndrugat despre clubul mamelor ciudate, toată admirația pe care i-o purtam, toate o admiram – nimic nu a fost real. Furia ia locul

autocompătimirii. Cum dracu' a îndrăznit să ne facă asta?

„N-o mai interesez acum, că mama e aici." Îmi tot repet asta în mintea amețită. Nici nu mă poate vedea. Sunt sub o pătură. Când mi-a legat din nou mâinile? Acum o zi? Mai multe? Mai puțin? Timpul și-a pierdut însemnătatea. Nu s-a întâmplat recent. Îmi mișc degetele ca să văd dacă cedează. E cald aici și transpir. Transpirația e bună, e lubrifiantă.

75. MARILYN

Sunt prea distrasă de ceea ce mi-a spus Simon ca să-mi fie frică de pivniță. Luminez scările cu lanterna și mă furișez jos. Jodie Cousins nu a urmat niciodată cursurile la Universitatea Allerton. S-a înscris, a parcurs etapele ca să obțină documentele și legitimația de student etc., dar nu s-a dus la nici un curs. Când Ava a dispărut, era vacanța de vară, așa că poliția nu a mers și acolo ca să investigheze. Probabil că i-au obținut numărul de la una dintre prietenele de școală ale Avei ori de la clubul de înot. Jodie le-ar fi dat numărul mamei sale – plecată mereu la serviciu sau cu iubitul ei – și asta ar fi fost totul. Până la urmă, fetele nu erau suspectate.

Katie era atât Jodie, *cât și* Amelia Cousins. Mamă când a cumpărat casa și s-a ocupat de facturi, apoi, când dispărea într-o lume imaginară la Paris, și fiică atunci când s-a introdus în viața Lisei cu ajutorul fiicei sale. Nimeni nu *a cunoscut-o* niciodată pe Amelia, doar pe Jodie. Jodie cea slabă, niciodată machiată, cu un corp suplu băiețesc. Scundă. Tăcută. Mereu în fundal. Vezi ceea ce vrei să vezi. Crezi ceea ce e în fața ta. Îmi dau seama brusc de încă ceva. Se presupune că Katie a murit înecată. O înotătoare puternică. Probabil că și-a zis că a lovit-o norocul când a aflat că și Ava face înot. *Destin*.

Pivnița e destul de aglomerată și prăfuită. Mobilă veche depozitată lângă perete. Un șifonier, care probabil valorează ceva, acoperit cu un cearșaf. Cutii cu mărunțișuri. Fâșii de viață pe care nu mai are cine să și le amintească. Dacă există vreun indiciu aici, o să-mi ia mult până să-l găsesc.

Însă ceva pare ciudat. Plimb raza lanternei în jur, căutând în colțuri, firide și crăpături. Tencuiala de pe un perete e umedă și crăpată. „Trebuie să rezolv asta“, îl aud pe Richard spunând. Mă uit și la peretele din partea opusă, cel mai departe de scări. Tencuiala e la fel. Mă apropii și dau la o parte niște cutii care sunt lipite de el, fără să-mi pese că le răstorn conținutul. E *aproape* la fel. Nu există nici o crăpătură pe suprafața peretelui, care e chiar puțin mai fină. Mă răsucesc și mă uit din nou la acest spațiu. Nu e suficient de mare. Ar trebui să fie mult mai mare. Casa unui iluzionist.

O iau la fugă pe scări și mă întorc în spălătorie. De îndată ce am semnal la telefon, îl sun pe Simon.

– Trebuie să trimiți poliția aici. Acum. Îi întrerup întrebările și protestele. Există încă o cameră, una secretă. Undeva la subsol. Mă entuziasmez. Sunt aici. Foarte aproape de mine. Acolo sunt. Trebuie să o găsesc. Trimite poliția aici, acum. Nu-mi pasă cum, spune că sunt

aici cu Lisa sau orice îți trece prin cap. Doar trimite-i aici!

Închid, iar fața îmi arde în timp ce privesc în jur. O casă a iluziilor. Trebuie să fie o intrare pe undeva. Și abia aștept să ajungă poliția ca să o găsească.

76. LISA

Sunt beată și o porcărie de drog mă încetinește, dar nu sunt atât de terminată pe cât crede Katie. Am luat o mulțime de pastile de-a lungul anilor. Medicamente împotriva anxietății, antidepresive, Valium, somnifere – orice îți trece prin minte am luat. Și culeg roadele acum. Cu tot planul ei, Katie crede că am nevoie de aceeași doză ca la unsprezece ani. „Nu ți-a ieșit perfect, Katie.“ Alunec puțin în scaun și îmi las ochii să nu focalizeze. Aici, și nu aici.

– Crezi că m-ai trădat sunând la poliție? Mă privește mirată. Ah, da, era parte din plan. Dar ai stricat totul înainte. Am încercat să repar, dar ai distrus totul.

– Despre ce vorbești? întreb.

– Te-ai răzgândit.

Rostește cuvintele dezgustată. Schimbă tonul de la relaxat și amuzat la aspru și încrâncenat.

– Știu. Îmi pare rău. Dar Ava nu e…

– Ba nu știi! Nu știi nimic! Tresar când răcnește, apropiindu-și fața de a mea, după care șoptește: După tot ce ți-au făcut, tu tot nu ai putut. Îmi vede confuzia. Nu te-ai răzgândit după. Te-ai răzgândit *înainte*. Nu tu l-ai omorât pe Daniel. Zâmbește, dar ochii îi sunt reci. Eu am făcut-o. Am făcut-o pentru tine.

Pentru o clipă, totul încremenește. Despre ce vorbește?

– Nu, spun, cu inima bătându-mi repede. Nu poate avea dreptate. Mi-am ucis fratele mai mic. Așa a fost. E adevărul pe care mi-am construit toată viața de nimic. Nu, spun din nou. Îmi amintesc mâinile mele în jurul gâtului său. Toate gândurile de furie… și pe doamna Jackson de la magazin. Ea *m-a văzut*. A văzut ce-am făcut în timp ce tu dormeai.

A pufnit.

– Fii serioasă, doamna Jackson te ura. Și nu era nici o șansă ca părinții mei să mă lase să pic odată cu tine. Nu îngerașul lor. Mami i-a spus lui tati să vorbească cu ea. Au avut o înțelegere. Doamna Jackson a fost mai mult decât fericită să te trimită la închisoare.

– Nu. Mi se învârte capul. Nu, nu se poate, nu… Nu are sens. Familia Batten a plătit-o pe vânzătoare ca să mintă la tribunal? Dar îmi amintesc… Eu…

– „E doar un copil, Katie. Nu am vorbit serios, nu? Nu putem omorî pe cineva.“ Vocea ei suna batjocoritor. Îți amintești?

Cuvintele și-au găsit ecoul undeva adânc în subconștientul meu. Există ceva *real* în ele.

– Dar, spun, în timp ce întreaga mea existență, fiecare persoană care am fost vreodată, pâlpâie și se dezintegrează, am fost atât de furioasă pe el. Îmi amintesc mâinile mele în jurul gâtului său.

– Îți amintești ceea ce te-am făcut eu să-ți amintești. Credula Charlotte. Mereu o victimă. Erai ruptă de realitate și ai crezut că și eu eram, dar n-a fost așa. Nu mi-a plăcut niciodată să pierd controlul. Oricine poate să-ți facă orice când nu deții controlul.

– Nu, mormăi. Eu l-am omorât, știu asta. Toate gândurile din mintea mea…

– *Eu* eram vocea din capul tău, Charlotte. Cuvintele alea erau ale mele. Ți-ai pus mâinile în jurul gâtului său doar o secundă înainte să începi să râzi ca de o glumă, chiar dacă *am jurat* s-o facem, iar tu l-ai adus. Spuneai doar „Nu am vorbit serios, nu-i așa, Katie? E doar un copil. Nu putem omorî pe cineva“. Îți poți imagina cum m-am simțit? Erai slabă. Dar asta era cel mai bine pentru tine, pentru noi. Te-am iertat, dar a trebuit să fac ce era corect. Aveam un plan. Am făcut un pact.

Se plimbă de colo colo, amintirea sau asta fie o enervează, fie o entuziasmează, nu-mi dau seama. Și nici nu-mi pasă. Abia pot să gândesc coerent după tot ce spune. Întreaga mea viață se destramă și cumva asta mă înspăimântă.

– Te-ai răzgândit și ți-am cântat în strună până când ai amorțit, continuă ea. M-am prefăcut că leșin atunci când încă mai erai conștientă de ce se întâmpla în jur, apoi, în timp ce te prăbușeai în starea aia de stupoare, când am știut că nu mai poți să faci diferența dintre ce e real și ce nu, am fost vocea din mintea ta. Provocând, lingușind. Totuși, nu ai vrut s-o faci. L-ai ales pe *el*, în locul meu. Știi cât de mult m-a rănit asta? Cât de mult a trebuit să-mi calc pe mândrie ca să trec peste? După tot ce spuseseși, după tot ce plănuiserăm, dintr-odată nu mai voiai să continui. Se holbează la mine. Nebunește. Am știut că nu *credeai* cu adevărat asta, ridică ea din umeri. Așa că am făcut-o în locul tău. Era adormit și speriat. Nu i-a plăcut băutura. Era îngrijorat pentru tine. Mi-a fost ușor să-l conving să vină la mine. Și asta a fost tot. După, ți-am strâns mâinile în jurul gâtului său și am ridicat cărămida ca să mă asigur că terminasem ce am început. Ți-am mai șoptit câteva lucruri la ureche, am plantat semințele crimei făcute de tine, asigurându-mă că strângi suficient de tare cărămida ca să lași amprente, apoi m-am prefăcut că dorm până când te-ai trezit tu.

Toate firele identității mele descoperindu-se. Nu eu l-am omorât pe Daniel. Să fie adevărat? Să îndrăznesc să cred asta? Să fi fost totul doar o halucinație din cauza drogurilor și a alcoolului? Sunt mai puțin vinovată decât îmi dau seama?

– După toate astea, spune ea printre dinți, tot m-ai dezamăgit.

„Nu eu l-am omorât pe Daniel. Nu eu l-am omorât.“ Nu știu cum să procesez informația asta. Nu știu dacă pot.

– Las-o pe Ava să plece, spun. Nu ai nevoie de ea.

– Ah, dar am!

Se luminează la față, iar mie mi se strânge stomacul.

„Ce joc ai mai pregătit, Katie, scorpie nebună? Ce-ai mai plănuit?“

– O s-o faci din nou, Charlotte, zâmbește ea, în timp ce mă trage de păr ca să-mi mai poată turna niște votcă pe gât. La fel ca înainte. Săraca Charlotte Nevill, și-a distrus fostul iubit și l-a omorât, apoi și-a omorât fiica, la fel cum a făcut cu frățiorul ei. O să putrezești la Broadmoor. Poți să spui ce vrei despre mine, nimeni n-o să te creadă. Katie Batten e moartă. Tu ești ucigașa nebună de copii. Cred că e ceea ce meriți pentru ce mi-ai făcut, nu ești de acord? Pentru că m-ai lăsat cu mama mea atunci. Atâția ani de căcat.

Ochii îmi sunt încețoșați și totul se învârte în jurul meu și mă panichez. Poate că sunt obișnuită cu pastilele, dar toleranța mea la alcool este non-existentă. Nu trebuie să leșin. Nu.

– Și știi care e cea mai bună parte? șoptește ea. Ava e însărcinată. Și tu îmi *datorezi*, până la urmă, o mamă. Omor doi iepuri dintr-un foc.

Ochii mi se închid, iar gura mi se deschide puțin.

– Ești aici, Charlotte? mă întreabă. Culcă-te, dacă vrei. Mă ocup eu de aici. E timpul să încep. Vom avea nevoie de amprentele tale pe gâtul ei, normal. Diavolul se ascunde în detalii.

Scoate o cheie din buzunar și începe să-i descuie cătușele.

„Nu eu l-am omorât pe Daniel. Nu eu l-am omorât pe Daniel.“ Ușor, ușor, înțeleg. Toată viața mea tristă s-a construit în jurul unei minciuni. „Ah, da, Katie, cred că“, gândesc în timp ce furia mi se strânge ca un ghem de foc în stomac, dar mă forțez să rămân moale, „e timpul să începem.“

77. MARILYN

„Gândește, gândește, gândește.“ Alerg dintr-o cameră în alta, căutând orice mi-ar fi putut scăpa. Găsesc ceva ce seamănă cu o trapă în podeaua din hol, dar nu există nici un mâner ca să o pot deschide și pare grea. Duce la camera secretă? E parte dintr-o altă capcană? Cum dracu’ să o deschid? Am încercat fiecare întrerupător să văd dacă vreunul declanșează vreo scară ascunsă și nimic. Nu e electricitate. Fără lumină nu se deschide ușa.

Se deschide din interior, asta e singura concluzie la care am ajuns. Nu așa se coboară. Am încercat în pivniță, din nou, dar e prea evident. Timpul trece. Timpul lor. *Poate au murit deja*. Nu duc mai departe gândul. Nu cred că e adevărat, e doar mintea mea panicată care mă duce în cele mai întunecate locuri. Dacă erau moarte, Katie ar fi șters orice urmă și ar fi plecat. Și dacă erau moarte, ar fi vrut să afișeze cadavrele lor. Și-a pregătit scena, iar ăsta e spectacolul cel mare. Față de bunicul ei, este un tip diferit și mai periculos de iluzionistă, dar asta tot o scenă e. Nu ar alege un loc unde să fie găsite greu. Vrea ca lumea să vadă rahatul bolnav pe care l-a plănuit.

Încă mai am timp. Respir. „Gândește, gândește, gândește.“ Folosește-ți creierul. Luminând cu lanterna, mă întorc în cămară și privesc în jos în pivnița mică. Are o scară lată totuși, ceea ce presupune, în ce mă privește, un beci mare. Spațiu. Mereu m-am descurcat cu spațiile. Privește *spațiul*. Ce camere de la parter ar trebui să fie deasupra pivniței? Nu bucătăria. Când casa era locuită, ar fi fost prea aglomerată pentru a mai fi loc de o trapă secretă. Mai ales dacă avea bucătăreasă, menajeră sau ce dracu’ aveau familiile alea vechi simandicoase. Altundeva.

– Vin, Lisa, vin, șoptesc în timp ce urmez cu degetele pereții și coridoarele pe lângă care trec, ciocănind și ascultând orice ar putea părea nelalocul lui.

Nimic. Ajung în camera de zi, și acolo îmi dau brusc seama. Aproape zâmbesc.

Biblioteca. Cărțile alea vechi n-au fost lăsate acolo fără motiv. Dacă proiectai o casă cu o încăpere ascunsă, intrarea secretă trebuia să fie într-o bibliotecă.

Cu inima bătându-mi mai tare, scot cărțile, aruncându-le pe podea, eliberând rafturile. Una refuză să se miște de parcă ar fi lipită de raft. *Parte din raft*. Mă opresc, respirând greu, și o luminez cu lanterna. O împing cu mare atenție. Se aude un click și tot raftul se deschide în interior. Rămân cu gura căscată în timp ce aerul rece mă lovește.

Am găsit-o.

Am impresia că aud sunetul unei sirene în depărtare. Abia dacă e puțin mai tare decât un bâzâit de țânțar. Dacă e poliția, încă sunt departe. Simt că picioarele îmi iau foc în încălțări. Mă mănâncă tot corpul de nerăbdare. Singura mea armă e lanterna. Ar trebui să aștept poliția. *Știu* că ar trebui să fac asta. Să cobor neînarmată e nebunie curată.

Dar un țipăt de dedesubt ajunge până sus și mă trezesc că fac asta oricum.

78. LISA

Voia ca eu să fiu din nou Charlotte. Dar nu sunt. *Am fost* ea. Acum sunt Lisa. Nu simt doar furia mea, o simt și pe a lui Charlotte, iar în secunda în care îmi scoate a doua cătușă, o canalizez pe *toată*, scuturându-mă numaidecât de moliciunea mea simulată, și mă năpustesc țipând asupra ei.

– Scorpie nenorocită! Cuvintele mele o scuipă pe față, în timp ce o împing în spate. Scorpia naibii! Căcat de om!

Voiam să-i spun foarte multe, să urlu pentru toată durerea, pentru toți acei ani de vinovăție, pentru ce mi-a făcut mie, pentru ce i-a făcut lui Daniel, dar doar asta am putut să spun.

Se izbește tare de masă, iar eu mă clatin, mai puțin stabilă pe picioare mele decât mă așteptam. Mă opresc, dar nu și lumea. *La naiba*. Un rânjet ia locul surprizei și șocului lui Katie și, în timp ce greața amenință să mă doboare, văd de ce. *Cuțitul. Cuțitul meu*. Se întinde spre el, iar eu sar să o opresc, dar ea nu e beată și drogată și, răsucindu-se ușor, îl ia. Zâmbește triumfător, în timp ce eu mă balansez încercând să mă concentrez.

– Niciodată nu ai putut să ții pasul, zice ea.

– Du-te naibii.

Văd mișcare sub pătură, în spatele ei. Nu zvârcolire panicată, ci concentrată. Trebuie să-i distrag atenția lui Katie. Trebuie să rămân în viață suficient de mult timp ca fetița mea să scape.

– O să mă înjunghii? Asta ți-ar strica planul perfect, nu?

– O să improvizez ceva, zice ea, dar îmi dau seama că e nervoasă. Mai multă mișcare sub pătură. Ava are o mână liberă? Aș prefera să mergi la închisoare, dar nu mă deranjează nici să muriți amândouă.

Se aruncă spre mine, iar eu reușesc să mă dau la o parte din calea ei. Râde și îmi dau seama cu disperare că își bate joc de mine. Abia pot să mă țin pe picioare.

– Lisa?

Sunt atât de surprinsă să aud vocea, încât mă întorc din reflex. Stă în cadrul ușii, în spatele nostru, cu ochii larg deschiși, șocată, cu o lanternă atârnându-i moale în mână. *Marilyn*. Marilyn ne-a găsit. Las să-mi scape un mic suspin la vederea celei mai bune prietene, adevărata mea prietenă cea mai bună, dar face brusc un salt spre mine, lanterna căzându-i inutilă din mână, și mă dă la o parte cu putere.

Mă învârt și cad pe spate la pământ, la timp ca să o văd pe Katie, cu fața ei urâțită de înverșunare, cum întinde cuțitul în spațiul în care

în urmă cu doar o secundă mă aflam eu. Acum spațiul e ocupat de Marilyn.

O aud icnind. Nu e durere, ci uimire. Se uită în jos. Mânerul a rămas în pieptul ei. Pentru o clipă, totul încremenește, apoi ea întoarce capul spre mine. Încearcă să zâmbească. Gura ei se mișcă, încercând să rostească un cuvânt, iar din locul unde mă aflu pe podea îi aud șuieratul greoi al respirației.

– Fugi, zice în sfârșit, înainte să se prăbușească la pământ ca o marionetă căreia i-au fost tăiate sforile.

Nu fug. Nu pot. Nu o să mai fug. Îmi desprind privirea de trupul rănit al frumoasei mele prietene și zbier. Aud sunetul și știu că vine din mine, dar e ca și cum vine de altundeva, de la altcineva, de undeva departe de mine. Nu gândesc rațional. Sunt o armă de suferință pură, sar în picioare, nu mă mai clatin acum și mă arunc asupra lui Katie, doborând-o la pământ, scoțându-i aerul din plămâni cu greutatea mea peste ea. Mâinile mele îi cuprind gâtul și încep să strâng.

Marilyn. Daniel. Eu. Ava. Toți acești ani. Întreaga mea viață. Se zvârcolește, dar strânsoarea mea e puternică pe gâtul ei subțire. Îi văd frica din ochi și mă desfăt cu ea.

– Du-te dracu', Katie Batten, spun printre dinții încleștați, în timp ce lacrimile îmi curg. Du-te dracu', javră nebună!

Se sufocă, sunete îngrozitoare ieșindu-i din corzile vocale zdrobite în timp ce încearcă disperată să respire, dar strânsoarea mea e mai puternică, mușchii mâinilor încep să-mi protesteze de la efort. O s-o omor. Știu asta. Și mă simt bine.

– Mamă, nu! Palme pe brațele mele căutându-mă, încercând să mă tragă de pe ea. Nu, mamă, nu o face!

Ava. Ava mea. E murdară, are fața pătată de lacrimi și muci, părul soios și încurcat, dar ochii îi sunt senini când îmi ia fața în mâini.

– Nu ești o ucigașă. Nu o lăsa să te transforme într-una. Te iubesc, mamă. Nu o face.

O privesc fix în ochi, seamănă atât de mult cu Jon, dar, în spatele fațadei, în adâncul a ceea ce este, seamănă mult cu mine. Fetița mea.

– Te rog, mamă, zice ea. Te rog.

Slăbesc strânsoarea. Sub mine, Katie începe să tușească în timp ce-i dau drumul, nu pot să fiu așa de aproape de Ava și să nu o îmbrățișeze. O trag lângă mine și ne lipim una de cealaltă, plângând una în părul celeilalte, în timp ce îi șoptesc: „E bine, e bine, draga mea, mami e aici, s-a terminat, s-a terminat". De deasupra se aud voci, pași pe scări și știu că acum suntem în siguranță.

Katie se încordează sub mine și dă să se ridice. Mă desprind de Ava și, într-o fracțiune de secundă, îi trag un pumn în față. Nu mai încearcă să se miște.

Epilog

Coșmarurile nu au încetat. Probabil că o să aibă multă vreme coșmaruri, deși sunt diferite acum, dar ea își reamintește că sunt doar vise. Katie este închisă departe. Katie nu va scăpa și nu le va găsi. I-au spus că îi scrie scrisori, dar nu le citește. Le-a transmis angajaților închisorii să le ardă. Nu o interesează nici un cuvânt de la Katie.

Este din nou Charlotte și acum e împăcată. De data asta, terapia a funcționat, chiar dacă încă îi e greu după o viață întreagă de rușine și vinovăție. Vorbesc mult despre copilăria ei. Vorbesc despre Daniel. Ea plânge.

Atunci când nu are coșmaruri despre cum o caută Katie, visează că îl ține de mână pe Daniel. Crede că visele nu vor dispărea. Dar și asta e în regulă. Daniel e în sufletul ei și acolo va fi mereu, iar ea s-a împăcat cu asta. A plecat și nimic nu va schimba asta. E momentul să privească în viitor. Să trăiască. Să înceapă o nouă viață. Trebuie să încerce să fie fericită. *Poate* să fie fericită acum. Are tot dreptul să fie așa. Astăzi, e fericită. Astăzi, e plină de speranță.

Ava, palidă, frumoasă și copleșită, ține bebelușul, atât de mic, de fragil și de pur, iar lui Charlotte i se pare că tânăra ei fiică și fiul ei sunt două dintre creaturile cele mai frumoase din întreaga lume. Sunt puterea ei. Vor fi mereu. Courtney s-a întors acasă de la spital, oarecum mișcat și tulburat, dar Charlotte crede că va fi bine. E un băiat bun și are sentimentul că, dacă va primi puțin ajutor, va fi și un tată bun. Acestui copil nu-i vor lipsi oameni care să-l iubească.

– E frumos, spune ea, cu lacrimi fierbinți în ochi, în timp ce îi zâmbește fiicei sale.

Îi e ușor să plângă zilele astea. Curios cum se schimbă lucrurile.

– Am adus Jelly Babies!

Ușa salonului se deschise, iar Marilyn intră, fluturând punga cu jeleuri cu mâna funcțională. A fost un drum lung și pentru ea, dar e o luptătoare. A trebuit să fie. Strălucirea ei naturală îi revine treptat. Zâmbetul nu-i mai e forțat. Și ea are coșmaruri. Charlotte o aude plângând în somn. După ce a ieșit din spital, a părut perfect normal ca Marilyn să se mute la ea, iar ceea ce trebuia să fie ceva de scurtă durată s-a transformat tacit în ceva permanent. Charlotte, Ava și Marilyn; o mică familie ciudată, dar la care nu ar schimba nimic. Sunt supraviețuitoare. Vor supraviețui împreună. Restul lumii poate să aștepte. Știe că Simon vrea să ducă lucrurile mai departe, dar nu e sigură că asta se va întâmpla. Poate într-o zi. Depinde de cât e de răbdător.

– Deci un băiețel se mută la noi, zice Charlotte, așezându-se pe marginea patului.

Și-a strecurat degetul în mânuța ridată a bebelușului, fascinată de drăgălășenia lui. Nu s-a pus problema unui avort, Ava nu a putut să-l facă, iar Charlotte nu s-a împotrivit deciziei. Într-un alt moment, într-o altă viață, poate. Dar nu în viața ei sau a Avei.

– Ce nume i-ai pus? întreabă Marilyn.

Charlotte ridică privirea, curioasă. Ava a păstrat secrete variantele de nume în perioada sarcinii, neștiind dacă avea să fie băiat sau fată. Ava încuviințează, părul transpirat lipindu-i-se de față.

– Daniel, răspunde. Vreau să-l cheme Daniel.

Mânuța bebelușului îi strânge degetele lui Charlotte, refuzând să-i dea drumul, în timp ei îi curg lacrimi fierbinți, sărate, proaspete.

Daniel. E perfect.

Mulțumiri

Le mulțumesc, ca întotdeauna, lui Veronique Baxter, agentul meu literar de la David Higham, și lui Grainne Fox, de la Fletcher & co. Doamnelor, sunteți cele mai tari – și împiedicați-mă să oscilez prea mult dintr-o parte în alta! Multe mulțumiri și echipei de la Editura HarperFiction UK, în special lui Jaime Frost și, bineînțeles, redactorului meu minunat – Natasha Bardon. De asemenea, îi mulțumesc lui David Highfill, de la William Morrow din SUA, pentru că a îndrăgit atât de mult cartea și pentru că m-a promovat în cadrul familiei globale HarperCollins.

Le mulțumesc tuturor celor din familia mea și prietenilor mei care m-au încurajat să continui și cărora nu le pasă că mă îmbrac ca naiba și că foarte rar se întâmplă să mă schimb de hainele cu care ies să îmi plimb câinele. Vă datorez tot vinul din lume.

Joc de cuvinte intraductibil între *puce* = cârmâziu, roșu-brun și *puke* = vomă

Personaj ficțional dintr-o serie de romane polițiste scrise de autorul britanic Colin Dexter, ulterior ecranizate într-un serial